

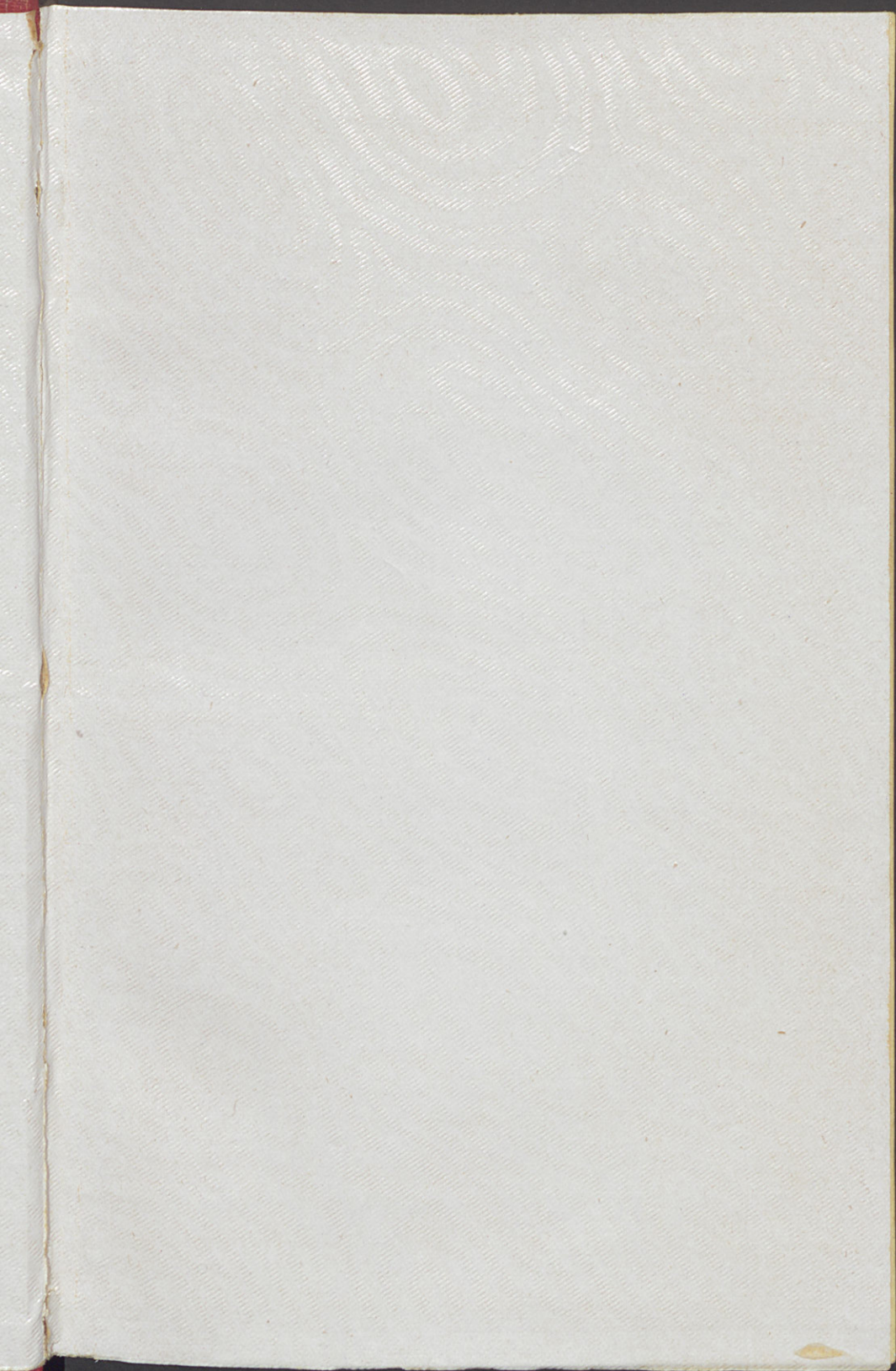
HERVATAG FÜZÉR

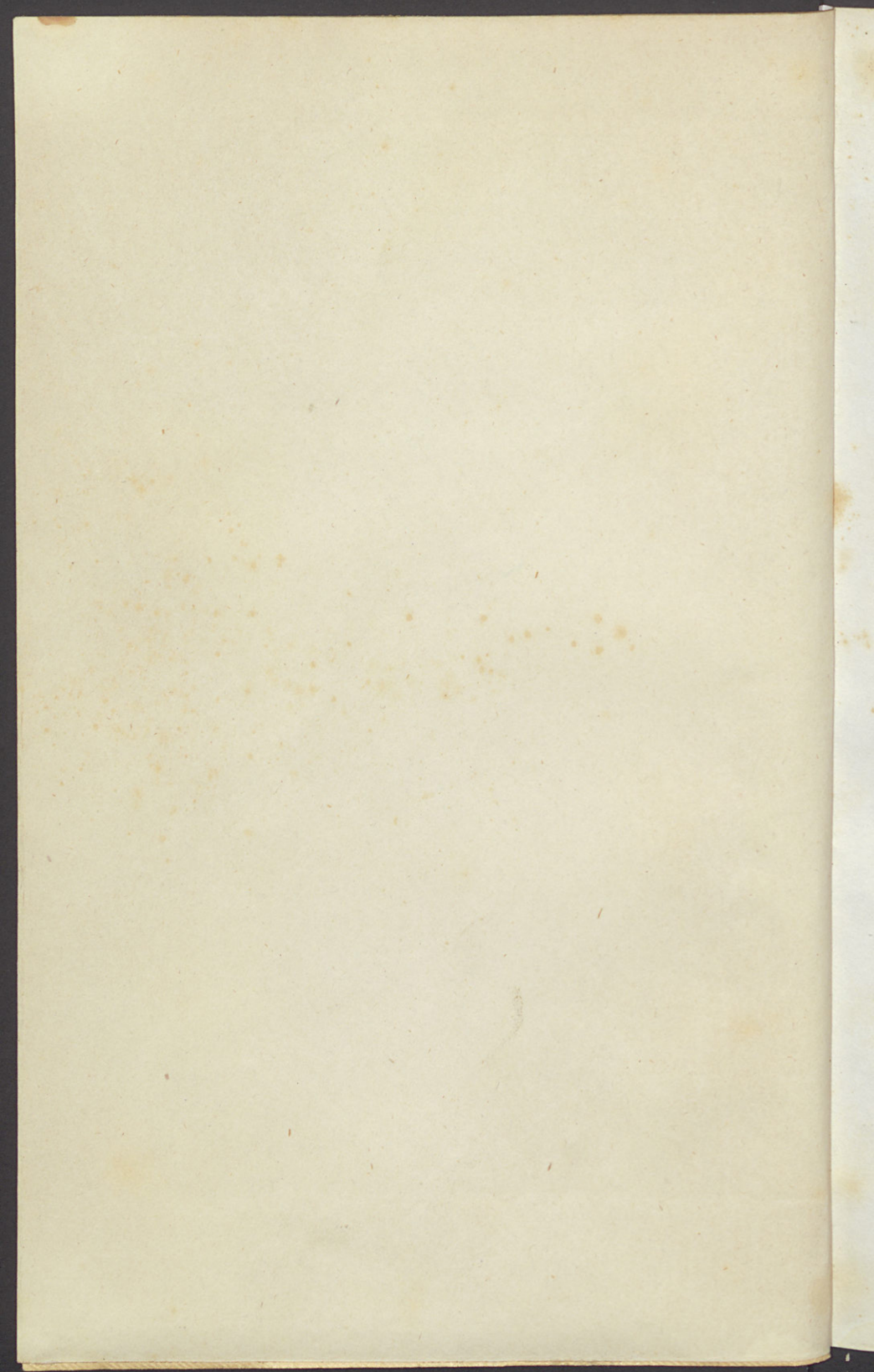

Debreceni Egyetem
Egyetemi és Nemzeti Könyvtár

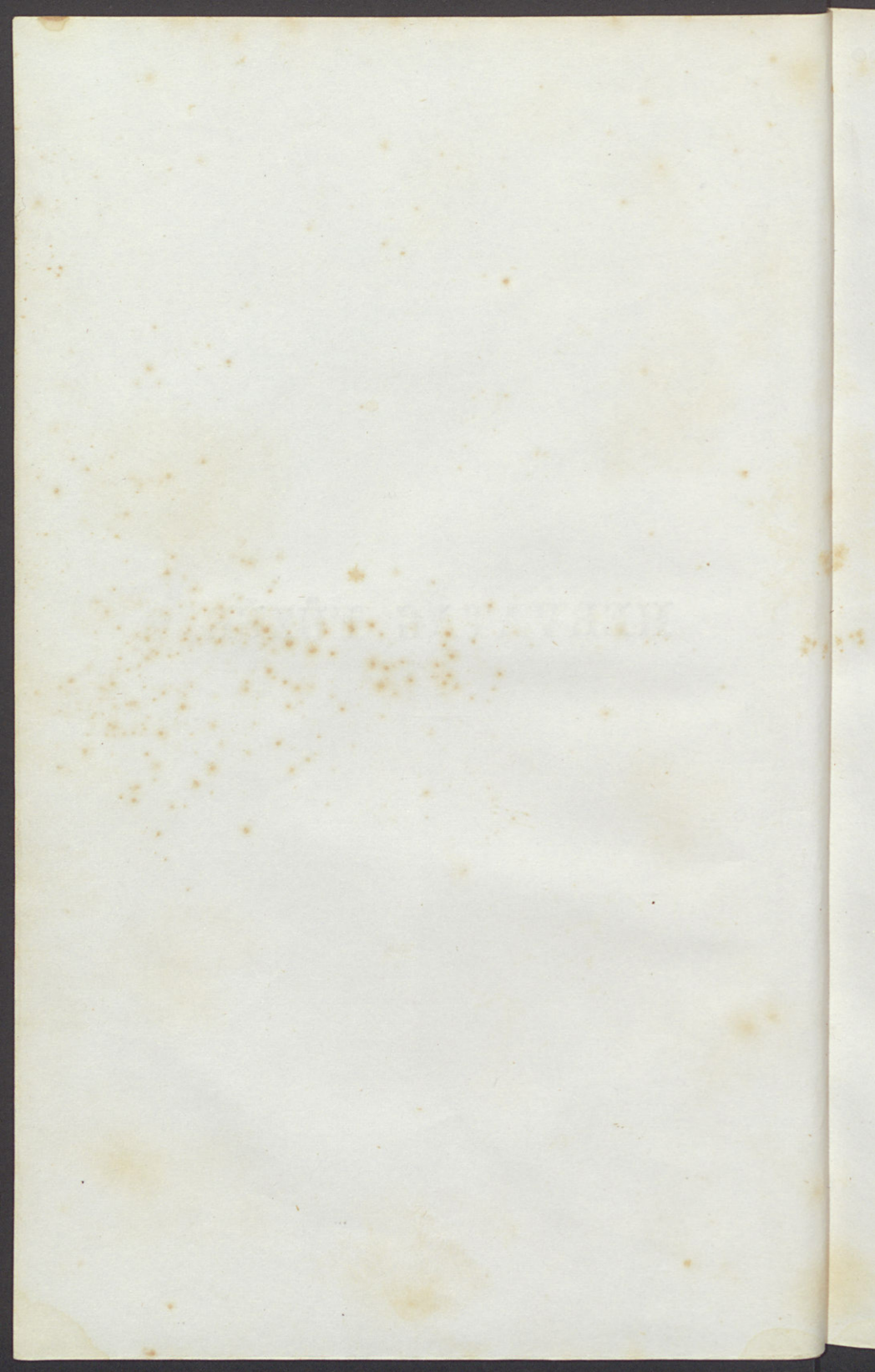

0 000017 101417

HERVATAG FÜZÉR.

HERVÁTÁG FÜZÉR

1. kötet.

IRTA

S KÉZIRAT HELYETT NYOMATÁ

BÁRÓ IDŐSB RUDICS JÓZSEF.

PESTEN,

NYOMATOTT HERZ JÁNOSNÁL.

1837.

132896

118558

HAZÁMNAK.

Hazádnak rendületlenül
Légy hive, oh magyar;
Bölcsöd az s majdan sírod is,
Mely ápol s eltakar.

A nagy világon e kívül
Nincsen számodra hely;
Áldjon yagy verjen sors keze:
Itt élned, halnod kell.

„Vörösmarty.“

H A Z A J A R K

Félre, kis hitűek, félre! nem vezett el —
Élni fog nyelvében, élni művészettel —
Még soká e nemzet!

Föl merész versenyre, kinek az istenség
Nyujtá dallamos ajk s honi hárfá kincsét!
Zengjen a ki zenghet.

„Arany János.“

HAZÁMHOZ.

Aggkorom terményét nyujtom kegyelettel,
Gyermeked áldozza, hálaszeretettel;
De nem hogy leróvjá ezzel adósságát,
Mert adósod lenni, — teszi boldogságát.

Hervatagot hozok imádott hazámnak,
Engem hűn feldajkált második anyámnak;
Kezeimmel NEKED koszorúba fűzvé, —
S hálám zálogául oltárodra tűzvé.

Éltemnek lepergett tavasza és nyara,
Sőt már közeledik őszömnek fanyara;
Termékivel — noha merénylet — áldozni,
Oltár a hazámé, azért mertem hozni.

Lantommal nem soká lejáróm pályámat,
S örökre itt hagyom szeretett hazámat;
Áldást mondva reá, bár tőle elválok,
Forró szerelmével — síromba is szálllok.

AZ AGG-LANTOS.

Néma volt még eddig lantom,
Dal nem zenge hurjáról;
Agg-koromban hogy pengetem,
Megismerni hangjáról.
Holtom után a síromra
Koszorút ne tűzzetek,
S ha érdemlém, nefelejtsből
Gyászemléket fűzzetek.

Éltem virágkora elmult, —
Énekem nem hallatszék,
Mert a Múza akkor hozzám
Idegennek látszaték;
De azóta már elvénült
A rátartós szüzecke,
És most engem ő csábitgat,
Mert maga is vénecske.

Alkonyomban ébredt bennem
Szüéltető szerelem,
Édes hazám nyelve iránt
Megifjúdott érzelem.

Tollat fogtam hát kezembe
Hálát mondva Muzsámnak,
Hogy ily korban verseimmel
Áldozhatom hazámnak.

Legyen tehát engedelem!
Ha oly tüztől hevitve,
Lantot vevék agg-kezembe
És verseket készítve;
Várom nyugtan végórámat
Mely húromat szakítja,
És lelkenek az öröklét
Zárt kapuit megnyitja.

KÖLTEMÉNYEIM.

Ilyen költő mint én vagyok?
 Nem költ szivben érzelmet,
 És nem gyulaszt nőkebelben
 Lánggal égő szerelmet.
 Költőnevet nem érdelek,
 Költészetem becsben vesz,
 Mert szerelmet a szépnemnél,
 Szövegzete nem ébreszt.
 Így bírálva — olvasgatják —
 Ujjaikon számítgatják:
 Mennyi évet éltem már?
 S mondják, verset irnom kár.

Nem is irtam azon okból
 Hogy sziveket gyulaszszak,
 Vagy ragyogó szép szemekből
 Bükönyeket fakaszszak.
 Csak időmet hogy eltöltsem
 Vevék tollat kezembe,
 S érzelmeket fösztetétek,
 Mint jutottak eszembe.
 E nézetből ítéljetek
 Egy agg-költőt ti szép hölgyek;
 S noha irtam verseket,
 Nem kerestem sziveket.

IRMA és TIBOR.

Irma ül a zongoránál,
Bús hangot csal hurjából;
Magyarszivet szomorító
Fájdalom szól ujjából;
S ámbár hangja könyet facsar,
— Könyben is van édesség —
Szívet epeszt, de gyógyít is
Szemharmatolt nedvesség.

S mint ujjai érintgetik
A zongora-hurjait,
Jeges szív is forrón érzi
A magyardal bájait.
Tibor hevül elszántságig,
S kész halni a hazáért, —
Kész élni is, de nem másért,
Csak egyedül — Irmáért.

A CSATTOGÁNY.

Korán szól a kis csattogány,
Mig én fekszem ágyamban;
S örömömre énekelget
A szűk hálószobámban.
Ő szól hozzám, én felelek,
Szivörömet abban lelek;
S így mulat csattogányom,
Nelli — a kis leányom.

A HUSZÁR.

Harsona szól riadóra,
„Rajta huszár, ülj a lóra!
Tedd csákódat büszkén félre
S így siess a csatatérre.“

„Mérközzél ott ellenséggel,
Magyarszokta vitézséggel;
Vágd ellened — hogy hátráljon,
Jégtengerig meg se álljon.“

Ott lelje csak maradását,
S pihenje ki szaladását.
Jutalmad lesz zöld borostyán,
Melyet feltüz szép magyarlány.

C S Á R D A.

Rongyos tetőn kifüggesztve,
Szár az ágon egy a brincs;
E pusztai szállodának
Egyéb külső jele nincs.
De van benne egy szép leány!
Kökény szeme égő tűz,
Szépségével sokat bájolt
E csárdai magyarszüz.

Nem sovárog szegény legény,
Lakni nagy palotában,
Inkább iszik bús kedvében
A Tápéi csárdában,
S míg amannak termeiben
Urát unalom öli,
Addig Tápén barna leány
A bujdosót öleli.

ETELKÁHOZ.

Gyermekkori öltönykében
 Ismertelek Etelkám!
 Már akkor is szerettelek,
 S te valál a kis babám.
 De több évek lefolytával
 Szép leánynak serdültél,
 Kis babából a kedveltem,
 Mi tagadás? — te lettél.
 Nem egy szivet gyulasztottál!
 Kosarat is osztogattál;
 Végül lépre felültél
 S kalitkába kerültél.

Most mint asszony s fogott madár,
 Őrzöd hiven házadat,
 Gondoskodol gyermekidről,
 S ápolgatod uradat.
 Tiszta volt irántad Etim
 Mindég az én szerelmem,
 Erényed és jóságodról,
 Most is meleg érzelmem.
 Tarts tovább is szivességben,
 És rokoni kedvességben;
 Nem tilos így szeretni,
 Sőt bűn volna nem tenni.

A SZÁNTÓ.

Boldog a ki nélkülözi
Nagy városok unalmát,
S nem ismeri a szokások
Ólomsulyú uralmát.
Boldog! a ki fütörészve
Ekéjével szántogat,
S kit az irigynyelv rágalma
Nem sért, s meddön bántogat;
Nyugton eszi a kenyerét
Munkálata édes bérét;
Senkitől azt nem lesi,
Mert önmaga keresi.

Olynak éltét nem gyilkolja
A tétlenség mirigye,
S nem zavarja nyugodalmát,
Sorsának sok irigye.
Könnyen tűri az életnek
Felmerülő bajait,
Mert a vihar közt is hallja,
Neje vigasz szavait;
Nagyság után nem epedez,
Vágytól szíve nem gerjedez;
Béke honol keblében,
Boldogság házkörében.

Minden étkét kedvelt neje
 Barna keze készíti,
 S őt nemének legszebb éke
 Erény s munka díszíti.
 S ha fölteszi asztalára
 Szőlósének bornedvét,
 — Bár fájdalom dúl keblében —
 Fölvidítja bús kedvét:
 Szende neje ölelése
 Gyermekeinek környezése;
 Atyát, férjet boldogít,
 S borujában földerít.

Nem ismer az álnokságot,
 Minden szava igazság,
 Hivatása csak egyedül
 Szorgalom és munkásság.
 Tiszta lélek, magyarérvet
 Székel az ő keblében,
 És nem pislog, de lánggal ég
 Honszeretet szívében. —
 Dalólgatva földjét szántja,
 Békén túri, a mi bántja;
 S megtöltvén a pipáját,
 Elfüstöli sok baját.

VÁLASZTÁS.

Készülök én házasodni,
 De nem tudom, mit tegyek;
 Nyaktörésül feleségnek
 S boszantónak kit vegyek?
 Ismerek én ugyan egy lányt,
 Szép, csinosat, de pajkost;
 Megpróbálom szerencsémét,
 Szerethet e agg lantost.
 Félneve is kedves nekem,
 Azt dicséri sok énekem;
 Egészben lesz boldogság
 A nyaktörő házasság.

Adj hát kezét! én elveszlek,
 Bár mit adjon az Isten;
 És kitűröm menny vagy poklom
 Veled babám ide lenn.
 S ha nyakamon tán elvénülsz
 Nekem nem fogsz kelleni;
 De szép neved legszebb részét
 Holtig fogom kedvelni.
 Mert, „bor“ annak első fele,
 Legyen azzal kupám tele,
 S ha jön hozzá még az „is“
 Nóm fog lenni a — Boris.

A KETTŐS SZERELEM.

Uram Isten! te megbocsáss,
 Ha én nagyot vétkezem,
 Hogy egy anya két leányát
 Ölel mindennap kezem.
 Azt is gyónom, hogy anyjukat
 Gyermekkorban kedveltem,
 De azt hamar odahagyva,
 Most leányit szeretem.
 Nem kell nekem vén anyátok,
 Azt karolni volna átok;
 Leányiban a jó nedv,
 S csak velök jön a bő kedv.

Kedveseim most ti vagytok,
 Lényetekben öröm vár;
 El nem hagylak éltetőim!
 Míg koporsóm be nem zár.
 Örvend lelkem, csak ha látlak
 Élvezéstek fölhevít,
 S ajkaimhoz ha szoritlak,
 Az nektárhoz hasonlít.
 Értsed: szőlő a vénanya,
 „Bor, pálinka, a leánya;“
 Bort sajtolnak szőlőből,
 Pálinka lesz törkölyből.

ÁLOM és VALÓ.

Szól víg zene a faluban,
 Házasodik a legény,
 De nem tudá, hogy még az nap
 Töri nyakát a szegény.
 Szomszédjának Borcsa lányát
 Nöül Feri kikérte,
 Gyermekkori játszótársát
 Szende, jónak ismérte.
 Megkötötték a házasság,
 Hét nap tartott a vigaság;
 Pohár kézről kézre járt,
 Éltetve a nőszült párt.

Kiki midőn házasodik
 Azt hiszi, hogy boldog lesz, —
 S jó reményben oltár előtt,
 Örök frigyét nővel tesz.
 De milyhamar rongygyá szakad
 A színlelés fátyola,
 És csalánná elváltozik
 A tavaszi ibolya.
 Szivben a tűz jegesedik,
 Hő szerelem hidegedik;
 A gyöngédség bucsút vesz,
 És örömből üröm lesz.

Ez lön sorsa Ferinek is,
Borsát nőül hogy vette,
Mert örökre boldogságát
Azzal sirba temette;
Feláldozott szabadságát
Nem pótolta szerelem,
Sőt e helyett marczangolta
Szívét kinos gyötrelem.
Fohászok közt lenyugodék
Szép multjáról álmodozék;
Álom lett a boldogság,
Szűkíngás a valóság.

C S E R E.

Szerelmesek szívcsereje
 Nem egyéb, mint szójáték,
 Mert az egész csere nem más:
 Rejtély, s szappanbuborék.
 Szűt cserélnek — de azt még is
 Birtokukban megtartják,
 S vajmi gyakran a cserélők
 Egymást rutúl megcsalják.
 Eskü mellett adnak szívet,
 Egymásnak örökre hívet;
 De más rejlik keblökben,
 Esküszegés esküben.

A ki cserél, birtokában
 Nem tartja, mit elcserélt,
 Nem magáé a mit másnak
 Szószentséggel elígért. —
 De nem úgy van a szivekkel
 — Melyek noha cserélve —
 Ritkán jutnak birtokába,
 Kinek voltak ígérve.
 Ilyen csere csak ámitás,
 Nincsen benne biztosítás.
 A szívcsere szójáték,
 Rejtély s szappanbuborék.

GYÜMÖLCSOLTÓ.

Gyümölcsoltó Boldogasszony!
 Dicsértessék a neved;
 Tiszteletem zálogául
 Forró hálám ezzel vedd.
 Mivel napod ünnepéről
 Eddigelé oly hit állt:
 Hogy a bor, mit akkor ittunk,
 A testünkben vérré vált.
 Hozass asszony hát veres bort!
 Igyunk bőven, s ne várjunk sort;
 Vérré válik testünkbe',
 S önt szerelmet szívünkbe.

Verje ragya, ki a naptárt
 Oly hibásan készíti,
 Hogy érdekét borivóknál
 Az, egészen veszíti.
 Mert mi haszna, ha egy évben
 Vért mi egyszer ihatunk;
 És torkunkba vérré váló
 Bort, csak az nap olthatunk.
 Legyen hát több gyümölcsoltó!
 Szívvidítő, szomjat fojtó. —
 Készítsetek oly naptárt,
 És szabjatok bármi árt.

Őseink is, hogy e hazát
Fegyverökkel foglalák,
Vért eresztvén a kupába,
Frigyesülten azt ivák;
Hogy ez által egyesülve,
Egység legyen közöttük, —
Mi is annak emlékeül,
A bort csapra ütöttük.
S ömölvén hordó hasából,
Vér helyt iszszuk a kupából;
Vérré válik testünkben,
S szerelmet gyujt szívünkben.

P E T I.

Amint mezőn írósvajjal,
Peti kente kenyerét
Kifáradt, és addig kent rá
Hogy feltörte tenyerét;
De meggyógyúlt kaszálásnál
Felhólyagzott tenyere,
Miből látni, hogy a kasza
Nem lesz Peti kenyerere.
Mert munkánál mindég fázott,
S ő minden dolgot lerázott;
Csak evésnél kifáradt
S borivásnál megizzadt,

JÓ PÉLDA.

Bár fájdalom tépi szivünk,
Bor fogja azt deríteni,
Csak ne késsünk zene mellett
Tölt kupákat üríteni.
Kézről kézre utaztassuk,
Bort öntvén a hasába,
Hogy mielőbb beszivhassa,
Ivótársunk magába.
Fogadd tőlem rád köszöntöm,
Egy huzomra belém öntöm;
Te is pajtás csak úgy tégy,
És jó példát tőlem végy.

B Ö R Z S Á K.

Sok börzsák utazott, s világ körül futa,
De honának haszon, abból mi sem juta;
Mert mint üresen ment, úgy tért hazájába,
S megmaradt a börzsák régi mivoltába'.

 VERSMÉRTÉKEM.

Nem töröm én szegény fejem,
 Mi a szótag mértéke;
 Hosszú legyen e vagy rövid
 Versben annak értéke?
 Mert mi nehéz bilincsekben
 Érzelmeket festeni —
 És a nyögben kötött kézzel
 Tollat bátran vezetni.

Legyen nálam hosszú a csók,
 Hosszan Rózsám ha adja,
 Rövid pedig azon idő,
 Melyben azt megtagadja.
 Versmértéket szép ajkain
 Akarok én tanulni,
 S őt karolva, csókszedés közt
 A szívénél kimúlni.

T Ü C S Ö K.

Szól a kákuk az erdőben,
Csicserg tücsök a mezőben
De éjjel az némán hallgat,
Mig a tücsök elszólalगत.

Fáj a szívem, nincs éjjelem,
Csak a tücsök virraszt velem ;
De ha ő is még elnémul,
Többé a nap rám nem pirul.

Mig ő árván elcsicsereg,
Sajgó szívem csak kesereg ;
Ő nem tudja, mi gyötrelmem,
S hogy kínoz el a szerelmem.

Jaj! ha tudná, elnémulna,
Velem együtt csak búsulna ;
„Eredj, kérlek nyugalomra,
S bánatommal hagyj magamra.“

ÓH AJTÁS.

Lovam patkójában
A mennyi szeg vagyon,
Kérem a Rózsámat,
Annyi csókot adjon.
Nem szedem a patkót
Lovam négy lábáról,
Hogy annál több csókot,
Kapjak ajakáról.

„Pajkos lovam szedjed
Sebesen lábodat,“
Hogy szűm örömére
Veszítsd el patkódat.
Legyen ok több szeget
Patkódba veretni,
És Rózsám ajkáról
Több csókot szedhetni.

LEGNAGYOBB KÁR.

Legnagyobb kár a gyermeket
 Anyatéjjel szoptatni;
 Jobb lenne azt bölcsőjében
 Borivásra szoktatni.
 Minden perczet, melyben késünk
 A borocskát szörpölni,
 Lehet bátran az életből
 Mint vesztettet törölni.

Ha csecsemős jól szoktatva,
 Szopás helyett bort innék,
 Tudom, hogy a szegény pára
 Csöndesen elalunnék.
 Gyermeksírást borivónak
 Sajnálkozás hallani,
 Minthogy tudja, hogy azt borral
 Könnyen lehet csigatni.

Adjunk hát bort a gyermeknek,
 Ne legyen jobb apjánál, —
 Kít a reggel ugy, mint az est,
 Borivásnál ott talál.
 Legyen kulacs az emlője,
 Annak szája csecsbimbó,
 S tanulja meg bölcsőjében,
 Csak kulacsból szopni jó.

OKTATÁS MANCZIHOZ.

„Helyesen nem tevél,
Manczi! e farsangba',
Nagyon sokat jártál,
Vigadni a bálba;
S annyi lépéseket
Felém ha kiteszesz,
A mennyit tánczolál,
Gyakran nálam leszesz.“

Házköröm teneked
Nem kívánt multság,
Mert kiröppen számból
Gyakran az igazság. —
Mihez te nem szokál
Máskép fölneelve,
S édes szüleidtől,
Módon tul kedvelve.

Ha megölel anyád,
Igy szól: édes lányom!
Ángyod ha czirogat
Mondja: szép bálványom!

Versenyezve ketten
 Csodálva csodálnak,
 S benned minden szépet
 S minden jót találnak.

El vagy kényeztetve,
 Mert kézen hordanak,
 Udvaroncziid pedig
 Csak szépet mondanak.
 Angyalnak is sokszor
 Hibásan neveznek,
 Hizelgő bókokkal
 Neked túl kedveznek.

Látom, leány! a táncz
 Legfőbb mulatságod;
 Ugy csak farsangon át
 Tarthat boldogságod.
 S nálad az csak becses
 A ki veled ugrál,
 Fárasztó sem miben,
 Bájörömet talál.

Most szemed beesve
 Elsáppadt a képed,
 Így elalakítva
 Nem sokat fog léped. —
 Ne is feszítsd gyakran
 A szívsebző ívet,
 Mert ha mindég lövöd,
 Nem találsz majd szívet.

Szép szemedet tudod
 Igen jól használni,
 S igyekszel azokkal
 Sziveket találni.
 Nyilas ne légy Manczi!
 Hadd a ledérséget,
 Mert azzal nem nyerhetsz
 Tartós kedvességet.

Széllyelszórva látom
 A sok bálruhákat,
 Itt pár rongyos cipőt,
 Ott meg harisnyákat.
 Vége a becsüknek
 — El vannak használva —
 S farsang után majd mind
 Óság közt elhánnya.

Ott hever becs nélkül
 A rózsakoszorú —
 Mely fejedén diszlett,
 Most hervadt, szomorú.
 Végy te arról példát:
 Ugy fogsz majd hervadni —
 És feselő rózsza
 Nem mindég maradni.

Éltünk végső célja
 A bizonyos halál, —
 Bár nem szaladsz felé,
 Még is reád talál.

De ha könnyelműleg
Sietsz ahhoz futni,
Ugy jeges ölébe
Korán fogsz eljutni.

A mit Isten adott
Hogy kalánnal szörpöld,
Ha te azt magadba
Bő kupával töltöd;
Nem csoda, hogy hamar
Fenekét meglátod:
Ne siess hát élni,
Javalja barátod.

Fiatal leánynak
Korán kell fölkelni,
Nem pedig kilenczig
Az ágyban heverni;
S házi dolgok kerül
Minél többet tenni,
Ugy majd férje nyakán
Nem fog teher lenni.

Az utczaí ablak
Nem leány lakása,
Tartsa ötet inkább
Szobában varrása.
Ne fetrengjen mindég
Ablaknál a leány,
Mert elhiszik róla,
Hogy bolti kirakvány.

„Manczi! hát nem tudál
Annál jobbat tenni,
Mint folyvást három nap
Vigadóba menni?“
Bár azt nem helyeslem
— Hasztalan beszédem —
Borsót hintek falra,
Mert hibád nem védem.

Ugy volt mindég s lesz is
Széles e világon!
Emberek kapkodnak
Hiú ujdonságon; —
Nem tudják becsülni
A jót, miök vagyon,
S többnyire a cserén
Megcsalódnak nagyon.

Intésimért Manczi
Lesz legédesb bérem,
Hogyha javulásod'
Mielőbb megérem.
Bűn lenne hibáid'
Tömjénnel füstölni,
S javulás csiráját
Bókokkal előlni.

PIROSODÁS.

Pirosodik orrod fele,
De nem csoda, — borral tele
Szépíti még, hogy virágzik,
És bibircsó sem hiányzik.

Igyál pajtás vigan sok bort!
Attól kapsz még veresebb orrt;
S ha lesz abból szarvasgomba,
Betehetik — pástétomba.

Boldog vagy, hogy szivacs gyomrod,
És szülöttje gombás orrod, —
Addig fogad bort magába,
Míg egy csepp van a kupába'.

Igyunk újra most egymással!
Ugy sem iszom jobb pajtással.
Bor teremti a vigságot,
És orron a borvirágot.

GRÁCZHOZ.

Farsangi tréfául.

Mikor Isten a világot
 A semmiből alkotá,
 Hogy Grácziból nagy iszákos
 Válik, a sors kimondá.
 Mert a szőlő savany-nedve
 Lesz majd annak mindene,
 Bor nélkül e magyar Noé,
 A világon mit tenne?

Tudjuk: neki legkedvesebb
 Egyedül oly vigalom,
 Hol bort isznak mértéken túl,
 Más társalgás unalom. —
 S midőn ezért korholgattuk,
 Magát azzal mentette;
 „Hogy a magyar sirva vigad,“
 S kancsót szájra emelte.

Roszzul mondod azt Gráczi:
 „Sirva vigad a magyar“ —
 Mert te iszol, nem pedig sirsz,
 Nem vagy tehát ősmagyar.

Szegény anya! mely fiadat,
 Kenyereddal táplálad,
 Ki vigadva borban uszik —
 S nem javítná halálad.

Megrótt korhely! de helytelen,
 Roszszúl tanult logyikád;
 Rózsaszinben ujjongatsz te,
 S nem érdekel jó anyád. —
 De rögzötten azt állítja:
 „Sirva vígadt a magyar
 Még akkor is, hogy hazáját
 Leigázá dölyfös Tar.“

A városi redout-terem
 Gráczikának csatatér,
 Ott e hörsög annyit iszik,
 Mennyi csak gyomrába fér.
 S hogy azt újra megtölthesse
 Perceptumot erogál,
 S illeténi kiadásban,
 Ő még gyönyört is talál.

Örül, mikor vigadóba
 Bort szörpölni elmehet,
 S ingyen — néhány pohárborra
 Ólalkodva szert tehet.
 Hol a dözslő tánczvigalmak'
 Nagybanivás punctuma,
 Gráczai helyt áll, nagyban iszik,
 S mámor resultuma.

De ezzel ő mitsem gondol,
 Kiált: újra vasárnap!
 Hol majd ivótársaitól
 Ismét pezsgőt ingyen kap.
 Kár pedig ezt mértéken túl,
 Botorúl fecsérelni;
 Grácsi! lőrét a pezsgővel
 Jobb lesz neked cserélni.

Mivel pezsgőbornak árán,
 Bizony annyi lőrét kapsz,
 Hogy te borkőgyomrú Grácsi
 Abban meg is füladhatsz.
 De minthogy azt más fizeti
 Hörcsög-fajnál semmi baj;
 Az ingyenből bőven iszik,
 És felkiált: huja haj!

Jelességet az ivásban
 Keresik az Arszlánok,
 Boszúlatlan nézik ezt is
 Sok helyen a leányok.
 Héjh! pedig mily undorító
 A borszagú közelgés,
 S borral töltött üres főbül
 Még üresebb fecsegés.

Legyen csárdás vagy keringő,
 Ez Gráczinak mindegy, s jó,
 Csak csordultig legyen töltve
 Előtte a borkancsó;

Mely mellett ő elfelejti
 Embertársi sirását, —
 S boldog és megelégedett,
 Csak tölthesse pókhasát.

Nyelvakadva sokszor mondja:
 „Hét palaczk a gyomromba' —
 Noha gőzölg, de nem ártott,
 És nem szállott lábomba.“
 Mert egyenest — mint a nádszál
 Ugy állok — s nem tántorgok,
 Csak mint az, a fuvó széltől,
 Ide s tova hajlongok.

S noha szemem kettőzve néz,
 Áldás rám ez, s nem átok
 Ha egy boros palaczk helyett
 Két töltöttet is látok;
 E jót csak hon élvezhetem,
 S pajtásimnál találok,
 Hol nálatok falun lenni,
 Nekem kín és halálom.

És midőn már jól megszopá
 A kulacsot bő szája,
 „Akkor mindég félre szokott
 Állni szemebabája.“
 Első nejét ittas fővel
 Csak szokásból siratja,
 De vigaszúl a másikat
 Boros csókkal itatja.

„Farsangolj csak édes Gráczink,
 Majd kihoz a czibere,
 Oly korhelynek itt is adunk
 Quantum satis bibere.
 Azt kívánva, hogy orrodból
 Veresrész bánya váljon,
 És orczádon a borvirág,
 Mint diszlő kert, úgy álljon.“

Homlokodat ékesítse
 Borágból font koszorú,
 A fejedre ne jöjjön szarv,
 S bőkedvedre gyászború.
 Igyál korhely ezentúl is,
 Mértéken túl bort és sert,
 De mi bátran azt mondhatjuk,
 A sors veled! hogy megvert.

Borcsatáid jutalmául,
 Kancsó legyen a neved,
 Köszönts ránk is egy pohárral
 Ha van inni még kedved.
 Mitsem fogunk — bár könyek közt —
 Holtod után, mi késni,
 Boriszákos érdemidet
 Sírkövedre bevésni.

GRÁCZI SÍRKÖVÉRE.

Farsangi tréfául.

Rezes orrú Gráczit
Takarja e sirkő!
A ki annyit ivott,
Hogy egészen borkő. —
Siess innen vándor
Mielőbb elmenni,
Mert feltámad Gráci,
Bort — rád köszönteni.

K Ü L Ö N B S É G.

Borcsap és a torkom között
 Főleg az a különbség:
 Hogy csapon át a hordóbúl
 Kiürül a nedvesség.
 De a bornedv bőtorkomon
 Noha folyik, ki nem fut,
 Sőt az által a gyomromba
 Még könnyebben belejut.
 Csapon hordó üresedik,
 S benne a bor kevesedik;
 De a gége gyomrot tölt,
 S abban nagyobb szomjat költ.

A hordóba beütött csap
 Egész nap ott vesztegel,
 És csak akkor folyik torkán,
 Ha másnak bort hoznak fel.
 Nem így volna, ha gégémet
 Csap helyett felhasználnák,
 Mert nem soká a nagy hordót
 Üres hassal találnák.
 Énekelném: „dinom, dánom“,
 „Ha meghalok azt sem bánom“;
 Üres hordó kongana,
 És végbúcsut mondana.

A G Y E R T Y A.

Világít az égő gyertya,
 Hiven szolgál, de másnak,
 S rövidítve önéletét
 Használ, de nem magának.
 Minden perczen fogy a léte,
 Leégve kialuszik,
 És örökre — ha kiszolgált —
 Elhamvadva lenyugszik.
 Nekünk is lesz az a végünk,
 Gyertya módra ha leégünk;
 Mi is tán nem sokára,
 Jutunk az ő sorsára.

Erényes az, ki érettünk
 Önmagát feláldozza, —
 És reményli: nemes tette
 A gyümölcsét meghozza.
 De csalódás szokott lenni
 Többnyire a reménység, —
 S csalódásunk valósodik,
 Ha a gyertya már nem ég. —
 Bár miként lesz, ki kell várunk,
 Hiv őr gyanánt résen állunk;
 Végre lesz a jutalom,
 Lemondásért — sirhalom.

NÉVGYÜJTEMÉNY.

Azt kívánod, hogy emlékül
Én is irjak könyvedbe?
Inkább te tartsd könyved helyett,
Nevem írva szivedbe.
Vagy szándékos, hogy teljenek
Könyvlapjaid nevekkal
S unalmodban ha olvasod
Múljon időd ezekkel?
Akkor nem lesz más az emlény,
Mint csak pusztá névgyűjtemény;
S jöhet idő, belátod,
Mi kevés volt — barátod.“

SÁRI GYÁSZA.

Sárit a ki nőül veszi,
Házra nem lesz szüksége,
Mert nem otthon, de utczákon
Lakni fog felesége,
Ki egész nap azok porát
Szoknyáival seperi,
S kaczerkódó tekintéssel
Nyakát majd kitekeri.
Gyász-ruhája csak mutatja,
Hogy pártája már untatja;
Vigasztalót utcán les,
S férjet gyászban ott keres.

A HÁZ FEJEDELME.

Ászszony! mond a minap Darázs ő kegyelme:
Tudjad, hogy én vagyok házam fejedelme.
Ugy van uram szól ő, magát megalázva,
Rég vagy királyomnak szarvval koronázva.

KORHELY ÁLMA.

Tulvilágon holtom után
 Törvényt ültek felettem;
 Három águ nagy korbáccsal
 Két sátány ált mellettem:
 Vallanám meg törött szivvel
 Mit éltemben vétkezém,
 Mielőtt a számadásra,
 Biráimhoz érkezőm.
 Szemök tüzet mint szikrázott,
 Ijedtemben hideg rázott,
 Elfogott a félelem,
 Mikép bántak ott velem.

Egyet ütött — háromszor fájt —
 Minden ütés hátamon;
 Viczkándoztam s alig álltam
 Ingadozó lábamon;
 Édes anyám' szopott teje
 Keseredett a számban,
 Rosz dohányom — noha szíttam —
 Kialudt a pipámban.
 Kinos volt a helyezetem,
 Kimaradt a lélekzetem,
 S mint rám vertek egy jó sort,
 Innom adtak penész-bort.

Törvénszéki szokás szerint
 Kezdek mindent tagadni,
 Néha pedig felelettel
 Rögzött adós maradni.
 De kemény volt vallatásom,
 Kérlelhetlen a birám,
 És remegtem mint pillantott
 Tüzes szemmel énreám.
 Hasztalan lett a tagadás,
 Könyvbe írva volt a rovás,
 Vétkim abból olvasák,
 S mentségem' nem hallgaták.

Hogy korcsmákban nagyon sokszor
 Piros hajnalt elvártam,
 S ott a csárdást menyecskekkel
 Ölelkezve eljártam.
 Szerelem és borozással
 Eltöltém az életem,
 Korhelységnél semmi jobbat
 Halálomig nem tettem.
 A bugyit * is szopogattam,
 Kártyát gyakran morzsolgattam;
 — „A parancsot” megszegém,
 S az ellen is vétkezém.

Könnyelműleg a pénzzel
 Mint pelyvával, úgy bántam,
 S harsonyázó cigányoknak,
 Részeg fővel elhántam.

* Pálinka vagy égettszesz.

Vajmi sokszor pénz zavarba
 S zálogházba jutottam,
 Mert kártya közt pipámat is
 Banknótával gyujtottam.
 Egy szóval: hogy korhely valék
 És mint olyan meg is halék,
 Dicsérendő — érdemem —
 Biz' egy sem volt énnekem.

Birám s-hajdu fekete volt,
 — Mint a Mátyás serege, —
 Látásukra szegény főmnek
 Lett igazán melege.
 De még inkább elrémültem
 Mint egy ajtón tűz lángolt,
 A mely előtt hoszszu lánczra
 Egy dühös eb kötve volt;
 Melynek veszett ugatása
 És ijesztő órállása,
 Test-lélekben rémíte,
 S majd mélyébe szédíte.

Szép vegyület volt a tűzben,
 — Sokan kik itt ragyogtak —
 Kárhoztatva tulvilágon,
 Fogaikkal vaczogtak;
 Kik pénzüket zsákba tömve,
 Embervéren élődtek,
 Jövőjükről — már előre —
 A Plútóval szerződtek.

Ott székel csak az igazság,
Betudva lesz minden gázság;
S bünt, — mit „Liber scriptus“ tart,
Senki abból nem vakart.

Ily álommal elkinozva,
— Mult az egész éjszakám —
S alig vártam hogy a hajnal,
Pirosodjék énreám.
Hogy elüzzem mámor-főmbül
Az ijesztő képeket,
Elsieték — „nénikéhez“ —
Ölelni a szépeket.
S tagjaimban bár reszketék,
Bor és kártya mellé ülék;
A rémkép mit éj koholt,
Egyedül csak — álom volt.

B Ő K E D V.

Azt fogom még rólad hinni,
Hogy bort nem mersz velem inni;
Vesztelni pedig kár,
Hol poharat szomjas vár.

Boros pohár életemben
Nem lett meleg a kezemben;
S mint töltve jött markomba,
Eltemettem gyomromba.

Az én mellem pincze helyett
Boltozva áll gyomrom felett;
És ez hordóként bevesz,
Mit gégém letölcsérez.

Senki józan nem tagadja,
Hogy bő kedvet a bor adja.
Üssük össze poharunk,
S éljen soká házurunk!

JÓTÉKONYSÁG.

Jótekonyság szent anyala
Szálld meg kegygyel keblünket!
És vezessed útmutatva
Szánalomra szívünket.
Nemes lélek elérzülve
Akkor csak tud örülni,
Ha búkönyet embertársa'
Szeméből bír törülni.
Jót mit teszesz, szivedbe zárd,
Jutalmadat az égtől várd;
S bár egy zsebből két kéz vesz,
Bal ne tudja — jobb mit tesz.

A HÁROM KERESZT.

Hogy nyakadon csak egy kereszt
Legyen kedves Etelkám,
Nem elég az üdvösségre,
Ugy tanítja bibliám.
Nagy kereszthez kicsint hozék,
— Viseld ezt is nyakadon —
Két kereszttel végutadra
Elindulhatsz szabadon.
S ha azoktól soha nem válsz,
Sőt lefekve velök is hálsz,
Három kereszt együtt lesz:
Hiszem, — hogy te megértesz.

A SZÓSZEGŐ TÓBIÁS.

Azt mondja a kis városi
 Elhiresült krónika:
 Hogy ottani ivásoknak
 Tóbiás a főoka.
 S bár fogadá szószentséggel,
 Nem lesz ittas Májusig,
 Adott szavát nem tartotta
 Csak — Februáriusig.

Lehet róla hát mondani:
 Hogy „a békát nem nehéz
 Vizbe partról ugrasztani“
 Mivel erre mindég kész.
 Tóbiás is be nem várta
 A „terminus praeclusit,“
 És bő kedvig nagyban ivott,
 Adja Isten! „ut prosit.“

Utczán által haza gyalog
 E borhős nem mehetett,
 Hanem arra neki négy ló
 S üveghintó kellett.
 Nem szándékom kedves Vénem
 Téged azért korholni,
 Mert jól tudom: hogy majd otthon
 — Papucscsal fogsz lakolni.

J Ó Z S I M H O Z.

Kiskorodban árva lettél,
Mert anyádat vesztetted;
Anyaszívnek hő szerelmét
Fiam! nem is érezted.
Egyedül csak én maradtam
A ki téged felápolt,
S emberkorra neveltelek
Midőn anyád már nem volt.
De tőled is viszont kérem,
Agg-koromat ha elérem,
Ápolj te is engemet,
Míg bezárom — szememet.

ARANKA.

Megnyilazá minap szümet
Egy imádott leányka,
És mély sebet ejtett azon
A csodaszép Aranka.
Ha ily ásványt földgyomrából
Kilehetne aknászni,
Lesietnék sebzett szümmel
A mélyébe bányászni.
S ha Arankát ott találnám,
Lámpám legott eloltanám,
S a viszonzás reményben,
Szedném — csókját sötétben.

KORHELY MIATYÁNKJA.

Látom én! hogy felém sietsz
Öblös hasú borpohár;
Barátodhoz fogsz te jutni,
Ki szomjával alig vár.
Nem kérek én imádkozva,
Mindennapi kenyeret,
Csak Teremtőm adjon nekem
Bort mindennap eleget.
Amaz csak a gyomrom' tölti,
De bőkedvem' a bor költi;
S nem is kell fog iváshoz,
Mint a kenyérrágáshoz.

KIS LEÁNY.

Szomorodva ül egyedül
A jó atya, lakában;
Hozzá jön a kis leányka
Az elhagyott magányban.
„Im gyermekem! mond az öreg:
Csak ebemmel vagyok itt,
És egész nap — hidd — körültem,
Hogy nem látok más senkit.“
Mire szólal a kis lányka:
„Ne panaszdol jó atyuska;
Lám kis ebed el nem hagy,
Ne mond hát — hogy magad vagy.“ —

M. BETÜ.

Az A. B. C. tanulással
Ne törd szép lány fejedet!
Mert sokbul áll, s kimeríti
Könnyen a türelmedet.
Csak egy betüt jól megjegyezz,
Legtöbb hasznát veended,
S egykor férjed' a kezdedelj
Mi boldoggá teended.
Vedd tanácsom' szép kedvesem!
Szóváltásnál csak mondjad M.
Mert szádat ez elzárja,
S feleletre nem tárja.

AZ OSTROMLÓ.

A gerlicze bűg s nyögdécsel,
 Ha elrepül a párja,
 Visszajöttét a fészkébe
 Turbékolva hön várja ;
 Mivel neki boldogságot
 Csak az ottléte okoz ;
 Lenkének is szűnyugalmat
 Egyedül Jakabja hoz.
 Ki létráján majd addig fut,
 Mig végtére szívéhez jut ;
 S hiendi hogy győzött már,
 Sőt keze is reá vár.

„Vigyázz Jakab! hogy a létrád
 El ne csuszszék véletlen,
 S babértalan vissza ne térj
 Szűostrombul kedvetlen.“
 Mert Lenkének sánczolt keblét
 Könnyen be nem veheted,
 S vadrohammal kis Amazont
 Raboddá nem teheted.
 Koszorutlan sok viszszatért,
 A ki tőle szerelmet kért ;
 „Szegény Tatár“! ugy ne járj,
 Bizton többet, te sem várj.

Rémült Jakab, mint szivében
Rábukkant több lakosra,
És sajnálta, hogy felhágott
Elbizva oly magosra;
De leginkább, hogy hasztalan
Koptatá a létráját,
S nem nyerheté „Szegény tatár,“
Lenkében várt aráját.
De ő azzal vigasztalta,
Maradásra felbirtatta:
Kis szivében nagy a tér,
Több — ostromló ott elfér.

TÁTIHOZ.

Jó öregünk aggkorában
 Tanulta a nyelvünket,
 Szóejtése gyakran hozott
 Nevetésre bennünket.
 Az ördegen¹ fülesmület²
 A faszékből³ szedette,
 Feleségét holta után
 A Rókusnál tömette.⁴
 A nagy-böjtben papot⁵ evett,
 Gömböcczel⁶ kopasztó⁷ levét;
 Könyerére⁸ vájút⁹ kent,
 S mondá: ember ments Istent.¹⁰

1 Erdőkben. 2 Fülemilét. 3 Fészkéből. 4 Temette. 5 Babot.
 6 Gombóczzal. 7 Káposzta. 8 Kenyerére. 9 Vajat.
 10 Isten ments embert.

Kása-város¹¹ templomának
 Mákos¹² tornyát rajzolta,
 Czéh úrszagban¹³ mint katona
 Egy Vénbányát¹⁴ karolta.
 Hol örömben¹⁵ kövér ikrét¹⁶
 Szokás szerint leülnek,¹⁷
 És vendögök¹⁸ bön serezeve
 A tiznél¹⁹ együtt ölnek.²⁰
 Sajtót²¹ szilfát²² is feltesznek,
 A pióczán²³ álmot²⁴ vesznek,
 Port²⁵ töltenek gubába²⁶
 És azt iszszak Jávába'.²⁷

Verset is irt bökedvében
 A kedélyes öregünk,
 Hogy azzal is egy kis tréfát
 Szerezzon ő minékünk.
 Méltányoltuk törekvését,
 — Magyarka lett belőle, —
 És hitte, hogy szólandanak
 A tudósök²⁸ felőle.
 Tátit Múza nem hevíti,
 Csak Gambrinus melegíti;
 Azért biz' ő hozzá lát,
 S gyakran ürit serkupát.

11 Kassa-város. 12 magos. 13 Cseh-országban. 14 Vénbányát.
 15 örömben. 16 ökröt. 17 leülnek. 18 vendégek. 19 a tiznél.
 20 ülnek. 21 Sajtót, 22 Szilvát. 23 piaczon. 24 almát,
 25 bort. 26 kupába. 27 javába, 28 Tudósök.

MAI PYGMÁLION.

Paragott kép áll előttem,
 Minden tagja remekmű,
 És az egész alakzata
 Természethez több mint hű.
 De mihaszna, ha szólítom
 Néma marad s nem felel,
 Sőt keblemhez ha szorítom,
 Jeges — s viszont nem ölel. —
 Lehet azt bár tulesodálni,
 S hevülten előtte állni;
 Szíve azért még sem üt,
 Teste hideg mindenütt.

Isten hozzád remek szobor!
 Nálad mítsem keresek,
 És hidegen tőled vállva,
 Rózsámhoz elsietek.
 Kit édesen ha szólítok,
 Édesebben még felel;
 S hő keblemhez ha szorítom,
 Még forróbban megölel.
 „Maradj csak a műteremben,
 Nincsen helyed a keblemben“;
 Rózsám szíve forrón üt,
 S teste meleg mindenütt.

A MAGÁNY.

Kit bú gyötör, annak vigaszt
Nyujt egyedül a magány,
Hol bús hangon eldallogat
S virasztal a csattogány.
Én is tehát ide jövök,
Irt keresni sebemre,
Mivel hittem, hogy találok
Enyhet vérző szivemre.

De mi haszna! itt is néma
Körültem a természet;
Mintha hozzám fagyos kézzel
Közelgne az enyészet.
Itt sem hagy el a fájdalom,
Nem vigasztal a magány;
Csak egyedül velem viraszt
És búsong a csattogány.

„Kis madarkám! éneked bús,
Éjjeled is nyugtalan;
Mi lehet az, mi háborgat,
És zavar minduntalan?“
Keseredten mond a madár:
„Hiszem, egy lesz a bajunk,
Azért együtt e magányban
Fájdalmunkkal maradjunk.“

„Tudom én azt, hogy te szeretsz —
Hordom én is e sebet,
S ez faggatja égő kinnal
Az átnyilalt hű keblet.
Oszszuk meg gyötrelmeinket,
Legyen sirunk e magány,
S ha itt temet a fájdalom,
Veled hal a csattogány.“

NÉVNAPOMRA.

Holnap lesz már édes játom!
 A te tisztelt névnapod;
 Üdvözetem versbe füzve
 Ünnepeére megkapod.
 Nem lesz pedig az kétszinű
 — Ezt sehogy sem szeretem —
 Hanem inkább három színben
 Hozom meg üdvözetem.
 Kétszinűség csak álnokság,
 Három színben a valóság;
 Azért szívem értük ég,
 Mert az neki mindenség.

Szűm szerette három színem
 Leszen: vörös, fejér zöld;
 Ez kedvesebb a Magyarnak
 Mint az egész kerek föld.
 Vörös jelent nagy bortermést,
 Zöld jó s gazdag aratást,
 Fejér pedig ártatlan nőt,
 Mit kívánhatsz hát még mást?
 Legyen ehhez egészséged,
 És e mellett pénzbőséged;
 Magamnak ezt kívánom,
 Mert holnap lesz névnapom.

SZEGÉNY TATÁR.

Némely leány addig jó
Míg fején pártája!
Míg madarász s hálót köt
S szabad a mátkája.
De ha egyszer aszszony lett
S fogva van a madár, —
A szerelem bucsút vesz,
S férj a „szegény tatár.“

Kijut boszú mindennap
A „szegény tatárnak,“
Eskü által lekötött
Kalitkás madárnak.
Ajkairól másokhoz
Hangzik mindég szép szó;
Elébbvaló bárki más,
S férj csak az utolsó.

Oly aszszonynál — többnyire —
Rosz a férjnek dolga;
Mert az nála nem egyéb,
Mint fehér rabszolga.
Idegennel kedvesebb
Leszen mulatsága;
Férje neki nem gyönyör,
Sőt még boszusága.

Kerüljük hát szorgosan
Leányok hálóját,
Mert mi nehéz kitudni
Szivöknek valóját.
Kín s nem gyönyör sírunkig
Lekötve ugy élni,
Hol a női haragtól
Mindennap kell félni.

AZ ÁRVA PINTY.

Kirepült pinty a tarlóra,
Ott leült egy kis kóróra,
S füttyörészve alig várja,
Hogy jőjön el szive' párja.

Alkonyodik és lesz este,
Pinty a párját mindég leste;
De az nem jön, — visszarepül
Hol szivpárja fészkében ül.

Csiripelget, de — hiában!
Némaság lön hajlékában;
Halva volt ott — szive' párja
És ő maradt az árvája.

A ZÁRT MADÁR.

Kicsiny madár! mért jársz gyászban,
 Mért vagy néma, s szóitalan?
 Talán nem vagy elhagyatva
 Nem vagy árva s pártalan? —
 De a madár imigy felel:
 „Eltaláltad bajomat,
 Mert éntőlem nem régiben
 Elfogták hiv páromat.
 Madarász őt léppel várta,
 S hogy elfogá, rabbá zárta, —
 Kicsiny vaskalitkába,
 Kérlelém, de hijába.“

Elhagyatva tévelygek most,
 Szánakodást gerjesztve;
 Sorskezétől elnyomatva
 S majd halálig epesztve.
 Tekintgetek mindenfelé
 Minden bokrot vizsgálók,
 Reménykedvén, hogy páromra —
 Rózsák között találok.
 De hasztalan! sírva várom,
 Árva vagyok, nincs meg párom;
 Jaj Istenem! ránk tekints,
 Hogy táguljon a bilincs.

Nem állhatván ki fájdalomam,
 Búsan utra indultam;
 S hol van fogva édes párom?
 Sok kérésre megtudtam.
 Mitsem késve, szegénykéhez
 Siettem nyilszárnyakon,
 S nem sejdítve megpillantám
 Vasróstélyos ablakon.
 Feljajdulék, meghült szívem,
 Hogy fogságban láttam hivem;
 Öröm s bú volt keverve,
 Szivem vig, és leverve.

Rárepültem fogházára,
 Csicseregtem hivemhez,
 De ötet nem szorithatám,
 Mélyen sebzett szívemhez.
 Mert hideg vaskalitikája
 Nézte kinom hidegen;
 Ő nem érze, és megmaradt
 Fájdalmimhoz idegen.
 Csak a párom' szive vérzett,
 Mert ő velem egyet érzett. —
 Boldog leszek a halál
 Fogházánál ha talál.

Míg a küzdő bús érzelmek
 Kebleikben zajongtak,
 És hab módra dagadozva,
 Sziveikben sajongtak:
 Addig némán és szó nélkül
 Nézte egymást az árva,

Szabadságban volt az egyik,
 Fogva másik s bezárva.
 Végre, hogy lecsöndesedtek,
 És sziveik közeledtek,
 Bizalommal szólnak
 Egymáshoz a madarak.

Hálálkodva megvallom, hogy
 A madarász jól tartott,
 S ételnek — bár mit kívántam —
 Bőmértékben adatott.
 De mit használ, ha páromtul
 Most is vagyok szakítva,
 És élveztem szabadságból
 Kalitkába szorítva;
 „Add meg uram! szabadságom”,
 Örök ne legyen rabságom;
 Foglak mindég áldani,
 S hő imámmal hálálni.“

Megnyittatja hát ajtaját
 A kis vaskalitkának;
 És megadja szabadságát
 A zárva volt madárnak.
 Mily örömmel repül ez ki
 Párját hogy ölelhesse,
 És visszanyert szabadságát
 Vele együtt élhesse.
 Lehet ugyan szük tartásuk,
 De világ lesz a lakásuk;
 Szabadságban a kis rab —
 Párjával legboldogabb.

SZEMREHÁNYÁS.

Fohászzkodva jobbját nyujtván,
 Szól Gyula szép Emmihez:
 Hogy egyedül őt szereti
 S szíve nem húz máskihez.
 Ezt pedig, hogy tanusítsa
 Oltárhoz is vezeti,
 S hittel ott megerősíti,
 Hiven csak őt szereti.
 Mikor Gyula ezt így mondja,
 Másra volt már akkor gondja;
 Máshoz huzott a szíve,
 Emminek hát nem — hive.

Hallgat Emmi és reá néz,
 Mit mond Gyula, s mint lobban;
 Jól tudván, hogy kívülötte
 Szeret ő mást még jobban.
 S midőn Emmi imígy eped,
 Köny harmatoz szeméből,
 Gyulára néz, s így szól hozzá
 Búepesztett szívéből:
 „Ha te, nőül akarsz venni,
 Más kedveltről le kell tenni, —
 Nem lesz köztünk boldogság,
 S kint hoz ránk a házasság.“

„Jól tudod te, más kedvesnél
Mennyi időt eltöltesz,
S most is teszi boldogságod'
Mellette ha elülhetsz.
Mit használ hát kedves Gyulám!
A megosztott szerelem
Nem boldogít, de csak epeszt
Szívgyilkoló gyötrelem.“
S midőn Gyula ezt meghallja,
Esküvel most újra vallja:
Hogy csak Emmi szereti,
Szívét más nem hevíti.

„„Gyulám! jobb lesz, így szól Emma:
Nőül engem te ne végy,
Mint leszedett pártám után
Egyedül raboddá tégy.
Pedig látom, e sors vár rám
Kedvesedtől ha nem válsz,
És kivülem még egy másban
Boldogságot feltalálsz.
Nem titkolom hát fájdalmam,
Nyiltan vallom aggodalmam,
Féltő szívem mi bántja,
Az egyedül a -- kártya.““

K Ö R Ú T.

Azt kívánom, nyugvás nélkül
 Légy te pohár bujdosó!
 S körutadat tegye veled
 A nagy hasu borkorsó;
 Mert ha csak te magad mennél
 Kézről kézre üresen,
 Senki téged — higy szavamnak —
 Nem fogadna kedvesen.
 Tölts hát pajtás a korsóból
 Bort pohárba, de az óbúl;
 Üres pohár, üres kedv,
 Ha nincs benne szőlőnedv.

Add tovább, ha ki-ivád, az
 Ujra töltött poharat,
 S köszöntsd bátran szomszédodra,
 Nefélj! nem kapsz kosarat;
 Mert már látom, neki készül
 Hogy temesse gyomrába,
 S nem fogod azt köszönteni
 Ő reája hijába'.
 „Én is kérlek! el ne maradj,
 Körutadon gyorsan haladj;
 S ha visszajössz megtöltve,
 Elfogadlak karöltve “

N O Ë.

Szölőfürtem! kéklő szemed?
Jaj de nagyon szeretem,
Mert köny helyett a bornedvet
Szemeidből nyerhetem.“
Egyék szőlőt gyermek s madár,
Nem tilthatván, kell tünni;
Én nedvedet jobb szeretem
Borhordóba leszürni.

Az emberi boldogságnak
Alapját Noë tette,
Mert első volt, ki a földbe
A borágot ültette.
Ez érdemért Noë apánk
Ha legjobban borozunk,
Mi is téged jó kedvünkben
Szentek közé sorozunk.

Legyen áldva dicső neved
Te első bortermesztő!
Minden ember szivből tisztel,
A ki csak boremésző.
Dal s szerelem mitsem érne
— Ha bor nincsen mellette —
Azért Noë ősatyánk is,
A borocskát szerette.

Én is tehát azok közé
Fogom magam' sorozni,
Kik Noének emlékére
Hiven szoktak borozni.
És ha végre az ivástól
Kezeimből hull lantom,
Barátim! csak borveszszővel
Ültessétek sirhantom.

MÉZSZEDÉS.

Fehér rózsát tűztem
 Pörge kalapjára;
 Tüzes csókot nyomtam
 Piros ajakára.
 Három nap multával
 A rózsza leszáradt,
 Csókom' édessége
 Ajkain megáradt.

„Add vissza kölcsönöm'!
 Adósom ne maradj,
 Tüzes csókom helyett
 Forróbbat visszaadj.“
 Méh szedi a mézet
 Kifejlett rózsáról,
 Szívjunk mi több mézet,
 Egymás' ajakáról.

JUTALOM.

Dolgozik és szánt az ökör
 Másnak fárad és izzad;
 Fáradtsága' gyümölcséből
 Neki csak a roszt marad.
 Ha dologra őt szoritják
 Igát tesznek nyakára,
 S lejármoztván szegény párát,
 Ugy hajtják a munkára.
 A napot így ha lejárja,
 Biz' az estét alig várja,
 Szűk mezőre hogy menjen
 S ott keveset pihenjen.

Huzza ökör türelemmel
 Éveken át az igát,
 Reménykedvén, ha elvénül
 Megnyeri majd jutalmát.
 Nem is hiszi, hogy ostorzás
 Jutalom rabszolgának,
 Leigázás és elkinzás
 Bére a sok munkának.
 Nem csalódott — ki-igázták,
 Istállóban bön szénázták,
 Ott volt végre jó dolga,
 S úr lett most a rabszolga.

Szegény! örült napjainak,
Vétségére hogy jót értt;
És megnyeré gazdájától
A mit tőle várt és kért.
Nem sejdítvén mi fog lenni
Örömének a vége;
S boldog, hogy így ápoltatik
Leccsigázott vénsége.
Jön az ura, kiben bízott,
S látja, ökre jó, meghízott.
Mondja büszkén: „im halljad,
Fejsze lesz a — jutalmád.“

ADJ, UGY ADOK.

Őszszeült és tanakodik
 Egy szegény pár, bajáról,
 Akarván ők gondoskodni
 Gyermekéről s magáról.
 Mint lehetne azt megtenni
 Vajaszt is egyenek?
 Végül abban állapodtak,
 Hogy tehenet vegyenek.
 Együtt mennek a vásárra,
 Alkudva lön tehén ára;
 Mihelyt azt lefizették
 Tüstént haza vezették.

Volt ott öröm s ujjongatás,
 Hogy van tehén a házba';
 Bevezetik és megkötik
 Nyomorult istállóba.
 Tetején csak néhány nádszál,
 Üres jászoly mellette;
 Szegény tehén! most sajnálta
 Hogy a borját ellette.
 E látványon szive eped,
 S annak sorsán majd megreped;
 Fájdalmában széttekint,
 Látja, inség benn és kint.

Szüken adta a takarmányt,
De bön akart ő fejni;
Ily nyomorult tartás mellett
Hogy lehetett tejelni?
Im a gazda dézsával jön,
Hogy megfejje tehenét,
Nyomja tölgyét, tejet sajtol,
Fogyasztja csontvelejét.
S vaskezével bár szorítja
Tejét még sem szaporítja;
Most sajnálja, hogy vette,
S adott pénzét érette.

„Szegény gazdám! ne sajnáljad,
Hogy te engem megvettél;
Ön javadra — hogy ne koplalj —
Jobbat nem is tehetél.
De ha engem fejni akarsz?
Ugy intézd el dolgodat,
Hogy ne fázzam, és adj ennem,
Akkor látod hasznodat.“
„„Fejthetsz gazdám! de csak ne nyúz,
És tölgyemből vérig ne húz;
Hagyj valamit énnekem,
Gondold, hogy van — gyermekem.““

ÖNKIVÉGZÉS.

Kökény Bálint a nejétől
 Sokat türt és szenvedé,
 De megszokta — és mindenben
 A sárkánynak engede;
 S mit birt volna más egyebet
 Szegény Bálint most tenni?
 Ha szerencse neki jutott
 Katát nőül elvenni.
 Meg is voltak ők egymással,
 Hol békével, hol szidással;
 S midőn Kata pattogott,
 Bálint bölcsen hallgatott.

Megbetegszik Sárkány Kata,
 Orvost hínak hozzája;
 Ez fürkészi és vizsgálja
 Mi Katának a baja?
 Bálint is megsajnálotta
 Betegnek hogy őt látja,

És felejtven bántalmait,
 Félte Katát virasztja.
 De a halál őt nem ölte,
 Mivel Kata elpörölte ;
 Orvos s halál elmennek,
 S máskor együtt eljönnek.

Orvos s halál együtt járnak,
 Köztük szoros viszony áll ;
 S hol az orvos nem segített,
 Könnyít ottan a halál.
 Betegektől s betegekből
 Vesz jutalmat mindkettő,
 S kit az orvos meg nem gyógyít,
 Segít azon temető.
 Lássuk bár, mi lesz Katával?
 Ki szembeszállt a halállal,
 Őrizze is a nyelvét
 Ha szereti életét.

Jön az orvos a halállal,
 Közelegnek ágyához ;
 Sárkány Katát vigasztalja
 S édesgeti magához.
 Tapogatja az üterét,
 Nézi teste melegét,
 De már azon észreveszi
 Halál' jeges hidegét.
 S orvosnak mint nyelvét nyújtja,
 Látván halál — agyonsujtja ;
 S nem levén már fegyvere,
 Megszünt verni ütere.

S amint Bálint észrevevé,
Hogy Katája hidegült,
Szomorodva — vesztéségén —
Könyek között mellé ült.
Panaszolván: hogy ő soká
Állapotját nem állja,
Mert nem tudja, a vigaszát
Árva miben találja.
S mond: ha meghalt felesége,
Kötél legyen élte vége;
Ő nyakára nyügöt tesz,
És más aszszonyt nőül vesz.

BARÁTOMHOZ.

E világon édes Jóskám!
 Semmi jobbat nem tettél,
 Minthogy nem rég' a pusztámon
 Egy új szőlőt ültettél.“
 Vad volt annak egész földje,
 S nem esett jól rá nézni,
 Melyből a te vasszorgalmad
 Édent tudott idézni.
 „Nem is vesz el a te neved,
 Emlékedet raká kezéd;
 Vegyed azért hálámat,
 Rád köszöntöm kupámat.“

Sok embernél a dicsvágynak,
 Fájdalom! nincs határa,
 Nagy név után törekedik
 Hiusága' javára;
 S hogy magasra emelhesse
 Eget, poklot megmozdít —
 Csakhogy gyakran oly törekvést,
 Sorskeze meghiusít.
 S bár utána sokan futnak,
 De célhoz kevesen jutnak.
 A sír mindent lesimít,
 Nagyravágyót elnémit.

„Örökitéd azzal neved!
Tartson mindég jó kedved,
Ki a szőlő' kiforrt nedvét
Velem együtt szereted.
Nem is fogjuk a bánatot,
Vig körünkben eltérni,
Szőlősödbül orvosságul
Majd sietünk bort szűrni.
Hol mi együtt ha vigadunk,
Kézről kézre kupát adunk;
Bor maradjon szeretőnk,
Szőlős legyen temetőnk.“

PIPÁMHOZ.

Neheztelt rám makrapipám,
 Hogy mit tömék hasába,
 Mert attól nem melegedett,
 Sőt émelygett gyomrába'.
 S megkért szépen, hogy ne bánjak
 Vele most ily mostohán,
 Mert azt hívé, mivel tömém
 „Surrogatum“ s nem dohány.

„Ne panaszdolj engem pipám!
 Mi tagadás? megvallom,
 Hogy elfogyott a zacskómbul
 Adorjáni dohányom.“
 A szomszédom adta nekem,
 Míg mást fogok aprítani,
 Kár volt tehát oly gyanuval,
 Szegény főmre piritni.

„„Ne dörmögj hát makrapipám,
 Ne légy mindég panaszló!
 S nyugodjál meg, ha most nincs más,
 Elfüstölni az is jó.
 Mert ha sokat ellenkezel,
 Szivart fogok majd venni, —
 Téged pedig mint makranczost
 Örök húsre eltenni!““

KEDVES TÁRGY.

Van nekem egy kedves tárgyam
Melyet nagyon szeretek,
És csak akkor vagyok boldog
Ha mellette lehetek.
Gondolatim fölkeresik,
S mikor látom, örülök,
Ha pedig őt nélkülözöm
Bumban majd megőrülök.
„Ne üldözz hát kérlek sorsom!
Hadd mellettem boroskorsóm;“
Mindenütt és mindenkor
Legyen velem csak a bor.

KERTEM' VIRÁGI.

Ha kertemben minden virág
 Szép leánnyá változnék,
 Annak biztos őrzésére
 De sok gondot fordítnék.
 S noha most is titkon szedik
 Kis kertem' szép virágit,
 Még titkosbban szednék akkor
 Annak virágleányit.
 Mentsen Isten! nem engedem,
 Inkább magam kertészkedem;
 Hűn megőrzöm kertemet
 Ha vesztem is szívemet.

Nem találna többé ágyban
 A csattogány' bájdala,
 Mert kertemben üdvezölne
 Pirkadó nap hajnala.
 Virágimat öntözgetve —
 Szépségöket csodálnám,
 S illatozó nyilt kelyhükről
 A harmatot csókolnám.
 Kertem tenné boldogságom',
 S átváltozott sok virágom',
 Ha enmagam élvezném,
 Ugy hiszem — nem vétkezném.

KÖTVE HIGY A KOMÁNAK.

Ne higy mindég a szép szónak
Melyet neked mondanak;
Ajkaikon a hizelgők
Igazat nem hordanak.
Sótt szívedet kiaknázza
Hunyászkodó ellened,
Hogy szavadból készíthessen
Ölő-fegyvert ellened.
Azért amazt jól megfontold,
S a mit mondasz meg is gondold;
Senki nem árt magának,
Ki kötve hisz komának.

BÁLINT VIGASZA.

Mint özvegy lön Bálint, szomor fogta keblét,
Mert a korahalál elragadá nejét.
„Kár! mond Zsidó, holt nőt annyira siratni,
Könnyen lehet élőt ama helyett kapni.“

FELKÖSZÖNTÉS.

Halál! üssed poharadat
 Az enyimhez, s köszöntsd rám!
 Ily pajtással, hogy nem ittam,
 Megvallom azt igazán.““
 Lélek nyugtan elfogadom,
 — Szégyen lenne ott félni —
 Hol, ha te leszesz barátom,
 Tovább fogok még élni.
 „Hozz fel legény az ó borbúl!
 Macskaörzött vén hordóbúl;“
 „„Üssük össze poharunk’,
 Míg egymással számolunk.“““

„Amint látom, kedves pajtás
 Nem hoztad el gyomrodát?
 Csontváz vagy, és nem ihatod
 Rád köszöntém borodat?“
 „„Ne aggódjál, mond: Ivótárs!
 Vedd kezedbe poharad’,
 Hidjed! csontváz ivókában,
 Csúf adósod nem marad.“““
 „Töltsünk hát bort poharunkba,
 Szorítsuk azt a markunkba;“
 „Tartson Isten jó pajtás!
 Míg el jön az aratás.“““

Mihelyt szólott aratásról,
Észrehevém, hogy kaszás,
S rendbevágni — az életet,
Neki adott hivatás.
Mert ő arat, — bár nem szántott —
Folyvást emberéletet,
Takarítja egész földről
A termést, mit nem vetett.
„Igyunk tehát együtt halál,
Míg a kaszád engem talál!“
„S akkor is végpoharam,
„Veled iszom, — vedd szavam.“

T I T O K.

Benned a mi legkedvesebb,
 Elvan rejtve, takarva,
 Szemem, szivem mindég keres,
 Sokszor nem is akarva.
 És ha lepled' egy kis része —
 Nyitva fölemelkedik,
 Milyen öröm s mily boldogság
 Reám abból ömledik.
 „Bájos inger a látásod,
 Noha tiltva használásod;
 De azt tartom felőled,
 Jut nekem rész belőled.“

„Jó kedvemet tőled várom,
 Szívdobogva kereslek,
 Reménykedvén hogy majd egyszer
 Ölelésre kileslek.
 És ha végül czélom érem,
 Részegségig élvezlek!
 Ajkaimról csak panasz közt,
 Gyöngy éltetöm leteszlek.“
 „„Kérlek, nyisd meg kebeledet,
 Tedd most félre szemérmedet;““
 Rejtvetartás csak átok,
 Áldás a nyilt — pinczetok.

EMLÉKKÖNYVBE.

Ha csak irás tartja nevem'
Emlékedben Emmikém?
Ugy a könyvbe, nyiltan mondom,
Bizony mitsem irok én.
Inkább jegyezd a nevemet
Lángbetűkkel szivedbe,
És ha ott nincs helye annak,
Ne is legyen könyvedbe'.
Mert szivedben helyt nem birni,
És csak könyvbe nevet irni;
Nem egyéb mint csalódás,
Én nem irom, írja más.

A TAVASZ.

A tavasznak langy szellője
 Költi a természetet
 Uj életre — és ébreszti
 Látható enyészetet.
 Minden hallgat mit temetett
 A tél' zordon hidege,
 Tetszhalálból feltámasztja
 Tavaszi nap' melege.
 Erdő örvend kikeletnek,
 Virág indul uj életnek,
 És az egész anyaföld
 Lesz egyszerre bársony zöld.

Nyitja virág bezárt kelyhét,
 Himpor vágyva azt lesi,
 Mert szerelmes ölelésre
 Virágpárját keresi;
 S im' jön tavasz' lengő szele,
 Felkarolja s elviszi,
 És a virág' nyílt kelyhére
 Szerelemből íteszi.
 Együtt vannak az elváltak,
 Most egymásra hogy találtak,
 Boldog lett a szerelmök,
 Összeolvadt érzelmök.

A kerteknek madarai
Szorgalommal fészkelnek,
S aggodalom között várják
Míg fiaik kikelnek.
Repked pille a rózsára
Szól csattogány az ágon,
Minden ébred uj életre —
Mézet szed méh virágon.
Tavaszdik fünek fának,
Rózsa, pille, madarkának;
Nálam mindég gyászos tél —
Örök homály, nap nem kél.

A növények csak télen át
Halálálmot alszanak,
És mily hamar ujjab diszben
Tavaszkor feltámadnak.
Az én álomom majd hosszabb lesz,
Tartósabb is halálom,
Mert az örök szenderedés
Halál lesz és nem álom. —
Legyen bárhogy! én elvárom,
Szemeimet nyugton zárom;
Biztat engem a vallás,
Rám is vár — feltámadás.

A N Y Á R.

A mit tavasz létrehozott
 Érleli nyár' melege;
 FÜRGE méhként megy dologra
 A munkások' serege.
 Görbe sarló és kaszával
 Leányok és legények,
 Hogy kenyeret keressenek
 A jövőre szegények.
 Mert ugy édes a jutalom
 Ha megszerzi a szorgalom,
 Izzadság közt kezével
 Mint tápláló tőkével.

Barnítja a szép orcákat
 A nap' forró melege,
 Mert munkásnak a hajléka
 Csak az Isten' kék ege.
 Alig várják napalkonyát,
 Hogy le szenderedjenek;
 Alig a szép piros hajnalt,
 Hogy dologra keljenek.
 Sok szerelmes együtt munkál,
 Ott is szív hű szívre talál:
 Kaszát vezet az erő,
 A lány csak marokverő.

Mily boldogság a kenyeret
Szerelem közt keresni,
És ha meg van takarítva,
Még a perczet csak lesni:
Hogy két szív mely már egymásé
Forrón ősze olvadjon,
Az életben és a sirban
Egyesülve maradjon.
Nincs élet, hol nincs szerelem —
E' nélkül az csak gyötrelem;
S ha elvevéd szerelmem —
Vedd egyszersmind életem.

Van több oly nép, mely a napot
Isten gyanánt imádja,
S bár pörzsöli barna képét,
Még is térden azt áldja.
Én is napimádó vagyok,
Mert imádom, ki éget,
De nem testben, hanem szívben
Szerelmével engemet.
Engedd sorsom! hogy égetőm
Az én kedvelt szép szeretőm,
Nap gyanánt rám viradjon,
S imádoztam maradjon.

A Z Ö S Z.

Man az ősznek sok kelleme,
 — Azt senki sem tagadja —
 Mert mit a hő nyár megérlel
 Az ősz hozza és adja;
 Nőül kéri a lányokat,
 Több házasság szerződik,
 De menyekző nem mennyország,
 Pokollal sok végződik.
 Őszkor szűrünk bort hordóba,
 Borral megyünk vigadóba;
 Ősz a borral együtt jár,
 Azért szomjam arra vár.

Tapasztalom, hogy az ősznek
 Alkonyodik kelleme;
 S fájdalommal kell vallanom,
 Fokonkint vesz érdeme.
 Mert addig, míg tavaszodtam,
 Szerettek a leányok —
 De azóta, hogy ősz levék
 Kerülnek az ármányok.
 Ellenmondás rejlik abban,
 Hogy egyedül az évszakban,
 Lányok az őszet kedvelik,
 Személyemben — kerülik.

A gyümölcs ha ősz érlelé,
Fáru szakad és lehül,
Földön hever egy ideig
S felozlásban ott kimúl.
A díszelgett szép virág is,
Átalakúl gyümölcsbe,
De lehulván, rövid élte
Enyészik a semmibe.
Törvényt szabott a természet,
Életből lesz az enyészet,
Enyészetből uj élet,
Kimulásból kikelet.

Közeledik az én telem,
Számot vetek magammal,
S vándorbottal a kezemben,
Utra megyek lantommal.
Dalolgotok czéloom felé
Vigaszul enmagamnak,
Mig a papok én fölöttem
Bucsuztatót mondanak.
Lehervadt éltem' virága,
Látható csak fonnyadtsága;
A telem is közel áll,
Felém lépdél a halál.

A T É L.

Nincs már harmat a rózsákon,
 Lehül fáról a levél;
 Dér fonnyasztja a virágot,
 Erdő sárgul s halva él.
 A zöldellő színes bokrok
 Levetkőznek diszökből,
 Az éneklő csattogányok
 Távoznak a kertekből.
 Halni készül a természet,
 Éltét váltja tetszenészet;
 S a lenyugvó polgárja,
 A szép tavaszt bevárja.

A nap többé nem melegít,
 Sziklakemény lett a föld,
 Melyet pelyhes hó eltakar,
 Lehervadt már minden zöld.
 Körülöttem — mit szemem lát —
 Eljegesült és hideg,
 Csupán Rózsám' hű szívének
 Érzeménye még meleg.
 Halálképe a dermedt tél,
 Növény, virág abban nem él.
 A tél csak nagy temető,
 Mert sok éltet temet ő.

Temetőből feltámadás —
Télből fejlődik új élet;
A természet gyermekeit
Feltámasztja kikelet.
Az ifjuság télnek örvend,
— Mert ő maga még tavasz
És neki a tél mulatság,
De nekem nem többé az;
Mert telemhez közel állok,
— Kikeletet már nem várok;
Lejárt az én tavaszom,
Hátra telem — halálom.

LÓVERSENY.

Nagy betűkkel kinyomatva
Látni falragaszokat,
Mint olvassa utczasarkon
Kiváncsi nép azokat.
Mert hirdetik, lóverseny lesz —
Legfutósbbé pályabér,
Ezt megnyeri, ki a célhoz
Mint győzelmes, első ér.
Számos urak, aszszonyságok,
Vénecskék és szép leányok,
Gazdag, szegény kisiet,
S örvend — hogy ha ott lehet

Váltja kiki ülőhelyét,
Kivül áll a sokaság;
Rendeződik nagy pontosan
Kocsi, gyalog s lovasság.
Igyekszenek jegyeikkel
A nézők helyt foglalni,

Mert azokról a futókat
 Kényelemmel láthatni.
 S im jönnek a délczeg lovak,
 Számos nézők, szolgák, urak;
 A lovászok' ruhája
 Vegyült színű mindnyája.

Helyt foglalnak pályabírák
 A versenybért rendezik,
 Billikom és aranyokat
 Köznézésre kiteszik.
 Várva várja a közönség
 Futásrai jeladást;
 A lovagok nemes hévvel
 Küzdő pályán a futást.
 Ló és lovag nyugtalanok,
 Tudják, hogy kell szaladniok;
 Most hallatszik harangszó
 A futásra jeltadó.

Megindulnak nyilsebesen
 Versenyezők a pályán;
 Görnyedezve ül a lovász
 A repülő paripán.
 De nem elég a zsarnoknak,
 — Noha lova úgy szalad —
 Hogy a szegény küzdő pára
 Futásban majd megszakad.
 Még is üti, sarkantyuzza,
 Elevenen kinnal nyuzza;
 Legyen övé csak a bér,
 Látszik pályán csurgott vér.

Élethalál között halad
 A versenyző kis sereg,
 Emelkedik nyomuk után
 Körömverte porfelleg.
 Közeledik immár a cél,
 Remény s méltó félelem
 Fogja kinek-kinek szívét,
 Mert kétes a győzelem. —
 Végül, Bátor a mint futott,
 Taps közt célhoz első jutott;
 A pályadíjt megnyerte,
 De éltevel fizette.

Igy lett Bátor áldozatul
 Amint küzde uráért;
 Amaz veszté önéletét,
 Ez nyerte a versenybért.
 Nem futott az — önélektől —
 Borostyánt nem keresett,
 Csak uráért, mint hű szolga
 A küzdtéren elesett;
 Sajnálotta szegény párát!
 De még inkább annak árát.
 A küzdhelyről elhúzzák,
 Hogy bőrét is — lenyuzzák.

AZ ELHAGYOTT ÖREG.

Az elhagyott szegény öreg
 Magányában tollat foszt,
 És élődik, ha jóltevő
 Neki kolduskrajczárt oszt.
 Gyermekai őt elhagyák,
 Nője vele jót nem tett;
 Ily elfajzott ápolóknál,
 Gyámoltalan árva lett.
 Egy falatért ha könyörgött,
 — Étel helyett így menydörgött:
 Tőlünk öreg mit se less,
 Élni akarsz? — hát keress.

Könyek között, aszszu kézzel
 Tollat foszt a jó öreg,
 Hogy kenyerét megszerezze,
 S fosztva, búsán kesereg.
 Gyermekait fölnevelé,
 De terhére nem esett,
 Mindnyájukért mindent maga
 Élelmőkre keresett.
 Most ők többen az egy atyát
 Nem táplálják, sőt falatját
 Hogy keresse, igénylik,
 Gonoszak! nem szégyenlik.

Az Istentől csak azt kéré,
Rövid legyen élete,
Ugy lesz nyugta, ha sirkereszt
Temetőn áll fölötte.
Mert ki lenne ápolója
Ha feküdnék betegen?
Rosz nő és elfajult gyermek
Nézne rá csak hidegen.
Elhagyatva — a ki gyámolt,
Gyámoltalan — a ki ápolt;
Arra jut a jó atya,
Hol rosz a nő s magzatja.

Elgyengülvén a jó öreg
— Közeledék órája —
Lelke nyugodt, mert nem soká
Kisirt szemét bezárja.
S kinek szive mig élt, jó volt,
Szelid és megbocsátó,
Nem változott végperczen is
A nyugodtan haldokló.
S amint kezdett hidegülni,
Egész testben merevülni:
Összejött rosz családja,
Kezet emelt, — s megáldja.

MIHÁLY.

A sok számos nevek között
 A Mihály legtöbbet ér,
 Csak az kár, hogy lova lusta,
 És nem angol telivér.
 Egy év kell a veszteglőnek,
 Hogy napjára elérjen,
 Mert lovával — nem állhatja —
 Csárdába hogy ne térjen.
 S míg ő azt, ott megeteti,
 Egy keveset pihenteti,
 Paprikást kér magának,
 Szénát zabot lovának.

Ha Mihályunk a sík pályán
 Lovával versenyt futna,
 Jól tudom, a tűzött célhoz
 Szegény! soha nem jutna.
 Pedig győztes mily örömet
 S mily ujjongást okozna!

Ha megjövé, névnapjára
 Nyert billikomot hozna;
 Melynek lenne főértéke
 Czinkotai bömértéke,
 Sok bort venne magába,
 Kibővített hasába.

Ezen bajon, hogy segítsünk,
 Mítsem lehet mást tenni,
 Mint egy telivér paripát
 Minden áron megvenni:
 Hogy egy évben billikommal
 Mihály többször jöhessen,
 És bőven szűrt áldásival
 Vigadókká tehesen.
 A szüretet Mihály hozza,
 Jókedvünket ő okozza;
 Éljen tehát Mihályunk!
 Holtig szőlőst kapáljunk.

Van Mihálynak még egy lova,
 Csak lábán bír állani,
 De nem mehet önmagától,
 Vállon kell azt hordani.
 Ezen lóra nem sokára
 Engem is rá ültetnek,
 És hátáról leszállítva,
 Hideg sírba temetnek.
 Nem kell nekem oly paripa,
 Inkább szép lány, bor és pipa;
 Maradjon az magára,
 Nem ülök én hátára!

Félre olyan gondolattal!
Mért zavarja szívemet,
És hasztalan ábrándozás
Bor közt rontsa kedvemet?
Minek törjem az eszemet,
Mi fog jövöm majd lenni?
Jobb ennél a borpoharat
Vigan felköszönteni:
Hogy Szent Mihály gyászos lova,
Tőlünk soká menjen tova;
Egyház körül legeljen,
S minket késő emeljen.

KÖZMONDÁS.

Nép közt így szól egy közmondás:

„Hogy az ökröt szarvánál,

Embert pedig szótartásul,

Szoktak kötni szavánál.“

Nincs jelenben mint volt hajdan!

Változott az ős szokás,

Nem érvényes immár többé

Az elavult közmondás.

Most férjet is a szarvánál

Kötni lehet, s nem szavánál;

Bizzuk ezt csak nejére,

Tesz majd — szarvat fejére.

IMADÁS.

Megvallom! hogy vétkes vagyok,
 Mert egy bálványt imádok;
 S bár mi legyen a jövőm,
 Imádója maradok.
 Annak tárgya — egy festett kép,
 Oly eleven, oly meleg,
 Hogy előtte oltár helyett
 Áhitattal térdelek.
 Így imádom a Rózsámat,
 Ki okozza sok kinomat;
 Kérvén, szánjon engemet,
 S ne gyötörje szívemet.

Mosolyog rám festett képe
 De valója nem teszi,
 Szívet kinzó fájdalommat
 Csak egykedvűleg veszi.
 Kérlek! mutasd a mit érzesz —
 Légy hasonló képedhez;
 Átkarolva édes Rózsám
 Szorits érző szivedhez.
 Add meg rég várt boldogságom'
 Te feselő szép virágom;
 S ne hagy tovább epednem,
 Szerelmemért szenvednem.

SZABADITS MEG A GONOSZTUL.

Ha az aszszony erény utján
 Híven jár az életben,
 Az Istenség' csodaművét
 Tisztelem az ilyenben.
 Érző szive nem csapodár,
 Keble zárva mind'kinek,
 Szerellemmel másnak nem él,
 Mind egyedül férjének.
 Erényben főbecset keres,
 Szorosb viszonyt mástól nem les;
 Senki előtt nem pirúl,
 Mert nem tért el az utról.

De nincs rosszabb oly aszszonynál,
 Ki erkölcsben megbomlott!
 Erényeit száján hordja,
 Szívben pedig megromlott.
 A férjéhez hű vonzalma
 Elhamvad a keblében,
 Szinleléssel azt mutatja,
 Mi nem létez szívében.
 Szabadíts meg a gonosztúl
 Uristen! egy ily aszszonytúl,
 Ne legyen kín életünk,
 S örök vihar fölöttünk.

VERS NÉLKÜLI SZERELEM.

Amint láttam, hogy a lányok
 Többé már nem szeretnek,
 Sőt ha nekik szépet mondok,
 Néha ki is nevetnek.
 Odahagyám ellenimet,
 A Muzsákhoz fordultam,
 S mit a lányok megtagadtak,
 Amazoktól koldultam.
 De fájdalom! meg nem szántak,
 Velem kegyetlenül bántak;
 Tollat adtak kezembe
 S nem szerelmet szivembe.

Nem tudám azt mire vélni
 Mit jelent az adott toll,
 Melyet nem rég szerelmemért
 Kaptam egy agg Muzsától.
 Végül még is csak átláttam,
 — Verset kíván éntőlem —
 S hogy szeressen, költőt akart
 Teremteni belőlem.
 De már késő édes Muzsám!
 Vers nélkül is szeret Rózsám;
 Költő nem lesz belőlem,
 S ne várj verset éntőlem.

A szépnemhez szerelmünknek
Az legnagyobb értéke,
Ha iránta vonzalmunknak
Nincsen kötött mértéke.
Mert hol szív a szívhez szólal
S szerelemhez szövődik,
Csak ily frigygyel a valódi
Szives viszony kötődik.
Minden mérték elégtelen,
Hol szerelmünk véghetetlen;
S a mit szívből szeretünk
Ott — ne legyen mértékünk.

FÜRDŐ RÓZSÁM.

Elment Rozsám, hogy fürödjék
 A Balaton vizében,
 Mert azt hívé, ott eloltja
 Mi égeti szívében;
 S vetkeződve mint lerakta
 Vizparton a ruháját,
 Benne láttam Canovának
 Vénusszobra mintáját.
 Szélebegte ingben állott
 Mielőtt a vízbe szállott:
 Szépségében ott láttam,
 Szóttalanul csodáltam.

Szemérem és félelem közt
 Siet a víz' ölébe,
 Enyhülést hogy találhasson,
 A zajongó mélyébe'.
 A hullámok vetélkedve
 Rózsám felé siettek,
 S bájalakját hogy öleljék,
 Elsőbbiségért küzdöttek.
 Hullám hullám után futott,
 S mint Rozsámhoz küzdve jutott;
 Titkon ahogy csókolá,
 Társa csóktúl eltolá.

Melegedett a hideg víz
Mint Rózsámat ölelte,
Mert szívének melegségét
Még a víz is érezte.
Írgyelém annak sorsát
Hogy testéhez érhető,
És a fürdő szép Nimfának
Közelébe mehető.
Könyem értte vízbe futa,
S mint Rózsámhoz az eljuta;
Csókot titkon vehetett,
S tiltott csókot szedhetett.

Rózsám' szive fájdalomának
Nem volt víz a gyógyszerre;
S noha hozzám ő hideg volt,
De meleg lett egyszerre.
Dagadozó hű keblében
Ébredett hő szerelem,
És szenvedett kínaimért
Viszonozott érzelem.
Fürdés után őt kilesém,
Forró csókkal neki esém;
S mint szerelmünk egygyé lett
Tartva lön a csókszület.

BALATON-FÜREDI FORRÁSHOZ.

Műnde Nimfák kegyelettel
 Környezik forrásodat,
 És osztatják vendégidnek
 Isteni áldásodat,
 Hogy mit kor és idő rontott,
 Bú s fájdalom okozta,
 Vagy a sorsnak balesapása,
 Vétkünc nélkül ránk hozza :
 Ott gyógyuljon és derüljön,
 Reménytelen ne merüljön,
 Földilétünk semmibe,
 Rejlik segély vizibe'.

Én is ahhoz vándorolék,
 Reményt víve keblemben,
 Hogy majd enyhül a fájdalom,
 Melyet hordok szivemben.
 De hasztalan ivám vizét,
 Bajomon nem segíté,
 Sőt még az is Nimfakézből
 Szerelemre hevíté;
 Mert a Nimfa — Rózsám vala,
 Közelével elbájola,
 Vízét adva kezembe,
 Gyujta tüzet szivembe.

Nem kívántam szabadulni
Forrásodnál bajomtúl,
S bár szenvedek, elbucsúzni
Tán örökre Rózsámtúl.
Vétkezném enmagam ellen
Ha kedvesem' elhagynám,
És vizednek pezsgő gyöngyit,
Hogy gyógyuljak, meginnám.
Nem akarom eloltani
És keblemben elfojtani
A szerelmi gyötrelmet,
Szűmben gyötrő szerelmet.

Ezentúl is ébreszsz tüzet,
Ápoljad a szivekben,
És ne oltsd a szerelmet
Lánggal égő keblekben;
Sőt még éleszd a hamvadót
Hogy az újra gyuladjon,
És szivünkben a szerelem
Elothatlan maradjon.
Szeressük hön a mátkánkat,
Isten, Király, és Hazánkat!
S ez legyen a hatásod,
Ugy áldva lesz forrásod.

HELÉNHEZ.

Véletlennek köszönhetem,
 Hogy egy kincsre találtam
 A Füredi sétatéren,
 Hol először megláttam.
 S mint megtudám, hogy jó Helén
 Hazánk lelkes leánya,
 Azt jósolám: tisztelőkből
 Soha nem lesz hiánya.
 Nekem is ő érdekes lett,
 Kitüntetém mások felett,
 Esze, szive, szép s nemes,
 Tiszteletre érdemes.

Csoda nő vagy tisztelt Helén,
 Mert neked van két anyád!
 Egyik, a ki éltet adott,
 Másik pedig a Hazád
 Osztod is szűd' vonzalmait,
 Mert mindkettőt szereted,
 S e kettőnek szerelmében
 Boldogságod' fölleled.
 De ha még egy harmadikra
 Ébred szűdben tán a szikra?
 Szeress hármat s ne kettőt:
 Hazát, anyát, — szeretőt.

EGY FÜREDI VENDÉGHEZ.

Szivbajodat kedves Józsim
 Füred meg nem gyógyítja,
 Sőt Lórádtól az elválást
 Kínosabbul nagyítja.
 A gyöngyvirág, melyet árván
 Kertész nélkül hon hagyál
 Hervadni fog magányában
 Mit oly hiven ápolál.
 Bús elválás őt epezti,
 Gyötri szivét és emészti;
 Józsi! téged csak keres,
 S kínok között vissza les.

Azért Józsim! siess innét
 Az elhagyott árvához,
 Ugy mint madár az elmaradt
 Hőn szeretett párjához;
 És ne engedd, hogy szivkinja
 Elölje a virágot,
 Mely tebenned, minthogy szeret,
 Keres csak boldogságot.
 Repkény módra fog ölelni,
 Hű kebleden nyugtot lelmi;
 S temetve lesz gyötrelme
 Ha egyesül szerelme.

A RABLÓ.

Nyisd ki Rózsám ablakodat,
Hogy lássam szép alakodat;
S habár nincs rajt' tiltó rostély,
Nyisd ki bátran, — tőlem ne félj,

Szándékom, hogy rabló legyek
S tőled tiltva csókot vegyek;
De ha magad azt megadod,
Nem lesz rabló az imádód.

Nyilik ablak, Rózsám kinéz;
Felém nyul egy hófehér kéz;
S gyöngéden mint ölelgete,
Szája számhoz közelgete.

Lebilincselte hó karjával
S elborított csókárjával;
Nem volt szükség, rabló legyek,
S mit így adtak — tiltva vegyek.

ÖRZSI EMLÉKKÖNYVÉBE.

Arra kértél engem Örzi,
 Irnék emlékkönyvedbe?
 Ime teszem, s a mit irok,
 Zárd be hűn emlékedbe.
 Nőszemérem, szende kedély
 Diszesítsen tégedet,
 Bármily hiba életedben,
 Meg ne szállja szivedet.
 Legyen távol a kaczérság,
 Nőpipere és hiúság;
 S mások felett csak téged,
 Emeljen szép erényed.

Társalgásra ha választasz,
 Válaszsz hozzád érdemest,
 Ész és szívben kiképzettet,
 Erkölcsben jót és nemest.
 Mindenkinek igyekezzél
 A magáét megadni,
 Tenmagadtól pedig tudhass,
 Némelyt meg is tagadni.
 Ész a testnek parancsoljon,
 Uralmának ez hódoljon;
 S ha iránytűd leend ész,
 Nem ér téged könnyen vész.

Legyen szived engesztelő,
Példabeszéd jóságod —
Főleg tegye életedben
Családkör boldogságod'.
A kezedbe gyepőt ne végy,
Csak — a házi dolgokban —
És bizonyítsd hogy jártas vagy
Kitünően azokban.
Szeress rendet, tisztaságot,
Észszel élvezz mulatságot;
S élted kinek szenteled,
Az legyen csak mindened.

Légy vallásos, imádj Istent!
Hiven tartsd meg parancsit;
Meggzegésük boldogságra
E világon kit sem vitt.
Ha intenek, hallgatva türd,
Egyre kettőt ne felelj,
Dolgod után szorgosan nézz,
Ágyból pedig jókor kelj.
Légy jótévő, de ne fecsélj,
Vagyonoddal józanul élj;
Ugy boldog lesz, ki birand,
Sorsa felett — nem sirand.

TALÁLKOZOTT ÉRZELMEK.

Találkoznak érzelmeink;
 Egyet, ketten szeretünk;
 És ha látjuk, nyílt karokkal
 Eleibe sietünk.
 Akaratlan vonz magához
 Kedvessége bennünket,
 S élvezése felvidítja
 Búnak eredt szivünket.
 Nem is képes más hevitni,
 S csüggedt lelkünk földeritni;
 Egyedül ő teheti,
 Szomorunk' elveheti.

Ha mellette együtt ülünk,
 Szivünk boszút nem forral,
 Sőt elvárjuk ölelésre,
 Noha sokszor meg is csal.
 Változékony, mert egyiktől
 A másikhoz vándorol,
 És ha eljut ajkainkhoz,
 Részségig elcsókol.
 Mi is csókját addig szivjuk,
 Mig azt váltva színi birjuk;
 Így egyesül érzelmünk
 — Borpohárban — szerelmünk.

DORKÁHOZ.

Lehullának a rózsáid!
 Nem vagy már szép, mint valál;
 Ah! fájdalom, látni rajtad
 Dorkám, hogy elhervadál.
 Orczádat nem szinezi,
 Pirosra a természet,
 S mesterkélve bár kifested,
 Nem éled fel enyészet.
 Agg fejedre rózsát tüesz? —
 Igy Flórával csak gunyt üesz. —
 Rózsa kórón nem nyilik,
 Fejedre hát nem illik.

Visegráddal egy a sorsod,
 Mert szépséged rommá dült!
 Azt sem lakná már most többé,
 A ki hajdan benne ült.
 Kár multadra hivatkozni,
 „Zsidó azért mit sem ád,“
 És ki egykor szépnek ismert,
 Most megszánva tekint rád.
 S noha magad' felezifrázod,
 Éveidet le nem rázod;
 Nem leszen már szeretőd,
 Annál több kinevetőd.

Békülj Dorkám éveiddel!
Olvasót végy kezedbe;
Ne sóvárogj szeretőknek
Még helyt adni szivedbe'.
Téged látva, meleg érzés
Hidegül és jéggé fagy,
Mert Dorkám! csak mint régiség
Muzeumba-való vagy.
Képed szántva merő ránczczal,
Védve ezzel, mint vár sánczczal.
Érted többé nem vivnak,
Düledéknek már hívnak.

VESZTA TŰZE.

A hajdani nagy Rómában
 Sok századok' lefolytán,
 Szakadatlan láng lobogott
 Vesztaszűznek oltárán.
 Ima között ápolák azt
 A papszűzek szüntelen,
 S ha kialudt, e nagy vétek
 Nem maradott büntelen.
 Élve falak közé zárva,
 És e sirban halált várva
 Hervadott a Vesztaszűz,
 Ha kialudt a szent tűz.

Szivemben is lángot gyujta
 Az én Rózsám, emésztőt;
 Test, lélekben szünetnélkül
 Szerellemmel epesztőt.
 E tűz most is hévvel lobog
 Szűmben önnön magától,
 S nem alszik-ki, sőt élődik,
 Nem ápolva Rózsámtól.
 Tartósb az, mint vesztatüze,
 Mert ég — noha nincs Papszűze;
 S ha még Rózsám ápolná,
 Csak halálom — oltaná.

NÉVTALÁNY és ÁBRÁND.

Reménységem nem fog csalni,
Ugy biztat a sejtelmem;
Drága kincsem viszonzandja
Irigyendő szerelmem.
Csókot szedek majd Rózsámról,
Számosat báj ajakáról.

Imadásig hűn szeretem,
Óhajtásom őt látni;
Zárt keblemet csak előtte
Szerellemmel kitárni.
Engedd Rózsám birnom szived,
Fogadd esküm' -- leszek hived!

 HASZTALAN FÁRADSÁG.

Fájl Lórának rég a foga
 — De nem tudom kire fáj; —
 S noha gyötri ezen fájás,
 Baja még is édes báj.
 Mert kedvese után eped,
 S szerelemmel keresi,
 Hálójába hogy kerítse,
 Nőfortélylyal őt lesi.
 De még eddig nem sikerült,
 Madarkája lépre nem ült;
 S fogfájdalma régi bár,
 Kalitkában — nincs madár.

Minden szép hölgy míg virágzik
 Igen ügyes madarász;
 De ha egyszer hervadni kezd,
 Rákényszerítve lesz halász.
 Leghatalmasabb csalogány
 Hölgyeknél a bájló kép,
 Azzal könnyen ejt madarat,
 Nem kell neki enyveslép.
 De ha lépe kezd száradni,
 Hálóval kell már fáradni;
 Rongyolt háló rossz dolog,
 Bár kiveti — mitsem fog.

MINKA A TÜKÖR ELŐTT.

Kedves tükröm! te előtted
 De sok időt eltölték,
 Ha magamra pongyolábúl
 Díszpiperét felölték.
 Hű barátom valál mindég,
 És szótlán elhallgatád,
 Ha véletlen néha nálam,
 Mit rejték is, meglátád.
 Szégyenemben bár pirultam,
 De hogy nem szólsz, bizton tudtam;
 S csak előtted fejtettem,
 Mit másoknak rejtettem.

Imádóim — míg virulék
 Szépségemet csodálák,
 Túlhevülten Vénus mássát
 Személyemben találák.
 Te is nekem hizelegtél
 Ha előtted megálltam,
 Bájló szépnek enmagamat
 Te benned is találtam;
 S kezdém hinni: teszi valóm,
 Hogy sok lepkét fog a hálóm;
 Rózsán is az megakad,
 Bimbójából ha fakad.

S bár virágim hervadozva,
Kelyheikből hullottak,
Még akkor is engem szépnek,
Hizelgőim vallottak.
Hiuságom azt képzelé,
Hogy az végkép nem fonnyadt,
És az egykor díszlő rózsza,
Virultában megmaradt.
Elsieték tükröm hozzád,
Hogy a valót te mondanád;
Mert azt tartám felőled,
Igaz szól — csak belőled.

Nem csalódám: hűn mutatád,
Hogy tavaszom rég' elmúlt,
S dértől csipett szép virágom
Színetlenül földre hullt.
Éveimet vonalokkal
Róvta idő orcámra,
S engem szánva setét fátyolt
Vont elhervadt rózsámra.
Mind ezt tükröm benned láttam,
Mint előtted búsan álltam;
S meggyőződésem felőled,
Igaz szól — csak belőled.

RÓZSA és RÓZSÁM.

Ha Rózsámat, rózsza helyett
 A kertemben árulnák,
 Szivdobogva a sok vevők
 Nemcsak hogy őt bámulnák:
 Hanem kiki azon lenne
 — Bármily áron megvegye —
 S rózsák közt a legszebb Rózsát,
 Magáévá hogy tegye.
 De hasztalan az ilyen vágy,
 Rózsám engem árván nem hágy;
 Szivem' árán megvevém
 S magamévá így tevém.

Rózsza és gyöngy Rózsám között
 Még is nagy a különbség,
 Szivem azért — bár csodálom —
 Szerellemmel még sem ég.
 Mert a rózsza, kellemeit
 Senki előtt nem rejti,
 Hol gyöngy Rózsám a bájait
 Csak előttem kifejti.
 Tövises is ölelése,
 S ámbár virit, nincs érzése;
 Maradj hát csak kertemben:
 Rózsám' helye — szivemben.

BIZTOSITÁS.

Nem tudom én, mi tűz lehet
 Mely szívemet égeti;
 S nem élesztve, táplálékát
 Önmagából veheti.
 Ég és epezt e csodatűz,
 — Viz oltani nem bírja —
 Zárva dühöng a keblemben,
 Szünet nélkül viharja.
 És ha Rózsám közeledik,
 Szívem jobban melegedik;
 S csókra száját ha nyújtja,
 Égő lángra kigyújtja.

Nem akarom én e tüzet
 Szívemben eloltani,
 S hő szerelmet, melyet éleszt,
 Bármiképp elfojtani.
 Lobogjon az szüm' oltárán
 Szeretettel Rózsámért!
 Tőle várom, tőle kapom
 A jutalmat kínoméért.
 E tűz ellen biztosítást
 Nem keresek én sehol mást;
 Minden kárt mit az okoz,
 Rózsám — csókkal helyre hoz.

LEÁNY ELADÁS.

Oly leánynak, mely csak menne
 A fürdőkbe vásárra,
 Eladásnál — mi tagadás!
 Nem nagy lenne az ára.
 Az aranyat — noha rejlik
 A föld' sötét gyomrában —
 Fölkeresik, mivel bece
 Fekszik önnön magában.
 A mely leány hálóval jár
 És szerencsét csak attól vár?
 Megvallom, hogy nem nagy kincs,
 Önmagában bece — nincs.

Sétányon és tánczteremben
 Tartatik a halászat,
 Pipere és kaczérsággal
 Üzetik ott hajhászat.
 Pedig nem jó nőt vagy férjet
 Oly helyeken keresni, —
 S egymáshoz közeledést
 Vágy s remény közt kilesni.
 Minden rövid ismeretség,
 Nőszülésre ritkán elég;
 S boldogságot nem érnek,
 Kik szűt hamar cserélnek.

Nem tartom én azt valónak
— Mit szokottan mondanak —
És mint szabályt helytelenül
Ajkaikon hordanak:
Hogy hölgyeknél férjhezmenés
Legyen a rendeltetés;
Mert e tanból ered nálók,
— Az itt megrótt törekvés. —
Nem kell férjet vágyva lesni.
S táncztermekben azt keresni; --
Mely lány érzi önbecsét,
Igy nem hajhász — szerencsét.

A BÜNHÖDÖTT.

Fengerutra készül menni
 Hajójával — szivtelen,
 Hogy rabszolgát vásároljon,
 S nyerekedjék emberen.
 Nem akarja hullámokban
 Látni Isten' haragját;
 Góggel szedi horgonyait,
 És indítja hajóját.
 Embert vesz és rablánczra fűz,
 Emberjoggal csúfos gunyt űz;
 Szabadból rabszolgát tesz,
 Undok pénzért embert vesz.

Bünelapon pénzt gyűjteni
 Legvétkesebb törekvés, —
 Égbekiált az Istenhez
 Boszuért oly cselekvés.
 Nem is lehet azon áldás
 Mit búköny és átok nyom, —
 Sujtandja azt, ha később is,
 A láthatlan hatalom.
 Bünnel zsákolt kincs elveszend,
 Minthogy rajta átok leend,
 S nem élvezi harmadág
 Mit szerez a gonoszság.

Minden ember sajnálandó
Kit nem pajzsol a törvény,
És rajta csak uralkodik
Zsarnokilag az önkény.
Hol szenvedés kötelesség
— S letiporva minden jog —
Ott nem lehet az elnyomott
Elégedett és boldog.
Ez a sorsa rabszolgának,
Kit bilincsel leigáznak,
Pénzeért a zsarnok vesz,
És szabadból rabot tesz.

A szabadság csak egyedül
Oly nagy és oly drága kincs,
Melynél becsesb az embernél
E világon többé nincs.
De a zsarnok nem úgy érzett,
— Jog előtte nem volt szent —
Azért is ő Afrikába
Embert pénzért venni ment.
De hamar lön az büntetve,
S hullámok közt eltemetve;
Mert mielőtt embert vett
Hajótörést szenvedett.

LEGJOBB KEVERÉK

Nem bánom én hogy e földön
 Minden hiú s mulandó!
 Csak a borhoz hú vonzalmam
 Legyen mindég állandó.
 Esküszöm is az egekre!
 Hogy én hive maradok,
 És borért pénzt a korcsmában
 Legszívesbben kiadok.
 Rózsámat is úgy szeretem,
 Ha bor mellett ölelhetem:
 Ott melegszik érzelmem,
 Borivás közt szerelmem.

Ég a torkom — de szívem is, —
 Próbáltam azt oltani,
 Hogy tovább ne harapózzék
 Kellő szerrel fojtani.
 S mint gégémet borral öntém,
 Az szomszárban lobogott,
 Szűm pedig a csókszedésnél
 Még hévebben dobogott.
 Ha bor és csók tüzet nevel:
 Ugy a dühét nem oltom el!
 Égjen lángja holtomig,
 Szomjam nőjjön siromig.

Bor a csókkal vegyesítve
Legédesebb keverék,
Melyet éltem' irigylendő
Napjaiban élvezék.
Reménylem is, végperczemig
Ölelendem mindkettőt,
Teli kupát a kezemben,
Karjaim közt szeretőt.
S majd ha a bor túl kihevít,
Rózsám szendén lecsöndesít,
Az ölébe lenyugtat —
S enyelgés közt elaltat.

HÚZD RÁ.

Húzd rá Czigány a nótámat,
 Látod, pohár kezemben;
 Ébreszsz vigaszt hurjaidon
 Kes. redett szivemben.
 De a dallam szomor legyen,
 Könyt facsarjon szememből;
 És csaljon ki gyászos fohászt
 Búval töltött keblemből.
 Húzd rá Czigány a nótámat!
 Felköszöntöm a kupámat;
 S bár tovább megy poharam,
 Szűmben marad fájdalom.

A magyarnak — ha vigad is,
 A zenéje szomorú,
 Mivel annak egész multját
 Fátyolozza gyászború.
 Én is búmat hogy felejtsem,
 Zene mellett iszom bort,
 S eltemetett poharakért
 Ülöm a halotti tort.
 Tartson Isten minden Magyart!
 Érzelemben ki velem tart;
 Búba egy se merüljön,
 S mindenkinek derüljön.

A HALÁL S HALÁLOM.

Utazás az egész létünk —
 Egyszer haza kell térni,
 S vándorbottal a kezünkben
 A végcélt is elérni.
 Születésünk' első napján
 Már előttünk irva áll,
 Hogy itt létünk bizonytalan,
 De bizonyos a halál.
 S mivel éltünk csak azzal jár,
 Attól félni, s rettegni kár;
 Születési föltétel,
 A fizetés — étellel.

A jelenben él az ember,
 — Multja nem más, mint halál
 Jövendője kétes remény,
 S ez előtte rejtve áll.
 Fátyol fedi, hogy mennyire
 Terjed élte fonala,
 S feketével kijelölve,
 Hol a határ' vonala. —

Tudja tehát, halál a czél,
 Még is attól retteg és fél;
 A ki pedig pályát fut,
 Félve is a czélhoz jut.

Az életünk semmi egyéb,
 Mint fizetés váltóra,
 Készen tartsuk az öszveget,
 Hogy ha jövend az óra,
 Melyben fogja behajtani
 Hitelezőnk kölcsönét,
 S életünket teljes joggal
 Követelni, mint övét.
 Adottat ha visszakéri,
 Határnapját ő kiméri;
 S e föld' bármely lakosa
 Még nem maradt adósa.

Ha elődim, kiktől izról
 Izre én leszakadok,
 Átköltöztek tulvilágra?
 Magam itt nem maradok.
 Láncszem módra átfűződtek
 Egymás után kedvesim,
 Kiket, hogy ott feltalálok,
 Vannak vallásreményim.
 Mióta csak e világ áll,
 Mindég szedett s vitt a halál
 Emberektől életet,
 S itt — egyet sem felejtett.

Haldoklásnál hogy ne öljön
Engem hosszú unalom,
Gyászos hangon szóljon közben
Három cigány s cimbalom!
Hogy magyarhoz illő módon
Végezzem el pályámat,
S kedvesimtől elbucsuzva
Halljam szomor' nótámat
Halálomat így elvárom,
És szemeim ha bezárom:
Mondja rám a „liberát“
Három pap és öt barát.

A HÁLÓSZOBA.

Szép Rózsám' hálószobája :
 Titkainak szentélye ;
 Félhomálya : — szemérmének
 Kivánatos rejtélye.
 Ha alvásra ő lenyugszik,
 — Szép, mint a napalkonyat —
 Fölkelése oly bájoló,
 Mint a hajnalpirulat.
 Éltet, derít, és melegít,
 Szerelemmel szümben hevít ;
 Tisztán ragyog felettem
 S boldogítja életem'.

Hő nyáron is gyengén hótúl
 Takarva szép orczája,
 Az alatt is kinyílásra
 Pirosodik rózsája.
 Bár lehetne forró csókkal
 Havát felolvasztanom,
 S csókkal rózsát ajkairól
 Titkon leszakasztanom :
 Nem állanék ajtajánál,
 Ott teremnék zsámolyánál,
 Hogy a havát olvaszszam,
 És rózsáját szakaszszam. —

TANÁCSADÁS.

Nem kell nekem oly tisztelet,
 Melynek neve utolsó,
 Mert ezt szokta csupán hozni
 A halál és koporsó.
 Inkább addig környeizzetek
 Míg bakatort ihatom,
 És kezemben a poharat
 Ürítetlen nem tartom;
 Mert búmat csak az temeti,
 Komoly kedvem' földeríti;
 A világon nagy áldás
 Volt, s leszen a borivás.

Azért mindjárt kora réggel
 Hozzálátok én ahhoz,
 Mert jól tudom derült kedvet
 Rám egyedül nedve hoz.
 Nem tűnődöm a világgal,
 — Nem akarom rendezni —
 Bizzuk másra — én csak borral
 Fogom gégém' nedvezni.
 — Nem kívánok törvényt szabni: —
 Jobb tanácsot másnak adni,
 Hogy kedveként vigadjon,
 S csak borivó maradjon.

BÉKEKÖTÉS BORKÁVAL.

Edes Borkám! de szeretlek,
 Neved' felét még jobban,
 Mivel attól komoly kedvem
 Vigalomra fellobban.
 Égő szemed' ragyogása
 Noha gyújtja keblemet,
 De a bornak csillogása
 Jobban hevít engemet.
 Csak jó nevedért kedvellek,
 Minthogy abban bort is lelek;
 Boldogságom a fele,
 Kupám azzal ha — tele.

Odaadom az egészet
 Bár szeretem — feliért,
 Nálam mindég egy kupa bor
 A Borkánál többet ért.
 S habár csinos és hizelgő,
 De nem szende ő mindég,
 Ezért a bor, és Borka közt
 Nagy is ám a különbség.
 Amaz derít, ez csak boszont,
 Mit az épít — Borka leront;
 Én felénél maradok
 S az egészen túladok.

Ezt megtudva a kis Borka,
Keményen fog dorgálni;
Szép ajkáról az intést is
Csókkal fogom hálálni.
Mert jól tudom, hogy jutalom
Verseimért reám vár,
Ingerelni a kis borsot
Tréfából is igen kár.
Azért vele kibékülök,
Átölelem, s borhoz ülök,
Mert tanít a józan ész,
Jobb felinél az — egész.

ROSZ IS JOBB A SEMMINÉL.

Kunhátas lett Pegazusom,
 Nem ülhetek hátára.
 Ilyen költőt mint én vagyok,
 Nem vesz többé magára;
 A ki ötet csárda előtt
 Száraz füre pányvázza,
 S babértalan nehéz fővel,
 Rokkanásig csigázza.
 Ki nem tudta kellőn ülni,
 Szárnyin éig felrepülni:
 Hanem rajt' csak poroszkált,
 S ponyvaverset — componált.

Meddő leend költészetem,
 Ha nem lesz oly paripám;
 Verzésben nem pótolja
 Annak hiját — borkupám.
 Elmegyek hát egyet venni
 Debreczeni vásárra,
 S rákötök — hogy szárnyas legyen —
 Tolseprőt a hátára.
 Nem uralom a Pegazust,
 Sőt még adok neki passust,
 Hogy oly költőt keressen,
 Kivel égbe mehessen.

Ha felszárnyalt Pegazusom,
 A hátára majd felvesz,
 Nem aggódom többé azon,
 Költészetem meddő lesz.
 Rózsám pedig Múzsza helyett
 Ülni fog az ölembe',
 S mádi borral teli kulacs
 Szorulni a kezembe.
 Ezekről ha lelkem hevül,
 S csók a borral öszszevegyül,
 Oly költő lesz belőlem,
 Szóland — Krónosz felőlem.

„Gyászol Muzsám! mert nem vagy itt
 Mecaenásom, és hallgat,
 Vagy ha szólal? szomorodva
 Keserveket dalólgat.
 Mivel nincs, ki szülőtteit
 Szeretettel ápolná,
 S hiányait nagylelkűleg
 Elnézéssel pártolná.
 Sőt azt tudván, hogy beteg vagy,
 Költészetre kedvem sem nagy.
 Még is irok, hogy derülj,
 Bubánatba — ne merülj.“

„Alig várom hogy bort ismét,
 Bőkedvedben rám köszönts,
 És csordultig poharamba
 Szerednyeit bőven önts.

Vigalommal meg is üljük
 Gyógyulásod' ünnepét,
 Melynél nem fog hiányozni
 Csárdás, Mazur, Menuét.
 Néha közben jön a Polka,
 Étkül sódar, sós uborka,
 Turóscsusza, paprikás,
 Öt cigány mint muzsikás.“

Ennyi öröm vár te reád,
 Aesculápod hogy győzött,
 És Saturnus csontjaidból
 Enyvet eddig nem főzött.
 Azon leszünk mindannyian,
 — Felejtsd szenvedésidet —
 És őrizzed nagyobb gonddal
 Becses egészségedet.
 S ha majd tüznél beszélgetünk,
 Jó multunkról regélgetünk,
 S odajön a Gráczikánk,
 Bort ujjongva köszönt ránk.

Alig birok már rímezni,
 Mert dögerczem kifáradt,
 Tintám pedig — tolsepróbül
 Huzott tolban — kiszáradt.
 Fejemből is elpárolga,
 A leszörpölt ó bornedv,
 Minélkül a költészetre
 Nem szülemlik nálam kedv.

Muzsám is elálmosodék,
 Mert velem megborosodék;
 Legjobb lesz hát csicsizni,
 S holnap újra — pityizni.

Mámorefővel mint ébredék,
 Legott fogtam íráshoz,
 És hogy rimet férczelhessek,
 Egy kis bugyi iváshoz.
 Mert irtózom a Parnassus'
 Agyondicsért vizétől,
 Gyomorgörsöt kapok mindjárt
 Az ízetlen izétől.
 A bor torkom' csiklandozza,
 Lelkem fellengzésbe hozza.
 Viz ellenben tüzet olt,
 Ki dicsérte — bolond volt;

Igy prédikált a mi Gráczink,
 Pirosodott orrával,
 És Priznitzet elátkozá
 A vizivó kurával;
 Felkiáltván: hogy ki látta
 Embert! vizzel itatni,
 S világ előtt azt gyógyszernek,
 Oly merészen vitatni.
 Hajtson a viz inkább malmot,
 Itassanak azzal barmot,
 Ő bor mellett allegál,
 S ha tagadjuk? — appellál.

Felköszöntés ellen Grácink,
 Soha sem excipiál,
 Sőt ha — soká az elmarad,
 Solemniter protestál;
 S bár szereti ő a rendet,
 — Látni még is mint örül —
 Ha telt pohár renden kívül,
 Hogy megigya, rákerül.
 Elfogadja s nem prolongál,
 Kancsóban is bort acceptál.
 Ne féltsd őt, hogy szomjazand,
 S torka száraz maradand.

Komlós kertben fog is Grácink,
 Proselitát szerezni,
 Ha Gambrinus szomjas ezéhe
 Odajön majd seregni.
 Én is fogok mitsem késve
 Beállni a verbungba,
 S felcsapásul legott bugyit
 Tölteni a verdungba.
 Vizzel kancsót csak öblítünk,
 Kimosottból? sert üritünk;
 Téged Jóskám! éltetve,
 S mindent mi fáj — felejtve.

A DIVATNŐ.

Nem szeretem én az oly nőt,
 Ki hon soha nem marad,
 Hanem dolog helyett utcán
 Piperézve csak szalad.
 Jó aszszonynak hivatása
 A szorgos háziasság,
 Ebben rejlik férj és nő közt
 A valódi boldogság.
 Ki mindent bíz a cselédre,
 S haza jön csak kész ebédre:
 Könnyen fogy ott bár mi kincs,
 Hol házaszszony — házban nincs.

Legvészesebb az aszszonynak,
 Roszszul szemelt társaság,
 S vajmi káros — ha főgondja —
 Egyedül a mulatság.
 Mitsem hallgat oly sétanő
 Intő férje' szavára,
 S bár otthon van, még is kinéz
 Egész nap az utcára.
 A háztól naponkint eljár,
 S mint viszszatér — kész asztalt vár;
 Ily szokásu Divatnő?
 Férje nyakán — malomkő.

UJÉV NAPJÁRA.

Lehet vigság huszas nélkül,
 Ha van zsebben — sok bankó ;
 Tovább vihet rossz láb helyett,
 Hónunk alatt — két mankó.
 Ezeken is lóbázkodva
 Lehet lassan haladni,
 Versenyt pedig a nyulakkal
 Ugy sem szoktunk szaladni.
 Bár egyszerű praeparatum,
 Láb helyett jó surrogatum ;
 Nem kell soha csizmázni,
 S még sem szokott — megfázni.

„Irod nekem, oly lábakra
 Hogy te nem rég' szert tettél,
 És magadnak egypár mankót,
 Tán hogy csuszkálj?! szerzettél.“
 Ez nem egyéb mint pajkosság,
 S szűhajlamod sántához, *
 Mely tégedet varázsmódra,
 Mindég vonza magához.

* Kártyajáték.

Öttel gyakran már „färbliztél,
 Még hatodik magad lettél;
 „„Kérlek! csak így ne haladj,
 Jobb, hogy két lábnál maradj.““

„Fáj a szivem! ha gondolom,
 Hogy mankóra jutottál,
 A ki egykor hegynek völgynek
 Zerge módra futottál.
 De örvend is, hogy tudomány
 Életedet mentette,
 S roncstestet rövid lábbal
 A sirba nem temette.“
 Hoszszabbra az ha kinyuland,
 Sántaságod majd elmuland;
 S nem lesz való — „mi nyulik —
 Hogy elnyulva — nem mulik.“

Azt hiszem, hogy szálmeredten,
 E világon ki sem áll,
 Mivel külön érdekekért
 Majd mindenki sántikál.
 Vágyak töltik el a szívet,
 Mi azokat aknászszuk,
 És az üres buborékot,
 Való helyett hajhászszuk,
 Mankó nélkül sántikálunk,
 — Küsszöbökön kunyorálunk; —
 Hiuságtól vezetve,
 Önbecsünket — felejtve.

„Nem sokára édes Jóskám!
Bezárjuk az esztendőt,
Temesse ez fájdalminkat
S hozzon biztosb jövődöt.“ —
Derüljön az ujnak napja
Reményt hozva mireánk,
Legyen boldog minden ember,
Legboldogabb a Hazánk!
„Térjen vissza egészséged,
Baj ne érjen többé téged;“
Hogy üritve vigan bort,
Érjük el az aranykort.

RÓZSASZEDÉS.

J^er közelebb édes Rózsám!
 Tedd félre szemérmedet;
 Engedd szümhöz szerelemmel
 Szorítanom tégedet;
 Hogy élvezzem hő kebleden,
 Az éden' boldogságát,
 S ajkaidról csókkal szedjem
 Fejlő rózsá' virágát.
 Ugy szakítva — el nem hervad,
 Sőt virítóbb szedve marad;
 Mert csókharmat éltet át,
 Mely ajkimról — ömlend rád.

Légy édesem engedékeny
 Ha én hozzád közelgek,
 S ölelés közt csókot lopva,
 Veled hévvel enyelgek;
 Mert csak te vagy s valál nekem
 Életemben mindenem,
 Engedd tehát ajkaidról
 Rózsát csókkal leszednem.
 Ne hogy az ott elhervadjon,
 És szedetlen rajt' maradjon,
 Mert csak leszedve virul,
 S új életre kipirul.

LECZKE VILMÁNYHOZ.

Mindég nehéz dolog, rég' szokást letenni,
Farkasnak báránybórt a hátára venni.
A szög is kitetszik az őt rejtő zsákból,
Üritsz te is Vilmány! bort a tölt kupából.

Udvarolsz a nőknek, sokszor színlelésből,
Esküszegés nálad, lesz az esküvésből,
Büntől meg nem tisztít téged a gyónásod,
Három öl hosszu már náluk a rovásod.

Sok bálványt imádasz, mint egy „Samarita“,
Fogsz azért lakolni vétkes „Sybarita“.
Tőlünk is elillansz tarka ürügy alatt,
Hogy kaviárt hoznál, vagy pedig tokhalat.

Nem vágsz oda mindég, a hová szemed néz,
Városban édesebb neked a fehér méz,
S ha elrontád azzal — terhelve gyomrodát —
Falun gyógyitgatod, városi bajodat.

Elgyengült szemeid' gyakran törülgeted,
De a bort kupából még is szörpölgeted ;
Vagy azért csiszolod, hogy azt jobban lássad,
És pápaszem nélkül cseppig lecsusztassad ?

Korholnak tégedet azért jó barátid ;
Forgalombul pedig kitesznek bálványid.
Nem volna jó dolguk csapodárt szeretni,
Ki tűzőkre rosz fát néha szokott vetni.

Nézd ivótársadtól e verset tréfának,
S vétkül ne számitsad pikós Poétának ;
Ezentúl is fog az, barátod maradni,
S rólad csak ugy irni, — ha okot fogsz adni.

KÖLTÉSZET-TITKA.

S oha nálam nem szülemlik
 Költészetre a jó kedv,
 Ha torkomat nem áztatja
 A neszmélyi aranynedv.
 S ha ez csillog a kupámban,
 — Mihez nektár pocséta —
 Rögtön leszek egypár pinttől
 B o r o s tyános Poéta.
 Nem szorulok a Múzsákra,
 Rég' elaggott vénbanyákra;
 Hanem Rózsám' ölelem,
 Hogy hevitse kebelem'.

Ha szerelem borral vegyül,
 Ébred bennünk égitűz,
 Melytől lelkünk áthevitve,
 Verskoszorút könnyen fűz;
 S amint bortúl gyúlad valónk,
 Szerelemtől szűnk dagad, —
 Hamu alatt rejlő szikra,
 Költőlángra kifakad.
 Teremtővé lesz a lelkünk,
 Érzelmekkel tele keblünk,
 S fellobbantva szívünket,
 Megverseztet bennünket.

Költészetnek ez a titka,
Melyet gyakran próbáltam,
S legbiztosban Parnasz ormát,
Tántorogva megjártam.
Esküszöm is! hogy borkulacs
A siromig velem lesz,
Mivel csupán annak nedve,
Énbőlőlem költőt tesz.
Nem iszom a Léthe vizét,
Utálom a vizes ízét;
Mert csak bor és szerelem,
Költőt teremt belőlem.

R E C I P E ..

Józsefnapra meghuzatom
 Czigányokkal nótádat.
 Hisz' már akkor özszeütöd
 Mankó nélkül bokádat.
 Örömemre teljesülend
 Rég' táplált óhajtasom,
 Hogy te leszesz harmadtánczban
 Versenyező pajtasom.
 Vigan fogjuk mi azt járni,
 S a borkupát alig várni:
 Hogy kezünkbe kerüljön,
 S bótorkunkba merüljön.

Fájdalom, hogy nem tölthettük
 Veled együtt a telet,
 De azt hiszem, körünkbe hoz
 A viruló kikelet;
 Beköszöntesz a gólyákkal
 Hoszszu csiszolt lábakon,
 Melyek téged — lóbászokdva
 Hozandanak magokon.

Sok sánta már oly hintán járt,
 Reménykedve gyógyulást várt,
 S amint csirány fürdőt vett,
 Rövid lába hosszabb lett.

Nem helyeslem, hogy te is azt,
 Csak fürdőnek használod,
 Mert levében gyógyulásod'
 Higyed! fel nem találod.
 Hanem fogadd tanácsomat,
 Kömlőt tetess közibe,
 Főzesd sörré — és csatornyázd
 Szomjas gyomrod' ürébe.
 Gambrinus fog kigyógyítani,
 Test-lélekből megújítani;
 Hogyha nálad naponkint
 Lesz a dosis — kilencz pint.

Ne keresséj gyógytárakban
 Szert, mely rajtad segítsen,
 És elkinzó fájdalmidon
 Kulacs nélkül enyhítsen.
 Mélyen rejlik orvosságod
 A föld setét gyomrában —
 Vasabrincscsal leszoritva
 Boroshordó' hasában.
 Nimfa töltse azt kupába,
 S jöjön hozzád pongyolába;
 Ketten együtt ha lesztek,
 Tudja tatár — mit tesztek.

Kedved szerint ily Recipét,
Tudom, neked kisem irt,
Bár tanári diplomákat:
Oxford, Lipcse, Bécsből birt.
S noha gyakran borban veled
Kevés eszem' temettem,
Még is jobban értem bajod'
Mint akármely Egyetem.
Bor legyen az orvosságod!
Attól muland sántaságod,
S nem kell neked más gyógyszer,
Csupán bugyi, bor, és — ser.

KÁR AZ IDŐT VESZTEGETNI.

Kár az időt vesztegetni
 Haszontalan beszéddel!
 Inkább hozass bort pinczéből,
 Szódra váró cseléddel.
 Mert gégémet a szárazság
 Szünet nélkül kaparja,
 És hárttyáit csiklandozva
 Boszantólag vakarja.
 De ha borral azt leöntöm,
 Tölt poharam' rád köszöntöm,
 S rámpás mossa torkomat,
 Fel sem veszem bajomat.

Nem kell nekem a gyógytárban
 Öszszehabart orvosság,
 Diák-konyhán a mi készül,
 Meginni nem okosság.
 Hanem inkább a hordóbul
 Foljon csapon gyógyszerem,
 Aranyfürtje szőlősebben
 Csomós tőkén megterem.
 Savanynedvét addig húzom,
 És torkomba szivattyúzom,
 Míg szomjammak vége lesz,
 S gégelázom — bucsut vesz.

Igyunk tehát vigan Pajtás
Emlékére — multunknak,
Egyedül csak borban rejlik
Örvossága bajunknak;
S ha elhuzza barna cigány
Keservteljes nótánkat,
Mi sem fogjuk tétlen hagyni,
Borral töltött kupánkat:
Hanem vigan felköszöntjük,
Torkunk' tüzét azzal öntjük;
Emelvén borkupánkat!
Éltessük a Hazánkat.

FELKÖSZÖNTÉS.

Kit óhajtva szívünk rég' várt,
 Viszszatért a körünkbe;
 Vegyünk tehát mindannyian
 Bilikomot kezünkbe;
 Töltsünk abba Magyarházánk'
 Legnemesebb borából,
 És igyuk, — mint hajdan itták
 A vért — ősink kupából.
 Minket a bor frigyessítsen,
 Érzelemben egyesítsen;
 Noszsa pajtás! igyunk hát,
 S tegyük szájra a kupát.

Én megiszom a magamét
 Mert az könnyen belém fér,
 Szomjas gyomrom az ivásnál
 Szivacsnál is többet ér;
 S hogy ne ártson, fogok közbe
 Sert is bőven keverni,
 Két fegyverrel hisz' könnyebb lesz
 Ivótársim' leverni.
 S minthogy verset rosszszat irok,
 Babért azzal ki nem vivok;
 Bachustól azt majd lesem,
 És torkommal — keresem.

SZEMREHÁNYÁS BERCZINEK.

Hozott Isten! kedves Berczim,
Öröm látnom tégedet,
Ideje már, hogy mutatód
Nálunk — rezes képedet;
Mit rá csiszolt veres borral
A barátság' pohara,
S most rajt fénylik piros orrod,
Mint szent János bogara.
A bugyit is gyakran ivád,
Pióczaként hasba szivád;
Dúsgazdaggá ital tett,
Orrodbul rézbánya lett.

A PÁSZTOR DALA.

Karikás ostorom
Add babám vállamra,
Kebledből a rózsát
Tűzted kalapomra;
Hadd tereljem nyájam'
A zöld legelőre,
S jöhessenek mielébb
Hozzád delelőre.

,El nem hervad rózsád,
Harmattal ápolom,
Piros orczád helyett
Gyöngéden csókolom;
De ha visszajövök
Szívemhez szorítlak,
S rózsza helyett téged
Csókkal elborítlak'.

HAMIS HIR.

Mondák, Luczanapján Andor nyakát töré,
Mi barátját szívben bánattal gyötöré.
Bizonynyal e hamis hír onnan támadott,
Mert kedvelt barátja, — az nap házasodott.

A SAJKÁS.

A hullámzó véstengeren
 Vitorlázok sajkámmal,
 Hogy homály közt öszszejöjjenek
 Ölelésre mátkámmal.
 Pislog távol az ablakán
 Égő lámpa' világa,
 Reményimnek egyedüli
 Utbavivő csillaga.
 A szívemben égtem-fáztam,
 Fohászkodva vitorláztam,
 Arra tartva sajkámat
 Hol gondolám mátkámat.

Eljutottam küzdés után
 Rózsámnak ablakához,
 Esdekelve kérlelgetém,
 Eresztene magához.
 Mert kitürém a tengernek
 Vad dühében hatalmát,
 Adná nekem ajkairól
 Szenvedésim' jutalmát.
 Megszánt engem, s beeresztett,
 Időt többé ő sem vesztett;
 S mint Rózsám átölelém
 Szűm kinjait feledém.

ELVÁLÁS RÓZSÁTUL.

Vigasz nélkül hordom szűmben
 Kinnal vérző sebemet,
 És még eddig mi sem birta
 Deríteni kedvemet.
 Szép Rózsámtól az elválás
 Szülte kínos fájdalмам',
 És számüzé tán örökre
 Keblemből a nyugalmam'.
 Gyászszá lön az egész éltém,
 Mert Rózsámat félve féltem,
 Ne hogy engem felejtсен,
 Szúrabbjává mást ejtsen.

Elhervadok nála nélkül
 Mint a letört virágszál,
 Melynek élte nem élet már
 Sőt jövője csak halál,
 Könnyebb lenne ez is nekem
 Ha szivénél lehetnék,
 S búcsút tőle végfohászszal
 Ölelkezve vehetnék.
 Végórámát csenddel várnám,
 S mielőtt szemeim' zárnám,
 Könyek közt átkarolnám,
 S keblén lelkem' kiadnám.

A VIRÁG.

zöldelő mezőn
Tegnap, hogy sétáltam,
Ott egy szép virágot
Véletlen találtam.
S midőn leszakítám,
Köny cseppent szárából,
Mintha azt siratná,
Mi lesz az árvából?

„Ne sirj szép virágom!
Rózsámhoz elviszlek,
És hogy tovább élhess,
Hő keblére teszlek.
De ha ott elhervadsz,
Irigylem haláloed',
Mert azt Rózsám' keblén
Virágom találod.“

BOCSÁNAT KÉRÉS.

Sétál Józsa virágok közt,
Andalogva egyedül ;
Mig fáradtan pihenésre
Rózsabokor közé ül.
Epedezve gondolkodik
Gondolkodva epedez,
Fohászhai elröpdesnek
A szeretett kedveshez.

Igy multak el sok órái
Az epedő Józsnának,
Rózsabokor közt pihenő
Legszebb kinyílt rózsának.
Végre ott elálmosodik,
Illatozó füre dül,
Szempillája alkonyodik,
Szeme' tüze setétül.

Szép álmai mint ringatják,
Egy fürge méh lerepül,
Édes mézet hogy szedhessen,
A rózsába beleül.
De mint Józsát megpillantá,
Odahagyja a kelyhet,
S mézet szívni ajkára száll
Mert édesbet ott lelhet.

S mint onnét a mézet szedi,
A szép alvó fölébred;
Dorgálva néz a kis méhre,
Mely rajt' kapva, megijed.
„Engedj! így szól a kis tolvaj:
Ha én nagyot vétkezém,
Hogy mosolygó szép ajkidat,
Nyilt rózsának elnézém.“

A HOLDVILÁGHOZ

Rejtsd el magad' s ne kandikálj
 Kertembe holdvilágom,
 Hol alkonyban ölelgetem
 Az én kedves virágom ;“
 Mert ha látja, hogy nem titkos
 Egymáshozi szerelmünk,
 Nem engedi a szemérem
 Nyiltan egymást ölelnünk.
 „„Eredj kérlek! búj felhőbe,
 S jőj el alkalmasb időbe“;
 Van virágom, mást ne adj.
 Csak fölöttünk — ne viradj.““

Holdvilágnál veszi sokszor
 Kezdetét a szerelem ;
 De gyümölcse csak úgy érik,
 Ha ömölhet érzelem
 Minden tanu és kém nélkül —
 Szivet szivhez szoritva,
 S forró érzelmek között
 Egymást csókkal boritva.
 „Bucsuzzál hát holdvilágom,
 Engedd szedni szép virágom“ ;
 Homályodat reánk vond,
 S amit láttál? — meg ne mond.“

A JÓ NŐ.

A mit Isten összszeadott,
 Egyedül a halál bont, —
 Szerellemmel kötött frigyet
 Semmi idő el nem ront.
 Eskü, áldás, szentségen tul
 Van egy titkos hatalom,
 Mely örökre szűt egyesít,
 A kölcsönös bizalom.
 Édenné lesz egész éltünk,
 És boldogság az itt létünk;
 De ezt oly nő teheti,
 Ki férjét hűn szereti.

Midőn gondok' ólomsúlya
 Nyomja levert lelkünket,
 S marcangolja fájdalommal
 Epedező keblünket:
 Akkor hű nők szerelemmel
 Borult egünk' deríti,
 Szerellemmel vigaszunkat
 A szivéből meríti,
 Napunk ismét tisztán pirul,
 Köröttünk uj tavasz virul:
 Búfellegek oszlanak,
 Semmibe — szétfoszlanak.

Koszoruként ha bennünket
 Átkarolnak gyermekink,
Hőn dagadnak örömtelve
 Szerelmüktől kebleink,
Látván: minő gyöngédséggel
 Környez a kis csemete,
Kibe nőnk az erénycsirát
 Emlőjével letette.
Mi pedig a munkásságot,
És férfias bátorságot,
 Sziveikbe oltottuk,
 S érlelésre ápoltuk.

Nyugodtan megy a boldog férj
 A halálnak elébe,
Mert jól tudja, hogy élni fog
 Hű nejének keblébe';
Hová örök nyugalomra
 Őtet fogja temetni,
S végperczéig a férj s atyát
 Gyermekikben szeretni.
És ha őt is halál éri,
Istent csupán arra kéri:
 Szivök együtt porhadjon,
 S hamvuk egyben maradjon.

ELVÁLÁS.

A hol két sziv egymáshoz hú
 Szerellemmel öszszeforr,
 Ott halálos sebet okoz
 Az elválás mindenkor.
 Élet nélkül lézeng a test,
 S hervad mint a virágszál,
 Mely tövéről leszakitva,
 Elhagyatva árván áll;
 Vesz, mert nincs ki átkarolja
 S uj életre felcsókolja;
 Távolból a szerelem
 Szűnek halál, gyötrelem.

Közeleg a távozásom,
 Mily nehéz lesz elmennem!
 S tán örökre kedves Rózsám
 Tőled végbucsút vennem.
 Leköt hozzád egy hatalmas
 Bennem támadt érzelem,
 Szümben kínos lánggal égő
 Kiolthatlan szerelem.
 Közelléted enyhülést hoz,
 De végbucsúm gyászkínt okoz;
 Lelkem végkép leverve;
 Mert nagy a szüm' keserve.

Búsfohászim fognak téged
Távolombul ölelni,
S rózsapiros ajkaidra
Bucsúcsókra repülni.
Szümben vésvé, utra viszem
Egyedül a képedet,
Hogy vigaszúl — fájdalmamban —
Láthassalak tégedet.
Tőled válva kín életem,
Fohász lesz végleheltem;
S egész multam csak álom,
Nyugtót hozand — halálom.

SZÜLEIMHEZ.

Szent a hely! hol jó szüleim
 Örök álmot alszanak;
 De még szentebb, mert mélyében
 Egyesülve nyugszanak.
 Abban hamvad eltemetve
 Éltem' minden gyönyöre,
 Ott enyészik a semmiben
 Létem' egész öröme.
 Mindenemet tőlük vettem,
 Velök mindent eltemettem;
 Boldogságom ők voltak,
 Fájdalmam — hogy megholtak.

Egy időre kedvesinktől
 Ámbár mi elszakadunk,
 Rövid leszen az elválás
 Itt soká nem maradunk.
 Halálban csak megelőztek,
 — Sorsunk, őket követni —
 S Teremtőnknek adósságunk'
 Ha később is — fizetni.
 Éltünk' minden percze halál,
 Az mindég fogy, s vesztég nem áll;
 S ha végcélhoz eljutunk,
 Lejárva lesz az utunk.

Jó szüleim! sírotonkon
Leborulva áldozom,
Mert tinéktek könnyeimmel
S imáimmal tartozom.
Legyen ez mind tőlem hozva
Örök hálám' jeleül,
Mely csak akkor fog megszűnni,
Ha szivem elmerevül.
Nyugodjatok ti békében!
Anyaföldünk' hús ölében.
Élvén, együtt éltetek,
Halva — egyesültetek.

A VIHAR.

Bár dörögjön vész felettünk,
— A nagy lélek nem rémül, —
Duló vihar nem lesz örök,
S borúra majd kiderül;
Szétozlanak gyász-fellegek,
Csillapúl a természet,
S új életre kifejlődik,
A borzasztó enyészet.
Sziklát hullám bár csapdossa,
Dühe még is szét nem mossa;
Áll a szirt és nem oszlott —
Hol hullám rég' szétfoszlott.

LASSÚ VÍZ PARTOT MOS.

Henke szende leány vala,
 — Szemérem ült keblébe' --
 Mérget senki még nem oltott,
 Annak tiszta szivébe.
 Erkölcei tevék őtet
 Körzetében kedvessé,
 Társalgását bájöröm közt,
 Mindenki hön keresé.
 Szép ajkiról kireppent szó,
 Vert aranyhoz volt hasonló;
 Nemes lelke magasztos,
 De — lassú víz partot mos.

Szerellemmel közeledett
 Vilmos a szép Lenkéhez,
 Hogy szentséggel leköthesse
 Örök frigyül szivéhez.
 A szende lány lett egyedül
 Szivimádott bálványa,
 Rabbá tevé őt bájinak
 Mesterkélts kirakványa.
 Egyesültek házassággal,
 Hetek multak boldogsággal;
 És most látta csak Vilmos,
 Hogy — lassú víz partot mos.

V I S K Ó.

Sütnek-főznek a viskóban,
 Mécs pislog az ablakán;
 Arra megy a szőke urfi
 Magyar délczeg paripán.
 S a mint látja a rajongást,
 Oda siet a lován,
 Hogy segítsen ha veszély van,
 A viskónak lakosán.
 Ügygyel-bajjal mint oda jut,
 Egy angyal lány lovához fut.
 Hozott Isten szép vendég,
 Enned-innod lesz elég.

Amint Kálmán megpillantja
 A viskónak angyalát,
 Szive dagad, szava eláll
 S csodálja szép alkatát.
 Megzavartan szól a leány:
 „Ma tartjuk itt menyegzőm’,
 Öröm s bú közt alig várom
 Mi lesz kétes jövődöm.” —
 „„Legyen vége menyegződnek,
 Válaszsz’ engem szeretődnek!
 Nőül majd én elveszlek,
 S hidd boldoggá is teszlek.““

Midőn Kálmán imigy szólal,
A szép leány titkon bár,
Megismeri hogy ő legyen
Kit szerelme régen vár.
Most arczának szép rózsája
Halaványt vesz magára,
S szivdobogva reá borúl
A szép urfi' nyakára.
„„Jó Kálmánom! régen várlak,
Karjaim közt rabbá zárlak;
Esküvel itt lekötjük,
Sirba egymást követjük.““

T E M E T Ő.

Ahitattal lépek beléd
 Embertársim' nyughelye!
 Mert látom, hogy mindenfelől
 Sirhalmokkal vagy tele.
 Hány kedvesem hamvad itten?
 Érző szivük nem dobog, —
 Néma minden körülöttem,
 Csak egy siron nő zokog.
 Annak halma imazsámoly,
 Zöldjén sok bús könye lefoly;
 A szülöttjét siratja,
 Fájdalmival virasztja.

Amott hervad egy virágpár,
 Egymást hiven szerette;
 De a zsarnok vasakarát
 Őket ide temette;
 Nem engedvén hogy a kinzott
 Szívek egyesüljenek,
 És boldogok szerelmökben
 Menyegzőt is üljenek.

Vége lett így szerelmüknek,
 Egy nap vége lett életüknek; —
 Most egy sírban nyugszanak,
 Halva együtt alszanak.

A hódítót — kinek szűk volt
 A világ nagy határja —
 Most keskeny sír lealázva
 A nagyságot — takarja.
 Ki hullámozó tengereken
 A vést tudta kerülni,
 Hajójának végre még is
 E szirten kell merülni.
 Életpályát a ki csak fut,
 Király, koldús, mind ide jut;
 Csupán itt nincs kivétel,
 Fizetni kell — étellel.

Minden fűszál, melyet látok
 Sírhantokon zöldelni,
 Nem egyéb mint megholt élet,
 Mert ebből kezd kikelni. —
 „Gyöngéd lépést járok rajtad
 Ne hogy hervadj alattam,
 S remény-szinben feltámadó
 Ujra meghalj miattam.
 Sőt könnyimmel megöntözlek,
 Szeretettel megörözlek,
 Mert elporhadt kedvesem,
 Én tebenned keresem.“

A sirhantok' közepette
 Áll a remény' küljele,
Fölfeszített üdvezitőnk
 Keresztfára emelve.
Ott elmondja az imáját
 — Urban megholt hivekért —
Könyzápor közt a törött sziv,
 Áldozatúl azokért.
„„Én is Uram! ki itt állok,
Nyugalomra hozzád szállok.““
 Legbiztosabb kikötő
 Lesz éltémnek temető.

ELSŐ SZERELEM.

Nem is sejtve belopódzik
 A szerelem keblünkbe,
 S kínos öröm vagy fájdalmat
 Gerjeszt sebzett szivünkbe';
 Elrabolja nyugalmunkat,
 Derült lelkünk gyászt felölt,
 Mert epesztő boldogságot,
 Mintegy álmot, szűnkben költ.
 Nincs keblünknek egyéb vágya,
 Mint szerelmünk' kedves tárgya,
 S édes kinú érzelem,
 Lesz az első szerelem.

Kedvesünkhöz ha közelgünk,
 Égetőbb lesz fájdalmunk; —
 Bár keressük, nem találjuk
 Nála nélkül nyugalmunk'.
 Kettőzve ver gyuladt szivünk,
 Szemünk búkönyt harmatoz,
 S fátyolozott kék egünkre,
 Derüt csupán Rózsánk hoz.
 Nyilik öröm fájdalomból,
 Noha szűnkben fullánkja dül.
 S édes kinú érzelem,
 Lesz az első szerelem.

P A N A S Z.

A mióta őt megláttam
 Nincsen többé nyugalmam!
 Szépségének ellentállni,
 Nem vala már hatalmam.
 Én küzdöttem, — de legyőztek
 Szivrablónnak bájai, —
 S hogy nem győztem, tanusítják
 Sebzett szívem' kinjai.
 Keblemben van a mi gyötör,
 Epeszt, kinoz, s végkép' letör;
 Vigasz nélkül Ellenem,
 Kinzott szűmben viselem.

Nincsen béke a lelkemben
 — Dühöng abban háború —
 A nap tisztán rám nem derül,
 Egész létem gyászború.
 Nem szít hozzám kit szeretek,
 Fájdalmim fel sem veszi,
 Mi legyötört bús éltemet,
 Elunt kínessá teszi.
 El is hagyott már a remény,
 Mert a szíve hozzám kemény.
 Jó Istenem! mit tegyek,
 Vigasztalást hol vegyek?

Nyugodalmat a magányban
Hasztalanul keresek, —
Rózsám' nevét emlegetve,
Részvét nélkül kesergek.
Csak ha költöm fohászimmal
A vizshangot álmából,
Vigaszomra Rózsám' nevét
Hallom sziklaszájából.
Velem jajdul és érzeleg,
Búshangokon elkesereg;
S viszonzva panaszom,
Küldi szűmnek vigaszom.

Mégsem bírok tőle válni
— Angyalképe velem jár —
De mi haszon! ha szívébe
Szerellemmel be nem zár,
Egész éltem bú s gyötrelem —
Kín nekem a szabadság!
Csak egyedül boldogítna
Hő kebelén a rabság.
De nem akar azzá tenni,
És szívébe rabbá venni;
Gyilkol pedig szerelem,
Hol nincs — vizsonérzelem.

KÁROLYHOZ.

Nem valál te Károly beteg,
 Füredre hogy eljöttél!
 Hanem ott a gyógyforrásnál
 Veszélyes bajba estél.
 Mert a kútnál hogy megláttad
 Emmát, szíved gerjede,
 És érette szerelemmel
 Fohászok közt epede.
 Hogy savanyvíz legyen édes?
 Szolgáltál mint Ganimédes.
 A forrásnál Emmának,
 De — egyedül magának.“

Az emberszív' érzelmeit
 Nem hamvasztja bármi kor!
 Mivel azok kigyuladnak
 Alkonyban is némelykor.
 Hamu alatt pislog a tűz
 S újra gyulad hő lángra,
 Ha az abban rejtett szikra
 Égve lobban világra.
 Az esthajnal legott derül
 Hol szív szívhez öszszemerül;
 S tavasz-őszbül kikelnek,
 Őszszehangzó érzelmek.

A sétányon szűdrablóját
 Szivepedve kereséd,
 S látására az alkalmat
 Nyugtalanul kileséd;
 Mert csak az volt boldogságod,
 Emmával ha lehattél,
 És kapcsolva hó karjába
 Oldalánál mehettél.
 Láttam! néha hogy elpirult,
 S mint a rózsa ugy kivirult;
 Gyanítom — mi okozá,
 S ily zavarba, mi hozá. —

Fohászkodol ha nem látod,
 Látván — maradsz szóttalan!
 — Ott keresed hol nem hagyád —
 Ötet, mindég nyugttalan.
 Bár mit kezdesz, öszsze nem vág,
 — Boszant Ámor és nevet —
 Mert nemrég' a halásztaton
 — Békát fogtál hal helyett.
 Füred téged nem gyógyíta,
 Sőt szivedben megbódíta;
 Szerелеmbe ott esél,
 Tűrjed — a mit keresél.

VÁGYÓDÁS.

Amint reggel ébred a nap,
 Rózsámat fölkeresi,
 S ablakánál kandikálva,
 Fölkelésnél kilesi:
 Hogy sugárja szép arczára
 Csókot hintsen meleget,
 És mit tőlem megtagadott,
 Lopva vegyen eleget.
 Még is Rózsám ki nem zárja,
 Sőt naponként őt elvárja;
 Nem sejtván hogy titkon lop,
 S ajkairól csókot — szop.

Bárcsak én is mint napsugár
 Ablakán bemehetnék,
 És viruló szép ajkiról
 Titkon csókot szedhetnék;
 Megzavarnám az égrendszert,
 — Mozdulatlan állanék —
 És Rózsámnak ablakáról
 Soha le nem szállanék.
 Ott élvezném boldogságom',
 Melegítve szép virágom'; —
 De így kinos életem,
 Mert csokját — nem szedhetem.

AZ OLLÓ.

Óllóhoz hasonlít rágalmazó nyelved,
Mert ezzel a jó hirt darabra szeldeled.
Nem kimél az olló — mit közibe tesznek, —
Kávénénikék sem, mit nyelvökre vesznek.

SZIVEM ÉRZELME.

Nem tudom én, mi faggatja
 Szünet nélkül keblemet,
 És eltölti fájdalommal
 Búszaggatott szívemet. —
 Ha lenyugszom, nincsen álmom,
 Alvás nem jön szememre;
 Ha fölkelek, nincs nyugalmam,
 Ráuntam már éltetre.
 Egyedül — csak ha őt látom —
 Vidul szívem, fogy bánatom;
 Nincs keblemben zivatar,
 Csöndesedik a vihar.

Szemem mindig őt keresi,
 S ha találja — pirúlok;
 Hervadozom nála nélkül,
 Csak mellette virúlok.
 S noha fáj mit szívem érez,
 — Boldogít a fájdalom —
 Orvoslását — mert boldogít,
 Nem keresem megvallom.
 A keservben kínom édes,
 Édes kínom nem keserves;
 Szűmben ezen érzelem,
 Boldogító szerelem.

BACHUSHOZ.

Bachus! noha gyakran téged
 Énekimben dicsérlek,
 De megvallom, hogy még eddig
 Csak nevedről ismérlek.
 Alkonyomban pedig késő
 Táborodba szállanom,
 S ott mint gyakorlatlan ujoncz,
 Hőseid közt állanom.
 Kik bár engem oktatnának,
 Borivásra szoktatnának;
 De hasztalan lenne már,
 A végpohár reám vár.

Vajmi sokszor dicsértelek,
 — Dicséretre méltó vagy —
 Mert senkinek e világon
 A serege nem oly nagy.
 Babér helyett szőlőággal
 Koszorúzod homlokjok',
 Borospincze' boltozatja
 A diadal-kapujok.
 S ha deríti bor kedvöket,
 Elfelejtik keservöket;
 Éljen tehát sereged!
 S kézre járjon serleged.

BÚCSU A HAZÁTÓL.

Édes Hazám! vérző szívvel,
 Válok tőled — kénytelen;
 S viszszanézek fohászok közt
 Határidra szüntelen.
 Minden lépés mely távolabb
 Halmaidtól — vezetett,
 Fájdalommal engem gyötört,
 Szümben kinnal epesztett.
 Érzéktelen nehéz állni,
 Hol Hazától el kell válni;
 Elevenen lenni holt,
 És ott hagyni — ki ápolt.

Porfedelem csak lett vándor,
 Lelkem nálad maradott!
 Nehéz tőled végkép válni
 A ki annyi jót adott.
 Nagy a világ -- de nem rokon
 Érzelmével én hozzám —
 Nyugalmat és boldogságot
 Adhat nekem csak Hazám!
 Még is el kell nekem mennem,
 Árván hagyni itt mindenem, —
 Vándorbottal kezemben,
 Vérző sebbel szívemben.

Hazámon kül, bármely ország,
Megvallom hogy idegen,
Mert nem anya, csak mostoha,
Tart kebelén hidegen.
Testem csupán ott élődik,
Szúm' szerelme Hazámé;
Végfohászom is majd leend
Övé, másod anyámé.
Haldokolva is azt gyónom,
Hogy egyedül édes Honom
Te vagy s valál mindenem,
Könyörülj rajt' Istenem!

Szemeimből harmatoztak
Könyek a te zöldedre,
S áthuzódtak fátyol gyanánt
Reményszínü földedre.
Gyermekeid között láttam
Egy nefelejts virágot,
Ezt földjével utra vivém,
Bús szünnnek mint zálogot.
S ha meghalok, szemem földje
Édes Hazám' szentelt földje; —
Hintsetek rá porából
Mert azt hozám — Hazámból.

KISFALUDY KÁROLY

barátom' hamvaihoz.

Kora halálotat, siratja egy Nemzet!
Mert gyermeke valál, magyaranya nemzett.
Mint nap ugy ragyogál édes Hazánk' egén,
Hol fényed áttöre, borúja fellegén.

A babért, mit kezéd, műveidből fűzött,
Hazád szeretettel homlokodra tűzött.
Virágid' füzére soha nem hervadand,
Mert szűnkben örökké ápolva maradand.

„Barátomat benned én is eltemetém, —
Szivem' másod felét, veled sirba tevém.
Áldást mondok reád, hantodra borulva,
S teszem ez emlénykét, elnémult lantodra.“

Nemzeted' hálája koszoruzza neved! —
Ez marad ércz — szobrod, ez marad emléked.
S míg csak egy Magyar él, s Buda neve fennáll,
Dicsó neved' fénye, soha sirba nem száll.

A BÚCSUZÓ ANYA.

Csatatéren áll egy kereszt
 Sirhanton gyászemlékül, —
 Ennek mélyén hervad Gyula,
 Zöldjén gyászban anyja ül.
 Alig kezdett ő fejlődni
 Mint a rózsza kelyhéből,
 Már is vére a Hazáért,
 Omlott sebzett szivéből.
 Haldokolva kínnal vérzett,
 De szerelmet még is érzett
 Hazájáért szivében,
 Mig dobogott mellében.

Nem volt anyja ő mellette
 Hogy szemeit bezárja,
 És sápadó ajkairól
 Bucsúcsókját elvárja.
 Nem volt anyja ő mellette
 Sirba hogy eltemesse,
 S fájdalommal Gyulát abba
 Átölelve kövesse.
 Teher a szüle' élete
 Ha árva lesz s nincs gyermeke;
 Élet nélkül száraz ág
 Hol elhervad a virág.

Noha vigasz a gondolat
 — Hogy elvérzett Hazáért, —
 És életét feláldozá
 Őt feldajkált anyjáért.
 Ez nem oltja anyaszüben
 Az epesztő fájdalmat,
 És nem ad a hányt léleknek
 Kivánatos nyugalmat.
 Közmondásnak az, igen szép,
 De hol szivet fájdalom tép,
 Bármi vigasz nem gyógyír,
 Hol szülöttért anya sír.

Elkínözva fájdalmától,
 Fia sirját hogy látta,
 Hervadt zöldjét uj életre
 Könyeivel áztatta.
 Leborulván dult hantjára
 Zokogva átölelé,
 És szemeit az ég felé
 Bú, könnyár közt emelé.
 Gyászkoszorút sirjára tön,
 Gyermekétől így bucsút vön;
 S imáját mint elmondá,
 Lelkét legott — kiadá.

ENGESZTELÉS.

Nyiltan mond meg a mit érzesz

— Nyiltság férfit ékesít, —

Ellened' is kibékíti,

S érzelemben egyesít;

Mert ha tudja, hogy mi bántott,

Kebledet mi faggatja,

S vérző szűdet mi fájdalom

Égő kinnal szaggatja:?"

Keresheti mi békítsen,

Elvált szükön mi segítsen,

Hogy egymáshoz forrjanak,

S örökké ne forrjanak.

Nyujtsd jobbodat Ellenednek,

Békülj vele s megbocsáss,

Vajmi sokszor maga bukik,

A ki másnak vermet ás.

Nagylelkűség székel csupán

A nemesek' keblében,

És nem hordja boszumérgét,

Éveken át szívében.

Engesztelés legyen jelszód,

Bántalmidat azzal leród;

Kibékülés jutalma

Lesz — lelkednek nyugalma.

A FALUSI BETEG LEÁNY.

A falusi szép leányka
 Elsiet a városba,
 Hogy keressen orvosságot
 A Megváltó gyógytárba',
 Mert azt hívé, minden bajnak
 Ott létezik gyógyszere,
 S megszabadul orvossággal
 Kinjaitól egyszerre.
 Beérkezik későn estve,
 És mint látta ajtón festve:
 Mit oly régtől keresett,
 Térdeire leesett.

Áhitattal arczra borul,
 Keresztet vet magára,
 S közeledik ajtajához
 Szemérmének daczára.
 Borzalom és félelem közt
 Meg is nyitja a zárját,
 És elkezd panaszolni,
 Egy uracsnak szívbaját:
 Hogy az mindég hévvel dobog,
 S benne látatlan tűz lobog;
 Szorult melle hogy dagad,
 Szava pedig elakad.

Álmatlanok éjszakái,
 Hidegben is melegszik,
 És nem tudja helyét lelni,
 Ágyába ha lefekszik ;
 Szórakozást noha keres,
 Lelkét misem mulatja,
 S körülötte rajoskodó
 Legénység csak untatja.
 Csupán egy ha közeledik,
 Szive tüstént csöndesedik,
 Arcza derül, szeme ég,
 S visszajön az egészség.

Megértette a piperkőcz,
 Falusi lány' bajait,
 S fogadá hogy megszünteti
 Gyógyszerével kinjait,
 Ha tanácsát követendi —
 S mit javasland, megpróbál,
 Gyökeresen hogy meggyógyul,
 — Életével is jót áll. —
 Az igéri, mindent megtesz,
 Szófogadó, türelmes lesz ;
 Csak szive meggyógyuljon
 S baja — ki ne ujuljon,

Úlj leányka! mond az uracs
 Szerelemmel, — ölembe,
 Hévvél karold át nyakamat
 S ugy nézz kérlek szemembe.

Nedvesítsd meg piros ajkad,
— Én is fogom azt tenni —
S így próbálunk mi egymástól
Csókot adni és venni.
S érezvén javulásodat,
Ismételd orvosságodat;
Reményilem hogy kigyógyulsz,
S más gyógyászra — nem szorulsz.

„Ha az leend orvosságom,
Mond negéddel a szép lány:
Nem kell! engem hogy gyógyítson
Városi kaczer arszlán.“
Viszszamegyek a faluba,
Galambom megölelem,
S karjai közt érezendem,
Mi a való szerelem.
Így is lett; mint hazakerült
Csók a csókkal egybevegyült,
S Bandijával frigyesült,
Oltár előtt — egyesült.

SZ..... KÁROLY BARÁTOMHOZ.

Medd kedvesen szümháláját
 Edzett barátságodért,
 Mely én-nekem vészidőmben
 Bár mi kincsnél többet értt.
 Ki — mint szikla rendületlen —
 Viharban is állottál,
 Vérvő keblem' fájdalmiban,
 Résztvevőleg osztozál;
 S mikor a sorskeze sujta,
 Szived hiven segélyt nyujta;
 Ezért mást nem adhatok,
 Csupán hálát mondhatok.

Amint tudod, én is egykor
 Éltem szomornapokat;
 De felejttem! — mert Honosim,
 Hozák reám azokat.
 Alkonyodnak bár perczeim,
 Versben hozom hálámat,
 Szivélyesen rád köszöntve,
 Borral töltött kupámat:
 Adjon Isten sok esztendő!
 Mindnyájunknak jobb jövődöt; —
 Borúra hogy derüljön,
 Sajkánk — el ne merüljön.

NÉV FÖLCSERÉLÉS.

Kedvemre nincs keresztnevem,
 Fölveszek mást helyette,
 Mert a József — mint regélik,
 A nőket nem szerette.
 „Szegény tatár!” zavarba jött,
 És nem tudta hol feje,
 Mint magához a homályban
 Csalta Putifár neje;
 Félig fedve pongyolában
 Csábítólag feküdt ágyban;
 Szerelemre biztatá
 S csókárjával itatá.

Még sem birta ő Józsefet
 Szándékára kelteni,
 S néhány boldog gyönyör perczet
 Karjai közt tölteni;
 Mert ő csoda szeméremmel
 A szép nőtül elhátrált,
 És nem osztva hő szerelmét,
 Ágya mellett félve állt.
 Sőt mint szives ölelésre,
 És szerelmi közelgésre
 Hevítette, elszaladt,
 S felruhája ott maradt.

De nem úgy tett szegény Ádám
Paradicsom' kertében,
Amint hozzá közeledék
Egy almával kezében
Éva anyánk — őt kínálva,
Hogy harapna beléje,
És az árnyas lombok között,
Közelegne feléje.
Ádám ezen tüstént kapott,
Almájába — jót harapott;
Együtt ketten megevék,
S bár tiltva volt — élvezék.

Én megvallom, magamért is
Nagy bizton — jót nem állnék,
Hogy József s nem Ádám leszek,
Ha Évára — találnék.
Sőt szívemhez úgy szoritnám,
Hogy nem válnánk egymástul,
Még az almát — enyelgés közt,
Meg nem ennénk — csutástul.
Felcserélem hát a nevem,
Mert a nőket hön kedvelem;
József többé nem leszek,
Ádám nevet — fölveszek.

DECEMBER NEGYEDIKÉRE.

Közeledik immár a tél,
Fa temeti levelét,
És nem nyitja Flóra többé
Nekünk virágkebelét.
A harmatot dér váltja fel,
Kert' gyermeki hervadnak,
S kikeletig disztelenül,
Elárvúlva maradnak.
Csak a Zephyr sohajtozik,
Veled lengve mulatozik ;
Csókot szedvén arczádról,
Rózsámézet szájadról.

Ahol te vagy, nem lehet tél,
Éltet mindent kedélyed ;
Aggszivet is szerelemre
Ébreszt vidor szeszélyed.
Mosolygásod hűn hasonlít
A kinyiló rózsához,
Mint szép kőkény szemed tüze,
A nap fénylő sugárhoz.

Engedj ennél melegednem,
 Bájajkidról rózsát szednem,
 Hogy derüljek kedvemben,
 És hevüljek keblemben.

Méltányold hogy aggkoromban
 Veled még így tréfálok,
 És Muzsántól bucsut véve,
 Tőle végkép nem válok,
 Hanem inkább arra kérem
 Hogy lantozzon énvelem,
 S versfüzérbe öszszehozza
 A mit érez kebelem,
 Mert ha rajtam ő nem segít,
 Költészetre föl nem hevít?
 Ugy adósod maradok
 S verskoszorút nem adok.

Névnapodnak ünnepére
 Veszek tollat kezembe,
 Hogy kitárjam kívánatim,
 Kis boszantóm kebledbe.
 Adja Isten! élj sokáig,
 S mint a rózsza úgy virulj,
 Tetteidért pedig soha
 Bárki előtt ne pirulj.
 Legyen erény a vezetőd —
 Malasztjával áldand Nemtőd.
 Nem kérek helyt szivedben,
 Tarts meg csak emlékedben.

Vedd hálámat hogy köröttem
Töltesz oly sok napokat,
S borumban is fűszerezed
Kedélyekkel azokat.
Áldjon az ég! és rózsákkal
Hintse élted' utjait,
Áraszsza rád özön módra
Földi minden javait.
S ha porhadok — imakönyvvel
Menj siromra s egypár könnyel,
Emlénykét tűz hantomra,
És vonj fátyolt — lantomra.

A BOLDOGÍTÓ SZERELEM.

Boldogító hő szerelem
 Ne hamvadj ki szivünkben!
 Csak lobogjon égő lángod,
 Szünet nélkül keblünkben.
 S ha sirunkig szünkben marad
 Minden egyéb érzelem,
 Miért vegyen búcsút tőlünk
 Egyedül a szerelem?
 Aludjék el, mi keserít,
 Kinnal faggat, s nem boldogít,
 Mi örömet nem okoz,
 Sőt bánattal elkinoz.

Nincs élet hol nincs szerelem!
 — Létünk ebből fejlődik —
 Szerelemből új életre
 A növény is vergődik.
 Szünkben ébred titkon szikra,
 Titkon lángra kigyúlad,
 És keblünkben boldogító
 Érzelmeket hoz és ad.
 Forrón csatol össze szivet,
 Egyik hívhez másik hivet,
 S így föléleszt szerelmet,
 Édes kinú gyötrelmet.

Hol érzelem érzeménnyel
Ömledés közt frigyeseül,
Ott a szívnek hő szerelme
Nem hamvad, nem jegesül.
Tűz is lánggal csak úgy lobog,
Ha van ki azt táplálja;
Szerelmünk is tartósságát
Viszonzásban találja.
Élj tovább is hát keblünkben,
S ne hamvadj el a szívünkben,
Te magasztos érzelem,
Boldogító — szerelem.

BARÁTOM HALÁLÁRA.

December 19-kén.

Gyászba borult egész házad,
 Mert örökre elhagyád!
 Szivszakadva sirat a nőd,
 És atyátlan négy árvád.
 Eldült a törzs — s mindannyian
 Támaszukat vesztették,
 Benne férjet s jó atyjokat
 Hideg sirba temették.
 S mint búcsuzva Tőled váltak,
 Hantodnál szoborként álltak;
 Kezet éghez emelve,
 Hullád' könnyel szentelve.

Noha nem élsz! de életet,
 Gyermekidben itt hagyál,
 És azokban, gyászló nődnél
 Élő képben maradál.
 S valahányszor őket látja,
 Bennök Téged' föltámaszt,
 S Téged bennök átkarolva,
 Szerellemmel eláraszt.
 Élni fogsz hűn emlékökben,
 S nem porhadsz el a szívökben,
 Mert él mindég oly atya,
 Kit nő gyászol s magzatja.

VISEGRÁD.

Sziklatetön áll a vár-rom,
 Most csak baglyok' lakása;
 A Magyarra — midőn látja,
 Szomorító hatása! —
 Feketére kormosodtak
 Idő — s vértől falai,
 Sir módra feltornyosultak,
 Hajdan nagyság' romjai.
 Benn' sok szív szerelmet érzett,
 A Hazáért sok elvérzett;
 Most csupán e düledék
 Áll ormán — mint gyászemlék.

Könyes szemmel nézek feléd
 Rommá pusztult Visegrád!
 Mátyás király ha így látna,
 Nem ismerne többé rád.
 Sirnémaság környez téged,
 Hiven ölel csak repkény;
 De mivel zöld, újra támad
 Vérző szümben a remény:
 Hogy kinomra nap viradand,
 Szúm gyógyítlan nem maradand.
 Él még az én Istenem!
 Benne helyezem reményem.

A tetődön tévelyegve
Áhitattal megálltam,
Midőn gyászos romjaid közt
Egy sírkőre találtam.
Takarója volt két szívnek
Mely egymásért lobogott,
És egymásért szerelemmel,
Halálukig dobogott.
Nem ver többé hön a két szív,
Sírban hamvad együtt a hív!
Rájok áldást mondtam,
S könyes szemmel távoztam.

Külső diszed bár leomlott,
Magyarszívben él neved,
S mit nemzetem szűben ápol,
Faldüledék nem temet! --
Ki merné azt állítani,
Hogy az, mindég így marad?
Mert az idő, mit elpusztít,
Idő ismét visszaad.
A sorskeze bármikép sujt,
Vigaszt, s reményt a jövő nyujt,
Jövőben az üdvesség,
Istenben a — reménység!

A GYÁSZOLÓ LEÁNY.

Meghalt atyám! kínnal jajdúl
 Könyzapor közt egy leány;
 S mint lerogya fájdalmában,
 Keserves lön a látvány.
 Mert panaszlá, hogy atyjában
 Ő mindenét vesztette,
 Nyugodalmát s boldogságát
 Vele sirba temette.
 Feketébe felöltözék,
 Vidorsága elköltözék;
 Szeméből köny cseperge,
 Mint atyjáért keserge.

Mindenki őt sajnálotta
 Elhunytért hogy búsonga,
 És mély gyászban keseredten
 Sírja körül bolyonga.
 Az orcáján fájdalom ült
 Teste — lelke leverve —
 Kisírt szeme nem ragyogott,
 Gyötré szívét keserve.
 Észfelhordta vigaszt került,
 Fájdalmiba végkép merült,
 S mint szívében ama dúlt,
 „Hol vagy atyám?!“ feljajdúlt.

S kiki hitte, hogy a szép lány
Vigaszt többé nem talál,
S fájdalomának végét veti
Nemsokára a halál;
Hogy elhervad virágkorban
Elkínozva gyötrétől,
Mert korán lett elszakítva
Őt ápoló törzsétől.
S alighogy pár hét leperge,
Annyira már nem keserge;
Komoly lelke felderült
És társalgást nem került.

S a mint kezdék udvarlói
A gyászolót környezni,
Szünedeztek holt atyáért
Bús szemei könyezni;
Mert csak színben, és nem szívben
Hordá a gyászjeleit,
S vigalommal fölcserélte
Eddig színlelt keservit.
Álorczázva díszruhába,
Mulatozni ment a bálba;
És lön atyja felejtve,
Ki nem rég' volt temetve.

AZ ALMÁSI EGYHÁZ.

Ablakombul odalátok
 Hol kedvesim nyugszanak,
 S földgyomrában egyesülve
 Örök álmot alszanak.
 Szümben vérző kinos sebek
 Soha be nem hegednek,
 Sírjok fölött fohászaim
 Áldozatúl lebegnek.
 A fájdalom mélyen gyötör,
 Kinnal faggat, végkép letör;
 Szemem könnyet harmatoz,
 Szűmre enyhet még sem hoz.

„Nyugodjatok ti szerettim!
 Utba vagyok felétek,
 S nem sokára én is fogok
 Egyesülni veletek.“
 Minden perczet mit leéltem
 A halálnak átadtam,
 Csak egyedül végfohászszal
 Még adóssa maradtam.
 Ezt is fogom nyugalommal,
 S jövőbeni bizalommal,
 Mint adós lefizetni,
 S leszámolva — követni.

Tartós csendét hányt éltemnek,
Majd a sirban találok. —
Egész létünk vész, zivatar,
Csalfa remény és álm.
Hosszú utból pihenésre
Ideje hogy megálljak,
„S kedveseim! tihozzátok
Nyugalomra leszálljak.“
S ha elhervad éltém' zöldje,
Legyén sirom Hazám' földje;
Könnyű lesz ott halálom,
Hol kedveltim' találok.

HALOTTAK-NAPJA.

Sok kesergő gyásznapot ül,
 Úrban megholt hivekért!
 Ima és búkönyeivel
 Áldozik ma azokért.
 A fájdalom, mely a szivben
 Szünet nélkül zsibongott,
 Kiujult — hogy lelkeikért
 A gyászharang megkongott.
 Köny a könyet folyton érte,
 Leborulva Istent kérte:
 Bocsássa meg bűnöket,
 S üdveztse lelköket.

Nincs oly ember, kitől halál
 Kedvest el nem ragadott,
 S kérlelhetlen hatalmának
 Áldozatot nem adott.
 Királylak és kolduskunyhót,
 Zsarnoksága nem kimél,
 Veszszőt tör a fejünk felett,
 S egy szavával elitél.
 Emlőjétől a csecsemőst,
 Fényéből a babérvott hőst,
 Temet: — mert nincs oltalom,
 Hol oly nagy a hatalom.

Frissítsük ma könyeinkkel
Kedvesink' sirhantjait,
Hogy életre ismét hozzuk
Zöldjén hervadt lombjait.
Koszorúzzuk fejök felett
A, keresztet rózsákkal,
És azt csók közt átkarolva,
Ölelkezzünk azokkal.
Élet nélkül szünkben éltek!
Ez legtartósb gyászemléktek;
S letéve sirölében,
Nyugodjatok — békében!

VÖRÖSMARTY MIHÁLY'

elhunytára.

Borul hazám' ege, mert leszállt csillaga,
 Mely fénysugárral, kék egén ragyoga;
 Bár leszállt, de fénye örökké itt marad,
 S ez mint hajnalcsillag, Hazánk felett virad.

Csodáltuk nagyságod' még életben valál,
 Csodáljuk nagyságod' midőn lehervadál.
 Borostyánt mit tűzött Haza homlokodra,
 Gyászszal fátyolozva letette sirodra.

Lantodnak húrjai égidalt zengének
 Halhatatlan fényt s hirt tenéked szerzének;
 Mert teremtő valál költészetmezején,
 Ragyogsz is mint csillag, Hazánk' borult egén.

Porhadj nyugalomban, Honod' szent földében!
 Halva is élni fogsz Nemzeted' szívében;
 S míg egy Magyar, gyászoló hazánkban fog lenni,
 Sirodra koszorút mindenik fog tenni.

Én is füzért tűzők sirodnak zöldjére,
 Szememből könyeket gyöngyözve földjére,
 Örök virulásra áldva sirhantodat,
 Hol némán találtam húrszakadt — lantodat.

SZABADKA ANYAVÁROSOMHOZ.

Kebledben születtem, kebleden neveltél,
Sok jóságod által gondos anyám lettél;
Vedd e kis virágban legforróbb hálámat,
Tebenned ölelem ápoló anyámat.

Ez emlénykét tűzöm dajkáló kebledre,
Ne felejtkezzél meg hálás gyermekedre, —
Maradj hozzám kegyes, mint eddig is valál,
Szerelmedtől csupán elszakít a halál.

A KÉT MALOM.

Néprege.

A szerelem' hő érzelme
Ad életet — ad gyönyört,
Még is sokszor gyuladt szünkre
Hoz fájdalmat, hoz gyötört.
Boldog az! a kinek éltén,
Üdve csak átfonódik,
S annak tiszta kék egére
Fátyola nem vonódik.
Boldog! — a ki életében
Egyesülhet szerelmében;
Oly szerelem gyászos lesz
Hol csak a sír egybetesz.

A nagy Duna' mindkét partján
Látható volt két malom,
Lekötötte habjaira
Erős vasláncz, hatalom.....

A molnárok' gyermekei
 Hón egymásba szerettek,
 És alkalmat ölelésre
 A vész közt is kerestek.
 Mert hívek, nincs veszedelem
 Hol utba visz a szerelem;
 S hullámoktól nem félték,
 Kik egymásért hón éltek.

Ákos gyakran átsajkázék,
 Hogy Rózsáját láthassa,
 És szerelmes enyelgés közt
 Csókját csókért válthassa.
 S midőn ajkuk, mint a rózsák
 Hévvél összefonódtak,
 Álomképű jövőjükéről,
 Bú s remény közt aggódtak.
 Ártatlanság volt szerelmök,
 Tiszta erény hő érzelmök,
 És vulkáni kitörés
 Lett a csók — az ölelés.

A tulparton, szép Rózsáját
 Ákos midőn meglátta,
 Nyugodalmát a malomban
 Többé fel nem találta.
 Átszállongtak gondolati,
 Kínfohászok követték,
 És lepergő búkönyeit
 Vízhabjai temették.

Édes kín lesz oly gyötrelem
 Melyet ápol a szerelem,
 S ámbár gyakran bút okoz,
 De enyhet is szűnkre hoz.

Szép Rózsát is a szerelem
 Szűben mélyen letörte,
 S a szenvedőt vajmi sokszor
 Fonnyadásig gyötörte ;
 Csak Ákosa jelenléte
 Derithette kedvében,
 S új életet fölébreszte
 Csüggedező lelkében.
 Ha nem látta, őt keresé,
 Jövetelét kinnal lesé,
 S ha elhozta sajkája,
 Nyugodtabb lön mátkája.

A szép sajkást, ha jött, Rózsa
 Aggodalom közt várta!
 És csók között, átölelve
 Hú szívéhez lezárta ;
 Lángra gyuladt hű szerelmök,
 Kebleikben nőten nőtt,
 Lemondással türt kinjától
 Reménylettek jobb jövőt :
 Hogy szük nem lesz elkínözva,
 Gyászszal mindég fátyolozva ;
 Nekik is majd felvirad,
 És örök éj nem marad.

Az őszfirtű jó öregek
 Malmaikba ha jöttek,
 A multakról egymás között
 Búslakodva regéltek :
 Hogy nem ugy van mint volt régen,
 Vaskéz a Tar' uralma,
 És gyászban jár ott a Magyar,
 Hol dühöng a hatalma.....
 „„Meghalt Mátyás! nincs igazság,““
 „„Letiporva a szabadság,““
 Isten segíts hogy örök
 Ne legyen itt a Török. —

Reménylették, hogy Honukat,
 Mennyei Védaszszonya
 Megmenti a Tar-igától,
 És kiderül alkonya.
 Annak sorsát az Istenre
 Bízták a bús öregek,
 S felviradás reményétől —
 Csendesült a keservek.
 Egyedüli kívánságok
 Volt gyermekik' boldogságok :
 Hogy menyegzőt üljenek,
 S hittel frigyesüljenek.

Láttá gyakran a szép Rózsa
 Atyját buba merülni,
 Könyes szemmel környezetét
 Keseregve kerülni.

Arczán ült a bú s fájdalom
 Mely őt titkon kínozá,
 S titokbani megtartása
 Legfőbb gyötrét okozá.
 Könnyebbedik kintelt keblünk
 Mit közölhet vérző szívünk —
 De fájdalmas bűt okoz,
 Mit titokban szűnk hordoz.

Az atyjához, így szól Rózsa:
 „Nagy bú gyötri szivedet,
 És megszállja ostromával
 A te tiszta lelkedet.
 Öntsd fájdalmid' bizalommal
 Leányodnak keblébe,
 Részvevőleg lesz temetve
 Örökre szűm' mélyébe.
 Ha te szenvedsz, én epedek,
 Epedezve kint szenvedek.
 Halál — néma fájdalmad,
 Élet — csak a bizalmad.“

Ha szívünknek érzelmeit
 Kormányozná mindég ész,
 Nem sujтана minket gyakran
 Az életben gyászos vész.
 Hallgassuk el öntitkunkat,
 A másét ne kutassuk —
 S a mit keblünk hiven elzár,
 Több szájra ne juttassuk.

Nem titok — mit ketten tudnak,
 Nem titok — mit tovább adnak;
 Olyan lesz az, mint a pénz,
 Melyet forgat kézről kéz.

„A mit eddig keblem takart,
 Kivánod, hogy felzárjam,
 És epesztő fájdalmimat
 Bizalommal kitárjam?
 De mért szenvedj te is velem,
 Mért fonnyadjon virágod?
 És borítsam gyónásommal
 Csak szomorba világod’.
 Még is, mivel kéred tőlem,
 Titkom’ zárját, hogy feltörjem,
 Halljad tehát gyermekem!
 Mi epeszi életem’.“

Koporsója lett anyádnak
 A te bölcsőd gyermekem!
 Örömet és mély gyászt hozta,
 Születésed énnekem.
 Midőn neked éltet adott,
 A magáét vesztette;
 Jó anyádat és hű nőmet
 Korahalál elvette.
 Keblem most a küzdelemtér,
 Öröm, gyászszal össze nem fér;
 Irántadi szerelmem,
 Osztatja csak keservem’.

Amint Rózsa ezt hallotta,
 Özönlének könnyei,
 S átölelvén édes atyját,
 Harmatoztak szemei.
 „Hallgass kérlek! ne szólj többet,
 Hőnszeretett jó atyám;
 Engedd bűnöm' ha vétettem!
 Engedd te is jó anyám!“
 „„Nem a vétked édes gyermek,
 Fájdalmimban hogy kesergek;
 S noha anyád' siratom,
 Te vagy most a vigaszom.““

„Nem a vétked édes gyermek,
 Hogy fölöttem éj borong,
 Nem a vétked, hogy kínos seb
 Vérző szűmben még zsibong.
 Más vihar az, mely keblemet
 Rettegéssel eltölti,
 És lelkemben a félelem'
 Borzalmait felkölti.
 Tudd meg tehát, mi keserít,
 És valómban felháborít:
 Nem rejtem már kínomat,
 Feltárom hát titkomat.“

Gyászszal kelt rám Luczanapja,
 Mert anyádat elvesztém,
 S vele, nőm és ápolódat
 Hideg sirba temetém.

Lelkét mielőtt kiadá,
 Téged szivhez szoríta,
 Csók és búköny-záporával,
 Áldás közt elboríta.
 Legott kezdett hidegülni,
 És hullája merevülni;
 Karjaimon meg is holt,
 Látnom ezt mily nagy kín volt.

Hegyoldalban nézd gyermekem,
 A zöldelő temetőt,
 Oda tettem nyugalomra
 A leghívebb szeretőt.
 Anyád volt az — ki szivemben
 Hervadatlan most is él —
 S ott hordandom, míg az Isten,
 Fölöttem is majd itél.
 Éltét noha elvesztette,
 Éltet hagyott itt érette :
 Vigaszomra énnékem,
 Benned édes gyermekem !

Sírja fölött áll a szobor,
 — Keservimnek küljele —
 Én is fogok nem sokára
 Egyesülni ott vele ;
 S valahányszor arra nézek,
 Kiújul a fájdalom,
 És keblemben rejlő titok,
 Felzavarja nyugalmam?

Mit láttam, bár álom lenne,
 S mi való sem volna benne,
 Nem állnék itt komoran,
 És lelkemben szomorán.

Az éjjéli szent misére
 A harang mint megkonga,
 Minden népe a falunak
 Egyház felé tolonga.
 Holdvilágos lévén az éj,
 — Mitsem rejtett a homály —
 Anyád' sírját hogy meglássam,
 Nem volt semmi akadály.
 Ima közben térdre esém,
 Sirja' szobrát fölkeresém;
 Az lön a szent oltárom
 És elmondám zsoltárom'.

Áhitattal a lelkeért
 Hogy végezém imámat,
 Szent borzalom és rémülés
 Átfutotta valómat.
 Mert sirjára amint néztem,
 Láttam egy gyászalakot,
 Az anyádhoz — édes gyermek —
 Mindenekben hasonlót.
 Két lilium volt kezébe',
 Törve tette sír' mélyébe,
 S ráborulva zokogott,
 Szűm rémülve dobogott.

Nem sokára a tiszta ég
 Homályt öltvén magára,
 S nem lehete többé látnom
 Elhunyt anyád' sirjára.
 Szünet nélkül jó gyermekem
 Elöttem e rém lebeg,
 Mint arczára leborulva
 A sír fölött kesereg.
 E látomány midég kínoz,
 Sok álmatlan éjet okoz;
 S mi legyen a sejtelmem?
 Ne tudakold gyermekem.

Amint Rózsa ezt hallotta,
 Rettegéssel feljajdult,
 S öszszerogyva – az atyjának
 Karjai közt elájult.
 Ott adá ki az anyja is
 Hú szivénél a lelkét,
 Fájdalom volt most úgy látni
 Élet nélkül gyermekét.
 S amint Rózsa magához jött,
 Imígy szólott zokogás közt:
 „Édes atyám! mért költesz?
 Élnem ezentúl kín lesz.“

Mert Rózsának hő keblében
 Csatázott két érzelem:
 Rettegés a tárt titoktúl,
 S Ákoshozi szerelem.

Kínos mindég az oly élet,
 Hol küzdenek érzelmek,
 S szerelemmel égő szüket
 Gyötrik komoly sejtelmek. —
 Mit hallott, bár álom lenne,
 S mi való sem volna benne ;
 Nem állna most komoran,
 És lelkében szomorán.

Atyja' titkát hogy megtudá,
 Nyugalma elköltözék ;
 Rózsa kínos fajdalmiban,
 Legott gyászba öltözék.
 Piros arcza halaványult,
 Bájos szeme gyöngyöt sírt,
 Szívsebére bár kerese,
 De nem talált sehol írt.
 Egy reménye csak megmaradt,
 Mely szívéből ki nem szakadt ;
 Ákos és a szerelme,
 S ez vala most mindene.

Rémülten mint látta Ákos,
 Gyászruhában Rózsáját,
 Szomorodtan elsietett
 Vigasztalni mátkáját.
 S mint hozzája közeledék
 Csillapodott keserve,
 De még nagyobb hévvel lángolt
 Szívében a szerelme.

Átöelve Rózsát kérte,
 Mondaná meg, mi baj érte;
 Feketében miért jár?
 Hol menyegző reá vár.

„Ne kérdezzed jó Ákosom
 Szivepesztő kínomat!
 Sírba viszem én magammal;
 Keblem rejti titkomat.
 Irántadi hő szerelmem
 Öszszefér a titkossal —
 Irántadi hő érzelmem,
 Öszszetársult bajommal.
 El nem fogok tőled válni,
 Veled élni veled halni;
 Te vagy s leszesz mindenem,
 Engedd kínom' rejtjenem.“

Esküvőre majd felöltöm
 Menyasszonyi ruhámat,
 S oltárhozi menetemnél
 Leteszem gyászpártámat.
 Ott cserélem fájdalmimat
 Jövő boldogságomért,
 Téged nyerlek Szentszűz előtt
 Kiszenvedett kínomért.
 S bármi rejlik a gyászszinben?
 Téged Ákos hordlak szűmben.
 Piros láng a szerelmem,
 Álomkép — a sejtelmem.

Nincs oly tűznél veszélyesebb
 Mely szívünkben hön kitör;
 Kinnal faggat, éget, emészt,
 Nyugtalanít és gyötör.
 Ha kigyúlad a keblünkben,
 Nem lehet elfojtani, —
 És akarat vagy erővel,
 Hamvadásra oltani.
 Hol kölcsönös a szerelem,
 Nincs ott egyéb segedelem:
 Mint szűt szívhez csatolni,
 Tüzet tüzzel oltani.

Meglön Rózsa' eljegyzése —
 S kitüzve a boldog nap,
 Melyben áldást szerelmökre
 Mondand a fölszentelt pap.
 Öszszefogja akkor kötni
 Oltár előtt kezöket,
 Örök frigybe már rég zárta
 Hó szerelem szívöket.
 Mi boldogság és üdv leend,
 Ha két szív majd egyesülend;
 Öszszeömlik szerelmök,
 S temetve lesz gyötrelmök.

Sors' játéka a nösülés —
 Jóreményben kötődik —
 Szív a szívhez örökfrigyül
 Szerellemmel szövődik.

De mit rejt a kétes jövő,
 És reánk mi viradand,
 Azt előre ki sem tudja,
 S örök rejtély maradand.
 Szivélyesen így beszéltek
 Könyes szemmel az öregek,
 Bizalommal egymással,
 Leverten búfohászszal.

Amint áldák a két jegyest,
 Aggkezeik remegtek
 E szent frigyre az Istentől
 Kegyelemért esengtek.
 Hullámoztak érzelmeik,
 Szívök titkon kesergett,
 Fájdalmiktól elfogulva,
 Szemök bükönyt csepergett.
 Mindkettejük kívánsága
 Volt gyermekik' boldogsága,
 Hogy menyegzőt üljenek,
 S hittel frigyesüljenek.

Márton napján jó már a bor,
 — Azt tűzték az öregek —
 Hogy menyegzőt magzatjaik
 Vigalom közt üljenek.
 A vőfények koszorúzva
 Jártak vendéghivásra,
 Hogy jönnének tánczra s torra,
 S felköszönt borivásra.

Mindannyian jó előre
 Készülnének menyegzőre ;
 Mert lesz táncz és vigalom,
 Ha zendül a czimbalom.

Minél inkább közeledék
 A vigalom' estéje,
 Elborultan komolyodott
 A szép Rózsa' kedélye.
 Mert a titok belsejében
 Rémüléssel faggatá,
 Borzalom és félelemmel
 Levert lelkét szaggatá.
 Mit hallott — bár álom lenne —
 S mi való sem volna benne ;
 Márton napnak örülne
 Bükönyt nem törülne.

De mielőtt esküvőre
 A jegyesek mennének,
 S letett hittetl ők egymásnak
 Szerelmet esküvének:
 Az Istennel ki kell elébb
 Szent gyónással békülni,
 És csak bűnbocsánat után
 A menyegzőt megülni.
 Ezt tanítja szent vallásunk,
 Híven őrzi őszokásunk ;
 Tisztelni kell mindkettőt,
 S gyónva ülni menyegzőt.

A jegyesek ölelés közt
 Így szólottak egymáshoz:
 Mennének már mint jegyesek
 Együtt a szent gyónáshoz.
 Vasárnapra esik Márton,
 — Ezt előző pénteken
 Végeznék el gyónásukat —
 Az aggpapnál mindketten.
 S készülnének így előre
 A szentség' fölvételére;
 Mert ki szüben tisztán áll,
 Nem rémül — bár jön halál.

Meg is lön az állapotás,
 Hogy kísérje mátkáját
 Ákos, s reggel átsajkázza
 A Szentszűzhez Rózsáját;
 Hogy ott együtt meggyónjanak
 Törött szívvel a papnak,
 Kitől áldást s bocsánatot
 Gyónás után majd kapnak.
 Ad a vallás nyugodalmat —
 S megnyugtató bizodalmat;
 Vallás — éltünk' horgonya
 Ha közelg az alkonya.

Péntek-reggel jön Ákoshoz
 Endre inas ijedten;
 Félelmétől tagjaiban
 Majd egészen meredten.

„Ákos! mond az, nem jót hozok,
 Nem jót láttam hajnalban —
 Ébren valék, s mit mondandok,
 Nem hallottam álmomban,“
 Üdvözlégyre szólt a harang,
 S mihelyt hozzánk átjött a hang,
 Imádsághoz készültem,
 S keresztet rám vettem.

Mint a malom előtt álltam,
 Félelemre indított,
 Hogy épen a harangzás közt
 Halálmadár sivitott.
 Innen repült tulsó partra,
 Az ősz Tegzes malmára,
 Onnan ismét áthuzódék,
 Holt nejének sirjára.
 „Ákos, Ákos! nem jót jelent,
 Halálmadár hogy arra ment;
 Tartok attól nem jó lesz,
 Mert e madár halált tesz.“

Ezt hallottam én regélni
 Sokszor a nagyanyámtúl, —
 S azért félek, hogy e monda
 Környékünkben valósúl.
 „Ákos gazda! jól vigyázzon,
 Hogy vész kendet ne érje;
 Oltalom és irgalomért,
 A Szentszüzet megkérje.“

S ámbár Ákos föl sem vevé,
 Aggódóvá még is tevé,
 A mit Endre elbeszélt,
 Jövőjétül titkon félt.

S a mondottak' hallatára
 Szomorún eszmélkedett:
 Biznák sorsukat Istenre,
 S várva, ő mit rendezett.
 Atya ő — és minden ember
 Gondossága' magzatja;
 Törvény legyen jövőjükről
 Annak szent akaratja.
 Kezében van a hatalom,
 Itt, és túl vár ránk jutalom. —
 Ellenállni nem lehet,
 S a mit akar, azt tehet.

Az Istenhez fohászkodik
 Ákos szive' mélyéből,
 S akaratlan köny harmatoz
 Fátyolozott szeméből.
 Aggodalmas gondolatok
 Tornyosulnak lelkében,
 És elkinzó bús érzetek
 Kiujúlnek szivében.
 Mit hallott — bár álom lenne,
 S mi való sem volna benne,
 Jövőjének örülne,
 Búkönyet nem törülne.

Vajmi sokszor bús sejtelmek,
 Elfoglalják valónkat,
 És nem birjuk elaltatni
 S némítani azokat. —
 A mit dajka belénk mesélt,
 S mit elhitt a gyermek-kor,
 Annak gyökét ki-irtani
 Nem képes a férfikor. —
 Holtig marad a hatása,
 Rémit gyakran benyomása:
 S bár nem hiszi józan ész,
 Félni tőle még is kész.

Véres színben kelt föl a nap,
 S mint futotta pályáját,
 Nem sokára reá vonta
 Egy gyászfelhő' homályát.
 Komolyodék a természet,
 A szél búsán susoga,
 Ily változás Ákosnál is
 Szűben aggályt okozta.
 S a mit Endre neki beszélt,
 Bár nem hivé — lelkében élt;
 Belsejében keserge,
 Titkolódva rettege.

Ákos így szól: ez előjel
 Vigaszt nem költ szivemben;
 Sőt még kétes aggodalmat,
 Ébreszt szorult keblemben.

Nem tudom én felejteni
 Endre reggel mit beszélt,
 S nagy ijedten látványáról
 Borzadozva elmesélt.
 Halálmadár' jelenése,
 S jelentékeny repülése,
 Felzavará nyugalmam',
 Felejtni — nincs hatalmam.

Még is, így szólott Endréhez:
 „Eredj! s old el sajkámat,
 Hogy gyónáshoz átvihessem
 Dunahabján mátkámat.
 Nincs időm itt többé késni,
 — Védje Isten sorsomat —
 S a mit rendelt azt elvárom,
 Viselje ő gondomat.“
 Dunavize dühhel habzott,
 Sok romboltat habján hozott;
 S ámbár nagy volt már a vész,
 Ákos menni még is kész.

Mert már sokszor ily időben
 Járt a Ákos a Dunát;
 Erős karja s bátorsága
 Megtöré a hatalmát.
 Csüggedetlen neki indúlt,
 — Bármit sejtett lelkébe', —
 Zajgásától nem rettegetve,
 Hogy temeti mélyébe.

Vészt nem ismer a szerelem,
 Sőt távozik a félelem:
 Hol szív, szivet fölkeres,
 És véstől is üdvöt les.

Átvergődék nagy küzdéssel
 Végre Ákos Rózsához,
 S őt szerelmi öleléssel
 Szorította magához.
 S ámbár vész közt jöve hozzá,
 Elvult az már felejtve,
 Aggodalom és sejtelem,
 Hó keblénél temetve.
 Vészt nem ismer a szerelem,
 Sőt távozik a félelem:
 Hol szív, szivet fölkeres,
 És véstől is üdvöt les.

Int az idő édes Rózsám!
 Induljunk a gyónáshoz,
 Nem sokára szent esküvés
 Örökre köt egymáshoz.
 Levetvén majd gyászruhádat,
 Öröm-mezbe öltözöl,
 Ha atyádnak bucsút mondva,
 Karjaimba költözöl.
 Ott találd a világod',
 Földi minden boldogságod';
 Ez pedig úgy létesül,
 Ha szerelmünk egyesül.

„„Felhivásod nekem parancs,
 Nem retteg szűm Dunától,
 Indúljunk hát jó Ákosom!
 Gyáva fél csak habjától.
 Hogyha küzdénk éveken át
 Szerelmünknek kinjával,
 Még bátrabban megküzdendünk,
 Zajló viz' hullámával.
 Hiszem, nincs ott veszedelem,
 Hol útbavisz hű szerelem;
 S hullámoktól nem félünk,
 Kik csak egymásért élünk.““

S ámbár Rózsa ezt mondotta,
 Szűben még is rettege,
 Mivel anyja' gyászalakja
 Lelke előtt lebege.
 Ostromolá érzékeit
 Titoktűli félelem,
 S borujára derűt hozott
 Egyedül a szerelem;
 Mely szivében őt éltette,
 Boldoggá kín közt is tette;
 És lön édes érzelem,
 A szerelmi gyötremelem.

„„Ismételve kérlek Rózsám:
 Mennjünk a szent gyónáshoz!
 Mert utána Mártonnapján
 Kötik szűnket egymáshoz.

S ne kárhoztass, ha még egyszer
 Itt keblemhez szorítlak,
 És könyeim zápora közt,
 Csókjaimmal borítlak.
 Szoborként nem bírok állni,
 És e helytől könnyen válni;
 Hol szerelmem élvezém,
 S első tüzét érezém.““

„Engedd Ákos! nekem is itt
 Elmondanom imámat,
 S fohászimmal fölkeresnem,
 Temetőben anyámat:
 Hogy tulparton sirja' szobrát
 Szellemileg öleljék;
 S fájdalommat, ha némán is,
 Hamvaival közöljék.
 Mert magam is nem sokára
 Leborúlok sirhantjára:
 Bocsánatot kérendő,
 Szent gyónáshoz menendő.““

Csoportultak a gyászfelhők,
 Dunahabja tajtékzott,
 Villám az ég feketéjén
 Bús morajjal cikázott.
 Hullámokat maga előtt
 A szél dühhel zavará,
 S a tulpartot porfellegek'
 Homályával takará.

Féketlen lön a természet,
Mindenfelől az enyészet,
Hullámival temetett
Sok letarolt életet.

Félelem- és reménytelve
Beültek a sajkába,
Elszántsággal vön evezőt
Ákos erős markába ;
S elindultak Dunahátán
Csak küzdéssel haladva,
Néha néha hullámok közt
Vészszel meg is akadva.
Azt hívék , nincs veszedelem,
Hol utbavisz hű szerelem ;
S hullámoktól nem féltek,
Kik csak egymásért éltek.

Ború közt is viszszapillant
Rózsa, atyja' malmára,
S könyes szemmel áttekintget
Anyja sirja' szobrára.
Ezt keresve, amazt veszté
A viharzó sötétben,
De meglelé a gyász-szobrot
A temető zöldjében.
Feljajdúl! s mond: nem sokára,
Letérdelek szent hantjára ;
Közeledik a tulpart:
Ákos küzdve ahhoz tart.

Észreuvé a falunép,
 Ákos' hányott sajkáját,
 Szent gyónáshoz amint hozta,
 Hullámokon mátkáját.
 Rettegéssel nézik a vést,
 Szemeikből köny fakad,
 Midőn látták, Ákos mármár
 Erejében eltikkad.
 Rózsa sírva térdre esvén,
 És segélyért esedezvén;
 Mert a véstől rémve félt
 Tudván, atyja mit regélt.

Imígy látni a szép Rózsát,
 Ákosnak mi nagy kín volt,
 Eszmélete majd elveszett,
 Élve lett ő félig holt.
 Mert nem bírá szerelmével
 Őt szívéhez szorítani,
 És vigaszúl a kesergőt
 Könyeivel borítani.
 Evező volt a kezében,
 Egy reménye a nagy vészben;
 Éltök' csak az mentheti:
 A parthoz ha viheti.

Ákos oda hogy eljusson,
 Kettőzteté erejét,
 Mert azt hívé, hogy a vésznek
 Így veszi majd elejét.

Hatalmasan megfeszíti
 Az evezőt kezébe,
 Hogy sajkája ne süljedjen
 A hullámok' mélyébe.
 Mindenfelől közelg a vész,
 S bár küzd ellen a szív és ész,
 Győze a sorsármánya.
 Mert ketté tört kormánya.

Amint Rózsa ezt meglátta,
 Kétségb'esve feljajdúl,
 Kínos érzet és fájdalom
 Szűmélyében kinnal dül.
 Egész teste borzalomtól
 Mint a levél remegett,
 Atyja titka' valósulta,
 Szeme előtt lebegett.
 Ákos vele egyet érze,
 Őt karolva, szive vérze ;
 S bár rettegés faggatá,
 Még is Rózsát csiggatá.

Kormány nélkül a kis sajka
 Lön hullámok' játéka ;
 Düh és vésszel környezé azt
 Habzó Dunatajtéka ;
 Azok' hátán majd ég felé
 Rémulés közt emelte,
 Majd tátongó mélységébe
 Habjaival temette.

Nötten nőtt a veszedelem,
 És ha nem jön egedelem:
 Isten, vagy jó embertől,
 Legott a vész két szűt öl.

Őszszeforrtak a jegyesek
 Elválhatlan egymáshoz,
 Könyzápor közt imígy szólott
 A szép Rózsa Ákoshoz:
 „Látom mátkám! gyászruhámat
 Nem fogom én letenni,
 S menyaszszonyi színruhámat,
 Esküvőre felvenni.
 Itt fogunk mi temetkezni,
 S örökfrigybe szövetkezni;
 De könnyű lesz halálom
 Ha szivednél találom.“

S mint a véstől már szívökben
 A vér jegedésig hült,
 Elszántsággal három halász
 Mentségökre elkészült.
 Mert a Magyar, éltével is
 Ott áldozni mindég kész,
 Hol meglepi váratlanul
 Embertársát bármi vész.
 Berohanva a sajkába,
 Bizva Isten ótalmába,
 Küzdének a habokkal,
 Nem gondolva magokkal.

S amint Ákos megpillantá,
 Hogy remélhet segélyre,
 Arcza derült, és lángöröm
 Vonult halvány képére.
 Szivélyesen szól Rózsához,
 Csendesülne lelkében,
 És vésztoéli félelemnek.
 Helyt ne adna keblében.
 De hasztalan, ő nem derült,
 Fájdalmiba végkép merült;
 Atyja' titka faggatá,
 Szüben kinnal szaggatá.

„„Oh ne rettegj! így szól Ákos:
 Lelki vigasz ömlend rád;
 Ott a szobor, imádságra
 Vár mireánk az anyád.
 Derüljön ki borús eged,
 Im közeleg a segély,
 Nem sokára temetve lesz
 E borzasztó gyász veszély.
 Gyónás után öszszekelünk,
 És menyegzót ünnepelünk;
 Csak ne légy Rózsám komor,
 S ne ölje szüdet szomor.““““

A halászok elszántsággal
 Küzdenek a habokkal,
 Hogy kihoznák életvész közt
 Rózsát partra magokkal.

Minden percz már vézesebb lön,
 Késni mitsem lehete,
 És előre csak nehezen,
 Hányt sajkájok mehete.
 De a vézszel ők megvívna,
 Segélyükre Istent hívnak;
 Mert szívökbe elhata,
 Rózsa' gyászos hangzata.

Uj erővel dühöng a szél,
 És mennykövek csattognak,
 Oldalai sajkájuknak,
 Vaddühétől pattognak.
 A vézszelei küzdelem közt
 Már-már félni kezdettek,
 Mert a habok' ellenében
 Többé mitsem tehettek.
 Hallatszék mint kesergenek,
 És segélyért esengenek;
 S mennélnagyobb lett a zaj,
 Annálinkább nőtt a baj.

„Ákos, Ákos! hiszem látod,
 Hogy tornyosúl a veszély,
 Hasztalan a bátorítás,
 Késő lesz már a segély.
 Itt a végpercz! készülj velem
 A közelgő halálhoz,
 Nem fogsz engem mint menyaszszonyt
 Vezetni az oltárhoz.

Halljad! miként ordít a szél,
 Minden élő dühétől fél;
 Gyászt ölt fel a természet,
 S jön felénk az enyészet.““

„Dunahabja lesz édesem
 A mi gyászos temetőnk,
 Mert kezekben, oh! vesztünkre
 Eltört partra-vezetőnk.
 Jój mindenem karjaimba,
 Tedd szívedet szívemhez,
 S örök frigyül forró csók közt,
 Kapsold kezed' kezemhez.
 Így találjon minket halál,
 És ha lelkünk Istenhez száll,
 Testünk együtt maradjon,
 Sirban is így porhadjon.“

„Édes Rózsám! kinnal látom,
 Hogy a segély kétes bár,
 De csüggedő végperczéig
 Segélyt remél, segélyt vár.
 Higyj Istenben! levetheted
 Te még a gyászpártádat,
 És oltárnál magadévá
 Tehedet hú mátkádat.
 Im' látod, hogy új erővel,
 Törnek felénk evezővel,
 Erejüket hogy mérjék,
 S hányt sajkánkat elérjék.“

Mármár hitték, hogy közel van
 Szabadulás a véstül;
 Dühöngéssel lön sajkájok
 Habra tolvá a széltül.
 Mint tetején — hullámtajtján —
 Ingadozva lebegett,
 A kétségbeesett Rózsa
 Feljajdúlva remegett.
 Látható volt már előre,
 Nem jön sajka habtetőre,
 S mint a mélybe lekerült,
 Szétfoszolva — elmerült.

Szügyilkoló és gyászos lett
 Ama' látvány, ama' kép,
 Mint könyzápor közt a parton
 Térdre esék a sok nép.
 S hogy a holtak' lelkeikért
 Imádságot mondának,
 Gyászhangokon a távolban
 Búsharangok kongának.
 E szörnyű hir' hallatára,
 Az öregek nem sokára
 Huzták kínos éltüket,
 Halál zárá szemüket.

Holt testüket Mártonnapján
 A hab partra kitette,
 Kiknek éltét vaddühében
 Rémes mélybe temette.

Öleléssel öszszeforrva
Ölelés közt meghaltak,
Dermedten is, érzés nélkül
Egymáshoz hűk maradtak.
Gazdátlan lett a két malom --
S csupán áll még két sirhalom,
A porhadó szeretőn
Mint emlék — a temetőn.

MELLÉKTÁRGY.

A leányok' hitvallása :
Szerelem és férjezés ;
Nyugtalanúl számítgatják,
Jön e már az eljegyzés ?
Nőfortélylyal hálót kötnek,
Hogy pillangót fogjanak,
És végbúcsút — únt pártának
Oltár előtt mondjanak.
De ha egyszer czélt elérnek,
Vajmi sokan utról térnek.
Másra terjed már a vágy,
És a férj? — csak melléktárgy.

A NYILAZÓ.

Ha nyilazni akarsz szép lány,
 Ne vedd célba szívemet,
 Hogy sebével kinossá tedd
 Keseredett éltemet.
 Vagy szándokod szerelemmel
 Gyógyítani sebemet?
 Ugy enmagam célul tartom
 Érted égő keblemet.
 És ha nyilad azt átjárja,
 Gyógyszerét is tőled várja;
 Ajkaidon van az ír,
 Mely segíteni szümen bír.“

„„Megvan szived már nyilazva,
 Sebet rajta ejtettem,
 De nyilamat, hogy ne fájjon,
 Szerelembe rejtettem.
 S ámbár kinos szüdben a seb,
 Nem lesz attól halálod,
 Mert gyógyírját karjaim közt,
 Imádoztam találod.
 S ajkaimon ha van az ír,
 Mely sziveden segíteni bír:
 Szedj azokrúl csókokat,
 Hogy ne szenvedj — kínokat““

BÁCS-BODROGH MEGYE'

hajdani Közönségéhez.

Hajdan Bács-Bodroghnak nemes Közönsége,
 Valál életemnek legfőbb büszkesége;
 Anyailag bennem gyermeked' ápolád,
 Gyöngé tehetségim' kegygyel felkarolád.

Gyűlésidben láttam magasztos példákat,
 Nemes és nagy lelkű Magyar-Honatyákat!
 Kiknek hű kebleik Hazánkért lángoltak,
 Utbavezetőim s atyáim ők voltak.

Harminczöt éven át hivatalt viseltem,
 Jóságodat mindég hálával tiszteltem; —
 Most éltem' legbecsesb emlék maradványa:
 Főispáni székből egykori kormányja. —

Ezzel mondom hálám'! kitérve szívemet,
 Kérve téged' Anyám, tartsd meg emlékeket; —
 Éltem' bezártáig gyermeked' maradok,
 S végfohászommal is — reád áldást mondok.

I M A.

Egek' ura, Isten!
Hallgasd kérésinket,
Távolítsd el tőlünk
Sajgó keservinket.
Térdre leborultan
Kér Magyarnemzedet,
Ki mindég bizalmát
Helyezé tebenned.

Szent István Királyunk
Könyörögj érettünk;
Nyerjünk bocsánatot,
Ha nagyot vétettünk.
Légy te közbenjárónk
Atyánk' zsámolyánál,
S keresztre feszített
Isteni fiánál.

Felajánlád Hazánk'
Az ő Szent-Anyjának,
És a mit alkotál
Égi ótalmának.
Őrizze a véstől
S védaszszonya legyen,
Ellensége rajta
Győzelmet ne vegyen.—

Meg ne vesd koronás
Őseink' imáit,
Vigasz nélkül ne hadd
Országod' fiait:
Áraszszad mireánk
Áldásit egednek,
S tekints minden Magyart,
A te gyermekednek.

JANIM' SÍRJÁNÁL.

Virágkorban kedves fiam
 Takar téged hideg sír;
 Hantodon áll édes atyád
 S búkönyeket Érted sír.
 S ha lehetne kiváltással
 Téged létre emelni,
 És a kinyilt rózsza helyett
 Már hervadót letenni:
 Édes atyád itt nem állna,
 Válságul sirodba szállna:
 Virágoznál felette
 És te sirnál érette.

Atyaszívből kiszakítva
 Nyugszol a földszívében!
 Abban éltél, de itt hervadsz
 A hideg sír' mélyében.
 Törzsökrül a legszebb virág
 Élet nélkül ott hever,
 Atyaszívet ez csak szaggat,
 Epeszt, gyilkol és lever.
 Aggkoromnak gyámolóját,
 És leghivebb ápolóját,
 A sors tőlem elvette.
 S néma sírba temette.

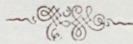
Mig én élek, a sírodra
Nem kell neked más emlék!
Ott áll atyád mint gyász-szobor
Könyes szemmel még mindég.
Nem tud szobrász olyat vésní,
— Az élethez hivebbet —
Mint atyádnak gyász alakja,
Midőn sirat tégedet.
Nyugodjál hát szép virágom,
Éltetöm és boldogságom!
Sírodra teszem lantom,
S ez legyen hattyúdalom.

BUCSUZÁS A LANTTÓL.

Szétszaggatom lantom' hurját,
 Több dal arról nem szólанд!
 Eltemetve lesz örökre,
 Néma, szótlan maradанд.
 Általami pengetése
 Szerelmet nem gyulasztott,
 S nőkebelben annak hangja
 Mi tüzet sem támasztott.
 Hasztalan volt törekvésem,
 Gyümölcstelen versezésem;
 Siker nélkül fáradtam,
 Jutalmat nem arattam.

Magányomban bár több órát
 A toll mellett töltöttem,
 De hamuból — égő tüzet —
 Szűmben már nem költöttem;
 Mert „hervatag“ nem virágzik,
 Őszbűl tavasz nem lehet,
 S hegytetőről lefolyt csermely,
 Arra vissza nem mehet.
 Rózsa bükkben nem foganzik,
 Kopár sziklán nem virágzik;
 S hol közelg az enyészet,
 Késő ott a — költészet.

Isten hozzád kedves Lantom!
Nyugalomra leteszlek,
S ez életben talán többé
Kezeimbe sem veszlek.
Isten hozzád! vedd hálámat,
Hogy te velem mulattál,
És elhagyott aggkoromban
Hű társ hozzám maradtál.
Koszorútlan el kell menned,
S babér helyett, hálám' vened.
A mit irtam nem virág,
Ezt nem termi — száraz ág.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

TARTALOM.

	<i>Lap.</i>
Hazámhoz	7
Az agg Lantos	8
Költeményeim	10
Irma és Tibor	11
A csattogány	12
A huszár	13
Csárda	14
Etelkához	15
A szántó	16
Választás	18
A kettős szerelem	19
Álom és való	20
Csere	22
Gyümölcsoltó	23
Peti	25
Jó példa	26
Bőrzsák	27
Versmértékem	28

	<i>Lap.</i>
Tücsök	29
Óhajtás	30
Legnagyobb kár	31
Oktatás Manczihoz	32
Pirosodás	37
Gráczhoz farsangi tréfául	38
Grácz sirkövére farsangi tréfául	43
Különbég	44
A gyertya	45
Névgyjtemény	46
Sári gyásza	47
A ház' fejedelme	48
Korhely álma	49
Bökedv	53
Jótékonyság	54
A három kereszt	55
A szószegő Tóbiás	56
Józsimhoz	57
Aranka	58
Korhely miatyánkja	59
Kis leány	60
M. betü	61
Az ostromló	62
Tátihoz	64
Mai Pygmálion	66
A magány	67
Név- napomra	69
Szegény tatár	70
Az árva pinty	72
A zárt madár	73
Szemrehányás	76

	<i>Lap.</i>
Körút	78
Noë	79
Mézszedés	81
Jutalom	82
Adj, ugy adok	84
Önkivégzés	86
Barátomhoz	89
Pipámhoz	91
Kedves tárgy	92
Kertem' virági	93
Kötve higy a komának	94
Bálint vigasza	95
Felköszöntés	96
Titok	98
Emlék-könyvbe	99
A tavasz	100
A nyár	102
Az ősz	104
A tél	106
Lóverseny	108
Az elhagyott öreg	111
Mihály	113
Közmondás	116
Imádás	117
Szabadíts meg a gonosztúl	118
Vers nélküli szerelem	119
Fürdő Rózsám	121
Balaton-füredi forráshoz	123
Helénhez	125
Egy Füredi vendéghez	126
A rabló'	127

	<i>Lap.</i>
Örzi' emlékkönyvébe	128
Találkozott érzelmek	130
Dorkához	131
Veszta tüze	133
Névtalány és ábránd	134
Hasztalan fáradság	135
Minka a tükör előtt	136
Rózsa és Rózsám	138
Biztosítás	139
Leány-eladás	140
A bűnhődött	142
Legjobb keverék	144
Húzd rá	146
A halál s halálom	147
A hálószoba	150
Tanácsadás	151
Békekötés Borkával	152
Rosz is jobb a semminél	154
A divatnő	159
Ujév napjára	160
Rózsaszedés	163
Leczke Vilmányhoz	164
Költészet-titka	166
Recipe	168
Kár az időt vesztegetni	171
Felköszöntés	173
Szemrehányás Berczinek	174
A pásztor dala	175
Hamis hír	176
A sajkás	177
Elválás Rózsától	178

	<i>Lap.</i>
A virág	179
Bocsánat kérés	180
A holdvilághoz	182
A jó nő	183
Elválás	185
Szüleimhez	187
A vihar	189
Lassú víz partot mos	190
Viskó	191
Temető	193
Első szerelem	196
Panasz	197
Károlyhoz	199
Vágyódás	201
Az olló	202
Szívem' érzelme	203
Bachusoz	204
Búcsu a Hazától	205
Kisfaludy Károly barátom' hamvaihoz	207
A búcsuzó anya	208
Engesztelés	210
A falusi beteg leány	211
Sz..... Károly barátomhoz	214
Név fölcserélés	215
December negyedikére	217
A boldogító szerelem	220
Barátom' halálára	222
Visegrád	223
A gyászoló leány	225
Az almási egyház	227
Halottak-napja	229

	<i>Lap.</i>
Vörösmarty Mihály' elhunytára	231
Szabadka anyavárosomhoz	232
A két malom. Néprege	233
Melléktárgy	265
A nyilazó	266
Bács-Bodrogh megye' hajdani Közönségéhez .	267
Ima	268
Janim' sírjánál	270
Búcsuzás a Lanttól.	272

5

